

IA PULSUL BISERICII TALE

10 semne vitale ale unei biserici sănătoase

*

TIM KOSTER ȘI JOHN WAGENVELD

TIM KOSTER ȘI JOHN WAGENVELD

IA PULSUL BISERICII TALE

10 semne vitale ale unei biserici sănătoase

CONVERSAȚII SĂNĂTOASE PENTRU BISERICA TA

Succeed Publishing
Medgidia, 2019

Editor: **Vasilică Croitor**
Traducerea: **Dana Sisoeva**
Tehnoredactarea: **Succeed Publishing**
Coperta: **Rommel Salazar**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KOSTER, TIM

Ia pulsul bisericii tale : 10 semne vitale ale unei biserici sănătoase :
conversații sănătoase pentru biserica ta / Tim Koster și John Wagenveld. -

Medgidia : Succeed Publishing, 2019

ISBN 978-606-8993-45-4

I. Wagenveld, John

2

© 2019, Succeed Publishing

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate
fi reprodusă sau difuzată electronic, mecanic, prin fotocopiere,
înregistrare audio sau în orice altă formă, exceptând cazul unor
scurte recenzii sau citate, fără permisiunea în scris a Editurii
Succeed Publishing. Toate citatele din Biblie, cu excepția locurilor
precizate, sunt din traducerea Dumitru Cornilescu.

Editura Succeed Publishing
Medgidia, str. Independenței, nr. 5
Jud. Constanța, cod: 905600
Telefon: 0744 623909
comenzi@succeed.ro www.succeed.ro

Dedicație

Lui Corrie Lenting.

Și lucrătorilor implicați în plantarea de biserici, partenerilor, personalului, voluntarilor și prietenilor, care participă la Multiplication Network.

Lucrarea aceasta o facem împreună!

CUPRINS

Prefață	9
la pulsul bisericii tale	11
 CINCI ELEMENTE CHEIE ALE UNEI BISERICI SĂNĂTOASE	17
1. O viziune clară și cuceritoare	19
2. O conducere mobilizatoare	37
3. Un grup de credincioși motivați	57
4. O bună administrare a resurselor	71
5. Integrarea textului în context	83
 CINCI FUNCȚII CHEIE ALE UNEI BISERICI SĂNĂTOASE	97
1. Mărturie convingătoare	99
2. O ucenicie cuprinzătoare	123
3. O slujire plină de compasiune	137
4. O comunitate caldă și primitoare	149
5. Închinare și rugăciune dinamice	167
 Concluzii	183
 Anexă	193

PREFAȚĂ

„Biserica există prin misiune, după cum focul există prin ardere.”

- Emil Brunner¹ -

Această carte prezintă cele zece semne vitale ale unei biserici sănătoase: cinci elemente cheie și cinci funcții cheie. Pe lângă acestea, ea îți oferă și instrumentul de diagnosticare și măsurare a sănătății bisericii, pe care îl poți folosi pentru comunitatea ta. Mii de păstori și lideri din întreaga lume au găsit acest material deosebit de util în organizarea lucrării și a misiunii bisericii locale. Această carte, și instrumentul de diagnosticare prezentat, pot fi folosite mai eficient dacă va exista o implicare serioasă în conversație. Suntem siguri că oameni smeriți, dedicați rugăciunii, bărbați și femei plini de curaj, vor discuta aceste zece semne vitale și vor fi astfel conduși de Duhul Sfânt în pregătirea unui viitor mai bun pentru comunitatea de credință.

O comunitate de credință sănătoasă este înrădăcinată, înainte de toate, în caracterul și natura lui Dumnezeu. Ea își înțelege misiunea și scopul ei în această lume, și își organizează viața și lucrarea, astfel încât să dea dovadă de credincioșie și eficiență, în contextul în care a fost așezată. Niciunul din aceste semne vitale nu trebuie luat separat. Este vorba de o combinație de factori, care împreună alcătuiesc un organism sănătos și roditor, Biserica vie a Domnului nostru Isus Cristos. Nu există nimic magic în cifra zece dar, în predare, materialul împărțit în felul acesta s-a dovedit deosebit de eficient în diferite contexte culturale, oferind idei și concepte pentru discutarea unor aspecte importante din viața și misiunea comunității.

Cartea aceasta este pentru orice păstor, lider sau membru al bisericii, care este interesat în a purta conversații sănătoase cu alții, cu scopul de a zidi comunitatea de credință din care face parte. Ocazional, ne vom adresa și slujitorilor implicați în plantarea bisericilor, pentru că această broșură va fi folosită pentru plantarea bisericilor în țările în curs de dezvoltare din întreaga lume. Am căutat să folosim un limbaj simplu și accesibil, și să prezentăm idei

preluate din școlile de creștere, zidire și misiune a bisericii. Am dori ca cititorii să știe că suntem interesați, înainte de toate, de conversațiile care, pregătite în rugăciune și conduse de Duhul Sfânt, vor avea loc între liderii bisericii și întreaga congregație. În acest scop am inclus o secțiune de măsurare a pulsului și câteva întrebări de conversații, la sfârșitul fiecărui capitol.

Câteva sugestii pentru felul în care ați putea folosi această carte:

- Citiți-o pur și simplu, pentru a învăța lucruri noi.
- Folosiți-o în grupuri mici de studiu și discuții.
- Folosiți-o pentru a măsura pulsul congregației voastre.
- Folosiți-o pentru a iniția un proces de planificare strategică, cu ajutorul instrumentelor de măsurare a pulsului.

Rugăciunea noastră este ca voi și comunitate de credință din care faceți parte să găsiți bucurie și împlinire în folosirea acestor instrumente în conversații pline de semnificație, care să conducă la schimbări notabile și să creeze comunități sănătoase.

Tim Koster și John Wagenveld

IA PULSUL BISERICII TALE

10 semne vitale ale unei biserici sănătoase

...pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, **prin Biserică**, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru.

Efesenii 3:10-11

„Prin biserică...” – aceasta o formulare cheie! Prin biserică Dumnezeu ne dezvăluie scopurile Sale răscumpărătoare în lume. Prin biserică El ne descoperă înțelepciunea Sa nespus de felurită. Prin biserică El ne prezintă vestea bună a mântuirii în Isus Cristos. Prin biserică Dumnezeu ne demonstrează realitatea puterii Sale transformatoare. Prin biserică Dumnezeu proclamă Împărăția, care a fost inaugurată prin viața și lucrarea lui Isus Cristos. Prin biserică Dumnezeu modelează o viziune de viață sub domnia lui Cristos. Prin biserică Dumnezeu ne comunică răscumpărarea, ne aduce restaurarea și ne pune la dispoziție, încă de pe acum, o comunitate care lucrează plină de speranță, anticipând un cer nou și un pământ nou. Actorul principal este Dumnezeu. Biserica este agentul Său.

În întregul său, Noul Testament subliniază faptul că Dumnezeu nu a chemat și răscumpărat un popor al Său, doar pentru beneficiul celor care îl alcătuiesc. El a ales biserica, pentru ca prin ea să schimbe lumea. Prin biserică, adunarea credincioșilor într-o comunitate de credință, alții pot întrezări felul în care viața ar trebui să arate. Și aceasta se vede în felul în care soții își tratează soțiile, în felul în care sunt crescuți copiii, în felul în care vecinii se poartă unii cu alții. Devine vizibilă în felul în care sunt respectați bătrânii și sunt îngrijite persoanele cu dizabilități. Se depune mărturie despre acest lucru prin profesiile oamenilor și la locurile de muncă, în

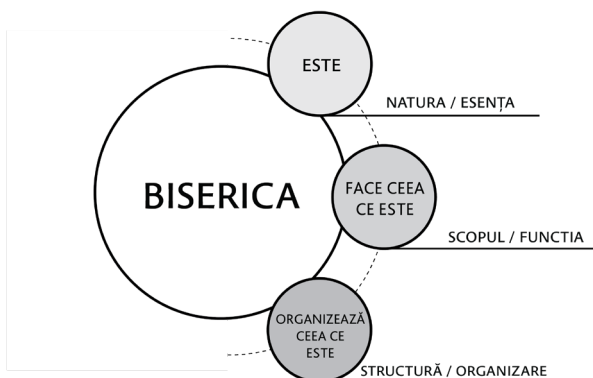
Ia pulsul bisericii tale

care este arătată pacea lui Dumnezeu. Se manifestă în demnitatea recunoscută celor săraci și nenorociți. Se manifestă în chemarea profetică de a face dreptate și de a-i proteja pe cei mai vulnerabili.

Intențiile lui Dumnezeu pentru biserică sunt copleșitoare, mai ales când ne gândim că biserica este formată din oameni foarte obișnuiți, imperfecti și supuși greșelii. Chiar și numai pentru a începe să trăim visul lui Dumnezeu pentru noi avem nevoie de o infuzie dătătoare de viață a Duhului, o conștientizare a darurilor Sale și a domeniilor în care avem cea mai mare nevoie de harul Său vindecător.

Diagrama de mai jos ne ajută să înțelegem că Biserica este creația Duhului și, în esența ei, este înrădăcinată în natura și caracterul lui Dumnezeu. Doar atunci când recunoaștem că Dumnezeu este agentul principal al misiunii și că Evanghelia este destinată întregii lumi, eforturi noastre umane își vor găsi rostul, sub călăuzirea Duhului. De aceea, o conversație privind sănătatea bisericii recunoaște, în primul rând, intervenția activă a lui Dumnezeu, prin Duhul, în sânul creației și, prin biserică, în întreaga lume. Apoi, urmează înțelegerea scopului, funcției și organizării comunităților

DOMNIA RĂSCUMPĂRĂTOARE A LUI DUMNEZEU PRIN BISERICA ÎN MISIUNE

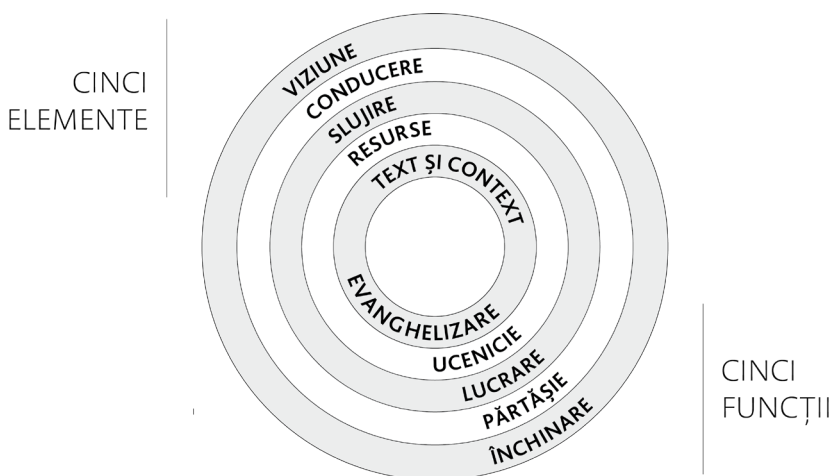
Adaptat după Craig Van Gelder, *The Essence of the Church: A Community Created by the Spirit* (Esența bisericii: O comunitate creată de Duhul), Grand Rapids: Baker Book House, 2000.

Ia pulsul bisericii tale

de credință. Acestea participă alături de Dumnezeu în îndeplinirea misiunii Sale.

Înțelegerea bisericii ca fiind Trupul lui Cristos ne ajută să pricepem mai bine felul în care Duhul Sfânt lucrează în comunitate. Când cineva face o vizită la doctor, întâlnirea presupune întotdeauna colectarea unor date elementare: pulsul, temperatura, tensiunea arterială, nivelul de oxigen, greutatea, nivelul zahărului în sânge, colesterolul și altele. Aceste măsurători simple ne ajută să vedem ce se întâmplă în organism. Dacă există o problemă, testul oferă date pentru un eventual tratament, sau cel puțin pentru următoarea rundă de teste.

În același fel, avem 10 semne vitale simple, care ne vorbesc despre sănătatea unei comunități. Lista nu e nici definitivă și nici exhaustivă, dar e suficientă pentru a recunoaște lucrarea Duhului, sau o problemă care trebuie să fie rezolvată. Fiecare biserică prezintă anumite nivele ale acestor semne vitale. O biserică sănătoasă va

prezenta niște valori normale și echilibrate. Contextul va determina forma în care ele sunt exprimate. Cele zece semne vitale sunt:

În cele ce urmează vom discuta fiecare semn vital și vom explica felul în care fiecare contribuie la o mai mare eficiență în slujire. Aceste domenii vitale ale unei biserici sănătoase pot fi împărțite în două categorii. În prima categorie am inclus cele cinci elemente

Ia pulsul bisericii tale

cheie, definite de Duhul, pe care fiecare comunitate trebuie să le aibă. În a doua categorie sunt prezentate cele cinci funcții vitale, conduse de Duhul, care sunt domenii la care biserica trebuie să lucreze. Toate acestea își au originea în porunca lui Dumnezeu de a proclama, vesti și trăi vestea bună despre realitatea deja prezentă a Împărăției lui Dumnezeu în Isus Cristos, prin puterea Duhului Sfânt, care va aduce transformarea tuturor domeniilor vieții, pentru gloria lui Dumnezeu.

[Pentru o definiție elaborată a BISERICII, vezi secțiunea Anexă.]

10 CARACTERISTICI ALE UNEI BISERICI SĂNĂTOASE ÎN NOUL TESTAMENT

CINCI ELEMENTE	CINCI FUNCȚII
O VIZIUNE CLARĂ ȘI CUCERITOARE • Mt. 9:36-38; Luca 4:14-21 • Faptele 1:8 • 2 Cor. 5:14-21; 2 Tim. 2:15, 22-24; 2 Tim. 4:1-7	O MĂRTURIE CONVINGĂTOARE • Mat 28:18-20; Luca 24:45-48 • Faptele 5:42; Faptele 10:34-43 • Rom. 10:13-15; 2 Cor. 4:5; 2 Cor. 5:20-21
O CONDUCERE MOBILIZATOARE • Marcu 10:42-45; Ioan 13:1-17 • Faptele 6:1-7; Faptele 13:1-3; Faptele 20:28-31a • 2 Cor. 2:17; 2 Cor. 4:1-2; Ef. 4:11-13	O UCENICIE CUPRINZĂTOARE • Mat. 28:18-20 • Faptele 17:11; Faptele 19:9b-10 • 2 Tim. 2:2; Tit 2:7-8; 2 Petru 3:18
UN GRUP DE CREDINCIOȘI MOTIVAȚI • Luca 10:1-2 • Faptele 6:1-7 • Rom. 12:4, 6-8; Ef. 4:11-13; 1 Petru 4:10-11	O SLUIJIRE PLINĂ DE COMPASIUNE • Mat. 6:1-4; Mat. 20:25-28; Mat 25:31-46 • Faptele 6:1-7; Faptele 20:35 • Gal. 6:10; Evrei 13:16; Iacov 1:22, 27; Iacov 2:14-17
O BUNĂ ADMINISTRARE A RESURSELOR • Luca 19:11-26 • Faptele 2:44-46; Faptele 4:32-25 • 1 Cor. 4:2; 2 Cor. 8:1-7	O COMUNITATE CALDĂ ȘI PRIMITOARE • Ioan 17:20-23 • Faptele 2:42,44 • 1 Cor. 12:25b-26; Gal. 6:1-2; Ef. 4:32; Evrei 10:24-25; 1 Ioan 1:7
INTEGRAREA TEXTULUI ÎN CONTEXT • Ioan 1:14 • Faptele 17:18-28 • 1 Cor. 9:19-23	ÎNCHINARE ȘI SLUIJIRE DINAMICE • Mat. 28:8-9; Luca 24:50-52; Ioan 4:19-26 • Faptele 13:2 • Evrei 12:28-29; Apoc. 5:9-14

CINCI ELEMENTE CHEIE ALE UNEI BISERICI SĂNĂTOASE

PRIMA PARTE

Primele cinci *elemente* indispensabile, pe care este clădită o biserică sănătoasă, sunt:

1. o *viziune* clară și cuceritoare
2. o *conducere* mobilizatoare
3. un *grup de credincioși* motivați
4. o bună administrare a *resurselor*, și
5. integrarea *textului* în *context*.

Despre cele de mai sus vom discuta în această secțiune. Celelalte cinci semne vitale ale unei biserici sănătoase vor fi discutate în următoare secțiune, ca funcții ale unei biserici sănătoase.

Primul element cheie

1. O VIZIUNE CLARĂ ȘI CUCERITOARE

Viziunea permite bisericii să vadă clar ce vrea Dumnezeu ca ea să fie și să facă, astfel încât Trupul lui Cristos să fie unit în mărturia pe care o depune despre noua creație a lui Dumnezeu, în comunitatea sa.

Ce este o viziune?

O viziune este o imagine mentală clară a un viitor de dorit. Nu este un slogan sau un motto inspirat, scris pe un tricou sau pe o cană. Nu este o formulare generică, potrivită oricărei alte biserici. Nu este un obiectiv strategic, care trebuie îndeplinit în decurs de 1-2 ani.

Un motto poate fi un instrument de marketing excelent, mai ales dacă reușește să comprime esența viziunii tale într-o formulare memorabilă. Ea poate servi ca o deviză, dar o viziune este prea bogată și prea adâncă pentru a fi exprimată într-o singură propoziție.

Viziunea unei congregații se poate suprapune cu viziunea altor biserici, care se află în circumstanțe similare. Până la urmă, noi slujim unui singur Domn și comunitățile noastre sunt modelate de aceeași Scriptură. Dar Dumnezeu are un rol unic și special cu fiecare grup de credincioși.

În definitiv, o viziune va ținti câteva scopuri specifice dar, în loc să se afunde în detalii, ea va da formă visului despre ce s-ar putea întâmpla, atunci când ne alăturăm lui Dumnezeu în a aduce mărturie despre întreaga realitate a împărăției lui Dumnezeu, în mijlocul nostru.

O viziune este răspunsul unei comunități la întrebarea: „Care este viitorul de dorit spre care ne conduce Dumnezeu? Dumnezeu ne-a așezat aici, într-o vreme ca aceasta, alături de acești oameni, cu aceste daruri și provocări. Care este imaginea mentală clară despre voia lui Dumnezeu pentru congregația noastră?”

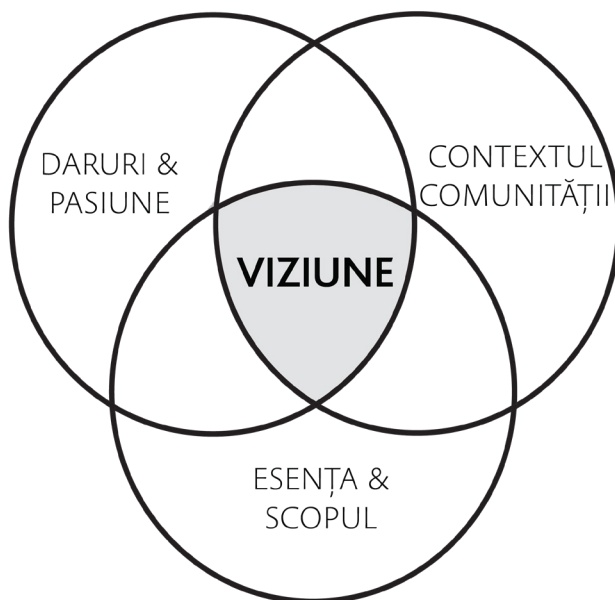
1. O viziune clară și cuceritoare

Formularea unui asemenea răspuns este o provocatoare, din două motive: biserica este la fel de complexă ca oamenii ce o compun și Dumnezeu nu ne descoperă tot ce are de gând să facă. Noi vedem numai o parte a planului Său. Cu toate acestea, nu putem spune că suntem lăsați vreodată fără niciun indiciu.

Vom începe la intersecția a trei elemente:

- descrierea scripturală a bisericii și a scopului său,
- darurile și pasiunile unice ale membrilor bisericii, și
- oportunitățile și provocările comunității.

3 INGREDIENTE CHEIE ÎN CLARIFICAREA VISIUNII TALE

Sau, am putea să ne întrebăm: Pentru ce a creat Dumnezeu biserica și care este scopul Său general pentru ea ca întreg? Care sunt înzestrările unice pe care le avem noi, ca grup local? Unde anume ne-a așezat El în această lume căzută?

1. O viziune clară și cuceritoare

Când vom putea formula un răspuns clar la aceste întrebări, viziunea care va rezulta ne va conduce spre urmarea lui Cristos și căutarea Împărăției Sale. Elementul viziunii are de-a face cu perspectiva, cu felul în care „vedem” rolul nostru în cadrul scopurilor mai largi ale lui Dumnezeu pentru comunitatea noastră.

Robert Fulgham ne relatează povestea unui călător, care plecase din Italia pentru a vedea ridicarea construcției unei mari biserici din orașul francez Chartres... Ajungând spre sfârșitul zilei, a intrat pe șantier tocmai când muncitorii se pregăteau să plece. L-a întrebat pe un om, plin de praf, ce face. Acesta i-a răspuns că e pietrar, și că munca lui constă în cioplirea pietrelor. L-a întrebat același lucru pe un altul, care i-a răspuns că e sticlar, și că toată ziua pregătește bucăți de sticlă colorată. Un alt muncitor i-a povestit că e fierar, și că din munca aceasta își câștigă traiul. Rătăcind prin cotloanele întunecate ale edificiului neterminat, călătorul nostru a întâlnit o femeie în vârstă, care mătura bucățile de piatră, rămășițele de fier și cioburile de sticlă rămase după o zi de lucru. „Ce faci aici?”, a întrebat-o el. Femeia s-a oprit, s-a sprijinit pe mătură și, privind în sus spre arcadele înalte, a răspuns: „Eu? Construiesc o catedrală pentru gloria Dumnezeului Atotputernic.”² Aceasta este viziunea.

O viziune clară și cuceritoare zidește biserica, creând mobilizare și unitate. Biserica fără viziune nu este doar oarbă. Ea rămâne pradă influențelor externe și va fi modelată în primul rând de tradiția și de cultura din jurul ei. Va sfârși prin a pluti fără direcție, confortabil și mulțumită de sine. Nu simte nici o presiune în a-și împlini misiunea la care Dumnezeu a chemat-o. Este ca broasca din ilustrația pe care Gerge Barna a descris-o în *The Frog in the Kettle (Broasca din oală)*.³ Dacă punem o broască într-o oală cu apă fierbând, broasca va sări imediat afară. Dar, dacă punem broasca în apă caldută, și creștem temperatura puțin câte puțin, broasca va sta acolo, confortabil și mulțumită, până când va muri, fără să realizeze pericolul în care se află. Așa se întâmplă și cu biserica, atunci când ea se așază prea confortabil și se simte relaxată în contextul în care se află: nu va realiza că se află în pericol, și acest lucru o va omorî încetul cu încetul. Acesta este marele avantaj al noilor congregații: în general ele

1. O viziune clară și cuceritoare

pornesc la drum cu un mare entuziasm și cu o viziune contagioasă. Lucrătorii dedicați plantării bisericilor trebuie să profite de această perioadă, lucrând pentru dezvoltarea acelei viziuni și comunicând-o convingător viitorilor lideri și comunității largi de oameni.

DIFERENȚA DINTRE VIZIUNE ȘI MISIUNE

VIZIUNEA	MISIUNEA
DEFINIȚIE	
O descriere sau o imagine vie a felului în care lumea se va schimba, dacă noi vom asculta de chemarea lui Dumnezeu. E ca o stea călăuzitoare, Steaua Polară, care ține biserica pe calea cea dreaptă, în împlinirea misiunii sale.	Un paragraf scurt, care ne vorbește despre felul în care biserica sau organizația va împlini viziunea avută. Ea dă „mâini și picioare” viziunii. Răspunsul tău unic la întrebarea: -De ce suntem noi aici, ca grup de credincioși? -Ce trebuie să fim și să facem noi?
CUVINTE CHEIE	
REZULTAT	SARCINA TA
EXEMPLE	
Noi avem viziunea unei comunități în care Cristos și biserica Sa sunt primate cu considerație și respect, pentru că toți cetățenii săi au fost atinși de harul, dragostea și slujirea membrilor noștri, în Numele lui Isus.	Noi existăm ca să proclamăm Evanghelia prin cuvinte și fapte; să creștem în ucenicie și părtășie; și să ne închinăm lui Dumnezeu.

Un alt pericol la care ne expunem atunci când nu avem o viziune clară este faptul că, în absența unui lider vizionar, oamenii vor umple golul cu propriile lor viziuni. Mai mult de o viziune concretă va cauza diviziune (viziune divizată). O viziune clară îl va pune pe fiecare membru al ei pe aceeași lungime de undă. Aceasta îi atrage pe oameni unii spre alții și aliniaza întreaga congregație în

1. O viziune clară și cuceritoare

așa fel încât fiecare membru va sluji, în diferite feluri, pentru zidirea Trupului lui Cristos (cf. Efeseni 4:1-16).

Pe lângă claritate, viziunea trebuie să fie și adevărată. Ea trebuie să se potrivească grupului de credincioși. De aceea este important să evităm tentația de a „împrumuta” o formulare a unei alte congregații, indiferent de „succesul” acelei comunități. A prelua viziunea altcuiva e ca și cum ai îmbrăca hainele unei alte persoane. Nu se vor potrivi pe talia ta și nu vor fi stilul tău. Viziunea ta trebuie să conțină visul, pe care Dumnezeu l-a pus în inima ta, pentru a aduce unitate și mobilizare.

În *Shaping Things to Come (Modelarea lucrurilor ce vor veni)*, autorii Frost și Hirshe scriu:

Din punct de vedere filosofic, tot ce face un mare lider vizionar e să trezească și să valorifice visurile și viziunile membrilor unei comunități date, și să le dea o mai mare coerență, prin intermediul unei viziuni mărețe, care leagă toate „viziunile mici” ale membrilor unui grup. E clar că nimeni nu va fi gata să moară pentru ce înțeleg eu că e scopul meu în viață. El și ea vor fi gata să-și dea viața doar pentru scopul lor în viață. Sarcina mea, ca lider, este să articulez o viziune în așa fel încât alții să dorească să-și încorporeze scopurile lor în viziunea comună a comunității. Oamenii vor fi motivați de viziunea liderului, doar dacă ei consideră că viziunea comună legitimează viziunile lor.⁴

În mod normal, viziunea este primul factor ce trebuie luat în considerare atunci când evaluăm progresul spiritual al unei lucrări. În fotbal, mijlocașii au un rol strategic în echipă. Ei sunt oamenii de legătură între înaintași și apărători. Adesea, jocul de la mijlocul terenului câștigă sau pierde meciul. Importanța viziunii unei congregații este similară importanței strategice a mijlocașului. Așa cum o executare greșită a unui mijlocaș poate cauza probleme pentru o echipă de fotbal, tot așa multe probleme care apar în congregațiile

1. O viziune clară și cuceritoare

noi se nasc dintr-o viziune neadecvată. Echipele câștigătoare și congregațiile sănătoase vor avea o viziune clară și cuceritoare.

În cursul *Biserici mai multe, biserici mai puternice*, predăm opt elemente cheie ale unui viziuni:

OPT ELEMENTE CHEIE ALE UNEI VIZIUNI
• Lansează un proiect clar al unui viitor ideal. • Se concentrează pe un viitor văzut prin ochii lui Dumnezeu, și oferă direcție. • Se bazează pe scopurile răscumpărătoare ale lui Dumnezeu. • Nu se conformează unui status quo. • Necesită credință. Este ambițios, dar realist. • Comunică un mesaj clar celorlalți. • Îi motivează pe oameni să treacă la acțiune. Produce mobilizare. • Este o viziune împărtășită.

Exemple biblice

În Biblie avem exemple clare de viziuni, primite din partea lui Dumnezeu, de către cei chemați de El. Adam și Eva au avut o misiune specifică, pe care au fost chemați s-o împlinească. Mandatul cultural de a umple pământul și de a stăpâni asupra lui, ca administratori ai tuturor lucrurilor create, nu a fost un lucru lipsit de importanță. Chiar și după cădere Dumnezeu a continuat să traseze planuri pentru omenire. Totul începe cu scopurile lui Dumnezeu pentru poporul Său. În Geneza 12:1-3, Dumnezeu îl cheamă pe Avram și îi poruncește:

„Ieși din țara ta, din rudenția ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema și toate familiile pământului voi fi binecuvântate în tine.”

1. O viziune clară și cuceritoare

Apoi, în **Geneza 13:14-18**, Dumnezeu spune:

„Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi ți-o dau ție și seminței tale în veac. Ți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată. Scoală-te, străbate țara în lung și în lat, căci ție ți-o voi da.” Avram și-a ridicat corturile și a venit de a locuit lângă stejarii lui Mambre, care sunt lângă Hebron. Și acolo a zidit un altar Domnului.

În aceste pasaje, Dumnezeu este Cel care poruncește oamenilor să-și ridice ochii, pentru a vedea ceea ce El dorește să le arate. Dumnezeu este Cel care dă viziunea cu privire la ce trebuie făcut. Doar după ce Dumnezeu ne arată ceva, ne spune să trecem la acțiune, și doar mai apoi putem zidi. Un exemplu bun al acestui proces, în Vechiul Testament, este povestea lui Neemia. Inima lui Neemia fusese frântă din cauza dezastrului în care se afla cetatea Ierusalimului. Chiar dacă lucrarea înainta încet și clădirile particulare se înălțau, cetatea însăși era în ruine, distrusă și expusă, fără zidurile care o înconjurau. Zidurile erau simbolurile puterii și constituiau o apărare pentru acele părți ale orașului care mai aveau nevoie de restaurare. După o perioadă de rugăciune, Neemia și-a împărtășit viziunea unei cetăți restaurate cu împăratul, cu oficialitățile orașului și mai apoi cu poporul său. În unitate și cu perseverență, ei au construit zidurile, în ciuda unei opoziții dure. Era o viziune despre posibilitatea lor de a trăi, a sluji și a se închina lui Dumnezeu, ca Dumnezeuul poporului legământului.

Chiar și mai utile pentru discuția noastră sunt epistolele, care au fost adresate unei comunități specifice. Viziunile exprimate în aceste epistole erau unice pentru o anumită congregație, căreia i-au fost adresate. Cele mai multe din ele nu s-ar potrivi pe un autocolant. Dar ele sunt clare și cuprinzătoare, și creează unitate și mobilizare. În Epistola către Corinteni e vorba de unitatea lor, ca Trup al lui

1. O viziune clară și cuceritoare

Cristos. În cea către Efeseni e prezentă imaginea Trupului, dar accentul cade pe creștere, sănătate și putere. În cea către Coloseni avem viziunea lui Cristos, ca factor unificator, sub care toate celelalte își găsesc locul lor. În cea către Filipeni viziunea este cea a unor prieteni și parteneri, care se adună împreună, împărțâșind gândirea și felul de a acționa al lui Isus Cristos. În cele din urmă, avem epistolele lui Petru, în care stă scris: „Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos... Voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:5, 9).

Am putea vorbi despre Noe, Moise, Iosua și Caleb, Elisei, Neemia, Petru, Pavel, Ioan apostolul, Ioan Botezătorul și mulți alții din Biblie, care au avut o viziune mare și au interpretat realitatea prin ochii lui Dumnezeu. Trebuie să fim încredințați că Dumnezeu are un scop divin pentru viețile și lucrările noastre. Partea noastră e să descoperim acea viziune și să facem pași în direcția realizării ei.

Definirea viziunii

Primul pas este definirea viziunii primite de la Dumnezeu. Pentru aceasta, roagă-te cu credințioasă ca Domnul să-ți arate ce vrea El să realizezi în comunitatea ta, sau prin lucrarea la care te-a chemat. Apoi fă un inventar al darurilor, abilităților și intereselor tale, și gândește-te la cum le-ai putea pune pe toate în slujba Domnului. Amintește-ți că Scriptura ne prezintă scopurile lui Dumnezeu pentru întreaga Biserică. Viziunea pe care o vei formula este o expresie particulară a felului în care scopurile lui Dumnezeu pot fi împlinite în contextul tău local și potrivit darurilor, pasiunilor și personalității cu care El te-a înzestrat. Viziunea poate fi ajustată și schimbată în funcție de context, adică de nevoile, provocările și oportunitățile domeniului de slujire, dar ea trebuie neapărat să fie înrădăcinată în scopurile lui Dumnezeu pentru Biserica Sa. De exemplu, unul din

1. O viziune clară și cuceritoare

scopurile lui Dumnezeu pentru Biserica Sa este de a-L lăuda și a-i aduce închinare. Muzica și cântările sunt parte a acestei laude, dar stilul muzical sau instrumentele folosite, dacă sunt, reflectă valorile și contextul general al congregației locale.

De ajutor pentru multe grupuri a fost inițiativa de a aduna liderii mai multor congregații, cu scopul de a petrece o zi pentru descoperirea speranțelor și a visurilor pe care Dumnezeu le-a pus în inima fiecăruia dintre ei. Pasul următor este obținerea uni contribuții cât mai largi din partea congregației, astfel încât fiecare să aibă șansa de a se exprima. Pentru aceasta, puteți folosi diferite materiale, inclusiv cele oferite de Strategic Planning Process (Procesul de planificare strategică), furnizate gratuit pe site-ul Multiplication Network (www.multiplicationnetwork.org).

Multe biserici au rămas dezamăgite de „viziune”. Unul din motive este că, deși procesul de dezvoltare al viziunii funcționează perfect, iar viziunea chiar a clarificat ceea ce este mai important pentru congregație și direcția în care trebuie ca lucrurile să meargă, problema este că nu toți au fost de acord cu aceste alegeri. Lucrul prețuit cel mai mult de cineva poate că nu a fost inclus, și atunci ei au rămas dezamăgiți sau chiar supărați, și au plecat să-și găsească o altă biserică, mai potrivită pentru ei. Biserica a fost tulburată din cauza relațiilor rupte și a pierderii fraților și surorilor lor în Cristos. Din nefericire, acest lucru este inevitabil, atunci când se formulează o viziune. Este ușor să treci peste diferențe atunci când stai mulțumit în banca ta. Dar pentru înaintare este nevoie de schimbare și pierderi. Comunitatea trebuie să ia această pierdere foarte în serios. Și aceasta, atât pentru că noi suntem frați și surori în Cristos și la aceste legături nu ar trebui să renunțăm cu ușurință, dar și pentru că, dacă durerea este prea mare, congregația va ajunge în pericolul de a deveni paralizată și va refuza să mai riște vreo schimbare pe viitor. Evitarea acestui scenariu cere crearea unui proces de formulare a viziunii, care include contribuția a cât mai multor oameni. Chiar dacă, în definitiv, deciziile vor conduce spre altceva, oamenii vor alege să rămână și să accepte schimbările, dacă știu că ei au avut posibilitatea să se exprime în luarea hotărârii. În cel mai rău caz,

1. O viziune clară și cuceritoare

ei vor pleca copleșiți de un profund regret, dar nu de mânie, așa că relațiile sunt salvate. Inevitabil, vei plăti un preț pentru urmarea viziunii tale. Conștient sau nu, „vei alege pe cine să pierzi” în acest proces, pentru că unii oameni nu se vor alinia viziunii și nu vor participa la aceasta.

O viziune clară și fermă va conduce corect grupul de lideri și noua congregație și va fi un ghid bun pentru utilizarea înțeleaptă a resurselor. De asemenea, va oferi direcții pentru alte domenii de lucru ale bisericii. Persoanele responsabile cu supravegherea implementării unei viziuni pentru comunitatea de credință sunt liderii. Ei sunt elementele cruciale ale viziunii, primii care visează, primii care implementează, primii care îi provoacă pe alții să vadă noi orizonturi și să se alătore echipei în atingerea scopului propus, pentru zidirea unei biserici sănătoase, care mărturisește despre Evanghelia lui Cristos. Conducerea vizionară, înrădăcinată în valorile biblice, adesea va duce la formarea unei biserici centrate pe Cristos.

Împărtășește viziunea

Trebuie să împărtășești cu alții viziunea pe care ai dezvoltat-o, pentru a căuta confirmarea unei comunități de credință mai largi. Este important să ai oameni maturi și înțelepți în comunitatea ta, care să-ți confirme viziunea primită de la Dumnezeu. Fără confirmarea lor, este ușor să pui cuvintele tale în gura lui Dumnezeu și să pretinzi că El ți-a vorbit în tot acest timp. Este un lucru să ai o viziune clară în mintea ta, și cu totul altceva este să o comunicai clar altora. De început, așterne pe hârtie viziunea și memorează-o. Amintește-ți că viziunea trebuie să fie comunicată concis, în propoziții simple, care sunt ușor de reținut. Dacă e posibil, folosește o imagine pentru a completa ideile. Îi poți motiva pe alții prin împărtășirea viziunii într-o manieră prin care s-o faci contagioasă. Pentru comunicarea efectivă a viziunii și pentru a-i entuziasma pe alții cu privire la ea, parcurge următorii pași:

1. O viziune clară și cuceritoare

A. Împărtășește viziunea cu claritate și convingere

Trebuie să comunici viziunea clar și mobilizator. Oamenii vor fi mai dispuși să lucreze cu tine pentru îndeplinirea scopurilor comune, dacă înțeleg care e destinația finală. Felul de viziune care îi cucerește pe oameni este una clară, biblică, realizabilă, dar provocatoare. Cei care te înconjoară vor dori să știe ce fel de slujire promovezi, care va fi strategia ta și unde se potrivesc ei în acel plan, care țintește la realizarea viziunii.

Câteva exemple de viziune clar definită:

A traversa două sau mai multe bariere culturale: geo-politice, etnice, lingvistice, de concepții despre lume și viață, socioeconomice, pentru a planta biserici autohtone și a promova dreptatea socială. (**Xenos Christian Fellowship**)

A-i vedea pe membrii din Cherry Hills atât de pasionați de inima lui Dumnezeu pentru cei pierduți, încât ei să devină experți în arta slujirii și implicați activ în lucrarea strategică locală, națională și globală. (**Cherry Hills Community Church**)

Imaginați-vă un grup de oameni diferiți, dedicați și transformați, care Îl iubesc pe Dumnezeu și îi iubesc pe semenii. Ei sunt fascinați de ideea că nu e vorba despre ei, ci totul este despre Isus. Ei sunt captivați de povestea Lui și inima Lui pentru orașul lor. Ei sunt cei care aruncă sămânța și cei care aprind focul, ei răspândesc speranță și oferă har, ei riscă și visează, tineri și bătrâni laolaltă. Ei întind mâna oricui spune istoria lui Isus. Ei dau putere celui sărac, întăresc pe cel slab, îmbrățișează pe cel respins, caută pe cel pierdut. Ei slujesc, participă, se închină și își trăiesc viețile împreună. Orașul lor se va schimba, pentru că Dumnezeu i-a trimis pe ei.

Noi suntem acei oameni. (**autor necunoscut**)

Ne imaginăm biserica noastră ca celebrând, plină de bucurie, un spectru larg de oportunități pentru crearea interconexiunilor între Cristos, congregația noastră și comunitatea din care facem

1. O viziune clară și cuceritoare

parte, în special relația cu acei oameni care în mod normal nu au nicio legătură cu biserica. Legătura noastră principală este cu Cristos, care ne invită pe toți într-o relație de legământ, și ne cheamă la ucenicie.

Căutăm să-i implicăm pe oamenii de toate vârstele în lucrare, în special pe tineri și pe adulții tineri. Căutăm să mijlocim relații de prietenie spirituală, să îi conectăm pe oameni unii cu alții, să onorăm nivelul lor curent de implicare în misiune și să oferim mijloacele harului pentru a adânci implicarea lor. Căutăm să-i conectăm pe oameni la o comunitate în schimbare, în special pe cei mai neînsemnați dintre noi, și vom căuta să înțelegem ce vrea Duhul Sfânt să facem și să fim în relație cu aceștia. (**Falmouth United Methodist**)

Noi ținăm să fim o congregație activă, care îi atinge pe oamenii necredincioși cu vestea bună a lui Isus; îi echipează cu o credință, care se manifestă în viața reală; îi trimite a sluji lumea, în Numele lui Cristos. (**Faith Lutheran Church**)

Ne imaginăm o biserică atât de îndrăgostită de Cristos, încât membrii ei nu se mai simt mulțumiți cu vremelnicul vis american; mai degrabă, sunt cuprinși de viziunea împlinirii Marii Trimiteri.

Ne imaginăm o biserică pasionată de alte națiuni, care trăiește și oferă cu generozitate pentru a împlini Marea Trimitere.

Ne imaginăm pe fiii și ficele noastre mergând până la marginile pământului, ca misionari pe termen scurt și pe termen lung.

Ne imaginăm că fiecare membru al bisericii noastre e împuternicit, pentru a-și împlini misiunea vieții sale în această lume. (**necunoscut**)

New Life Christian Church îi va atinge pe oamenii pierduți din Ciudad Juárez, îi va uceniciza pe cei aleși, va sluji comunitatea, va trăi părtășia creștină și se va închina lui Dumnezeu în toate aspectele vieții, pentru a-L onora și a-i glorifica Numele. (**New Life Christian Church**)

Exercițiu: Fiecare formulare a viziunii de mai sus este destinată unei congregații unice. Evaluează-o pe fiecare prin prisma

1. O viziune clară și cuceritoare

potențialului său de a crea unitate și mobilizare. Cum le-ai putea reformula, pentru a fi mai clare și cuprinzătoare?

B. Creează un mediu în care alții să se regăsească și să poată participa la viziune

Sunt oameni cu o viziune extraordinară pentru lucrare, dar care nu îi pot implica pe alții în viziunea lor. O viziune veritabilă este o viziune împărtășită. Oamenii nu se vor alătura viziunii, dacă nu pot participa la crearea și implementarea ei. Pentru aceasta e nevoie de un echilibru deosebit. Viziunea trebuie să fie destul de fixă, pentru a nu se schimba de fiecare dată când cineva nou se alătură echipei, dar trebuie să fie suficient de flexibilă, pentru ca fiecare membru să-și lase amprenta, dacă nu în viziunea însăși, măcar în implementarea ei. Oamenii își însușesc viziunea numai dacă investesc ceva din ei în felul în care viziunea poate funcționa în viața reală. Autorii acestei cărți știu o biserică al cărei lider era un mare vizionar, care a comunicat foarte clar viziunea sa. Totuși, el nu a fost în stare să creeze un mediu în care alți lideri să poată participa la realizarea acelei viziuni. Mai mulți lideri au trecut prin biserică, dar ei au rămas întotdeauna pe margine, fiind în imposibilitatea de a se investi într-o viziune la care nu li s-a permis să participe. Biserica nu a progresat niciodată.

Pentru a implementa o viziune trebuie să existe o atmosferă de comunicare clară, transparență, onestitate, participare și unitate. Crearea unei asemenea atmosfere este o adevărată provocare, pentru că adesea noi, creștinii, tindem să ne arătăm pasionați de credința noastră și să devenim defensivi atunci când o parte a ei este amenințată. Discuțiile deschise necesită smerenie, acceptarea dezacordurilor și conversații sincere, fără jigniri. Ea presupune punerea unui mai mare accent pe ascultarea a ceea ce are de spus cineva, decât pe explicarea felului nostru de înțelegere. Într-o congregație, liderii folosesc o metodă simplă pentru a încuraja acest lucru: la întâlnirile liderilor, ei își strâng mâinile de două ori de fiecare dată, o dată la început și o dată la sfârșit. Strângerea de

1. O viziune clară și cuceritoare

mână de la început e un simplu salut. După o discuție aprinsă, cea de la sfârșit poate fi o adevărată provocare, dar îi constrânge pe oameni să lase mânia deoparte și să se accepte unii pe alții, exprimându-și unitatea în Cristos. Știind că se cere refacerea relațiilor înainte de părăsirea ședinței, oamenii vor acționa mai mult, încă de la început, în direcția prevenirii rupturilor.

C. Condu o echipă adunată în jurul viziunii

Cu fiecare zi, devenim tot mai conștienți de importanța lucrului în echipă. Lucrarea bisericii seamănă tot mai mult cu cea a unei echipe de fotbal. Jucătorii pot avea un căpitan și un antrenor dar dacă, în timpul jocului, nu au o strategie comună și nimeni nu dă pase, ei nu vor atinge scopul pe care și-l doresc. În lucrare, o viziune comună, descoperită de Dumnezeu, este factorul unificator.

O viziune comună poate fi liantul care ține o echipă împreună, și o împinge înainte, pentru a îndeplini lucruri mari. Apostolul Pavel, de exemplu, călătorea adesea împreună cu alte persoane. Scriptura ne arată că el nu a fost întotdeauna și în toate lucrurile de acord cu tovarășii săi de lucru, chiar a avut unele conflicte serioase

Exemplu din viața reală despre influența unificatoare a viziunii

Francisco era supărat din cauza unei neînțelegeri cu păstorul. Alții au părăsit biserica din aceeași pricină, dar Francisco a rămas, pentru că el a crezut ferm în viziunea ei. El era convins că, dacă întreaga congregație rămâne dedicată viziunii dezvoltate, ei vor putea să-și depășească dificultățile și vor reuși să înainteze în direcția împlinirii misiunii bisericii. Viziunea pe care a îndrăgit-o atât de mult și pentru care a lucrat în fiecare săptămână era următoarea:

Biserica The House of God transformă orașul Monterrey, prin Evanghelia lui Isus Cristos. Noi vom crește în dedicarea și ascultarea noastră față de Dumnezeu. Noi ne vom adânci în cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu. Noi vom crește în viața trăită împreună în părtășia frățească, și vom crește în împlinirea misiunii față de cei pierduți și nevoiași din comunitatea noastră.

1. O viziune clară și cuceritoare

cu unii din ei, dar ei au continuat să acționeze ca o echipă. Este evident că Evanghelia s-a răspândit pentru că oamenii au lucrat împreună, nu numai individual.

Domnul nostru Isus Cristos a adunat împreună doisprezece ucenici și, cu acest grup, a revoluționat lumea prin viziunea Sa despre Împărăția lui Dumnezeu. El Și-a trimis ucenicii să predice Evanghelia în grupuri de câte doi. În biserica de azi, și noi trebuie să lucrăm în echipă, și nu ca niște singuratici. Viziunea comună, centrată pe persoana lui Isus Cristos, va fi factorul unificator pentru echipă.

D. Permite experimentele și eșecurile

Pentru ca viziunea să devină realitate, poate că va fi necesar să încerci câteva strategii. Trebuie să lași loc pentru idei noi, și trebuie să existe deschidere pentru posibilitatea ca unele inițiative să eșueze. Poate că alți oameni vor vrea să se alăture viziunii, dacă vor ști că au libertatea de a greși în lucrul lor pentru atingerea scopul urmărit. Faimosul inventator Thomas Edison a eșuat de mii de ori înainte de a inventa becul electric, de care ne bucurăm noi azi. Alți lideri vor intra în acțiune dacă vei crea un mediu care să permită experimentele și unele greșeli făcute pe parcurs. În definitiv, și tu vei deveni mai eficient în felul acesta!

E. Ține viziunea la vedere

Bisericile trebuie să folosească toate mijloacele posibile pentru a comunica viziunea: predicarea, învățarea, literatura, semnele, pancartele, pamfletele etc. Pomenește regulat viziunea înaintea congregației și a liderilor. Întotdeauna caută căi noi și creative de a păstra viziunea înaintea oamenilor care sunt implicați.

1. O viziune clară și cuceritoare

Pastorul Raúl a așezat un banner în capelă, pe care stă scris:

Viziunea noastră este să devenim o congregație cu o creștere holistică și o lucrare dinamică, pentecostală în duh, reformată în doctrină și practică, și globală în misiunea ei. Noi visăm la o comunitate care este transformată de Evanghelie. Această comunitate se închină lui Dumnezeu, își iubește aproapele și lucrează pentru Cristos, Cel care domnește peste întreaga creație și face toate lucrurile noi.

F. Dezvoltă un plan concret („Pune viziunea pe picioare”)

Viziunea ar trebui să aibă un plan operațional, care să ofere un model pentru implementarea ei. Prea multe viziune rămân visuri care nu sunt puse niciodată în practică. Bisericele sănătoase își vor descoperi viziunea clară și cuprinzătoare, își vor înțelege misiunea, își vor clarifica valorile și le vor converti pe toate acestea într-un plan operațional practic, susținut de resursele locale disponibile.

Un motiv obișnuit pentru „colapsul viziunii” este dat de faptul că membrii congregației au petrecut ore fără număr formulând viziunea, numai pentru a vedea că ea a fost dată uitării și stă prăfuită undeva pe raft. Nu doar că aceasta devine zadarnică, ci ea amintește de acum de speranțe și visuri neîmplinite. Oamenii nu mai au nici o tragere de inimă să pornească din nou pe același drum. Pentru a evita acest scenariu, este important să nu te oprești la o simplă afirmație, care conține speranța și visul pentru viitor. Transpune-l într-un plan concret, cu un număr limitat de priorități (adesea le sugerăm oamenilor să aleagă doar două) pentru următorii doi ani. În cadrul acestor priorități, alegeți niște semne care să indice progresul. Andy Stanley, Lane Jones și Reggie Joiner în *7 Practices of Effective Ministry* (7 practici ale unei lucrări eficiente) o explică pe prima din ele, care este „Ține evidența câștigului”.⁵ Ei folosesc ilustrația tablei de marcaj din lumea sportului, pe care se poate urmări creșterea numărului de puncte obținute. Cum va

1. O viziune clară și cuceritoare

Știți biserica ta că face progrese către împlinirea viziunii? Fă acest rezultat cât se poate de concret și sărbătorește-l.

După ce am discutat importanța unei viziuni clare și cuceritoare, ne putem întoarce spre cei care trebuie să o formuleze și să o transmită mai departe: liderii mobilizatori.

*„Chiar acum, te implor, ridică-ți ochii minții:
chiar acum imaginează-ți...”*

-Chiril din Ierusalim⁶-

O viziune clară și cuceritoare

Întrebări de studiu

Notează fiecare din afirmațiile de mai jos cu un punctaj de la 1 la 10, 1 însemnând că ești categoric împotriva și 10 că ești întru totul de acord. După evaluarea celor șapte afirmații, adună punctajul și apoi împarte-l la șapte, pentru a obține o medie generală a acestui semn vital. Apoi parcurge întrebările de mai jos.

1. Liderii bisericii se adună în fiecare an pentru a evalua lucrarea și planul de viitor.	
2. Biserica noastră are o viziune clară și bine definită privitoare la viitorul pe care ni-l dorim.	
3. Conducerea bisericii noastre știe încotro vrea să-i ducă pe membrii bisericii în următorii doi ani.	
4. Păstorul și liderii comunică clar congregației viziunea pe care o au.	
5. Mă simt inspirat de viziunea bisericii.	
6. Cunosc viziunea și planul bisericii.	
7. Mă simt entuziasmat cu privire la viitorul bisericii.	
MEDIA	

Pentru discuții

1. Ce crezi despre rezultatul acestei evaluări?

2. Care din întrebările de mai sus ți-a dat cel mai mult de gândit? De ce?

3. Care e unul din pașii pe care i-ai putea face pentru a îmbunătăți acest semn vital?

Al doilea element cheie

2. O CONDUCERE MOBILIZATOARE

Liderii sunt cei care înțeleg și întruchipează viziunea, cei care o comunică clar congregației, și cei care organizează biserica, pentru ca viziunea să devină realitate.

Conducerea este liantul esențial dintre viziune și corpul de credincioși mobilizați. Un lanț e la fel de tare ca cea mai slabă verigă a sa, dar veriga conducerii trebuie să fie una din componentele cele mai de încredere din întreaga slujire. Biserica are nevoie de lideri care să comunice viziunea cu claritate și să formuleze strategii pertinente. Administratorii sunt necesari în orice organizație, și ei contribuie mult la lucrare. Dar una din probleme, în multe biserici, este că oamenii pun la cârma bisericii un administrator, și nu un lider. Ce binecuvântare este când biserica are un lider înzestrat cu daruri de administrare! Dar poate fi frustrant când persoana din conducere este un administrator, fără darurile necesare conducerii.

Definiția conducerii

În *Planting Growing Churches for the 21st Century: A Comprehensive Guide for New Churches and Those Desiring Renewal* (Plantând biserici care cresc pentru secolul 21: Un ghid cuprinzător pentru noile biserici și cei care doresc înnoirea), Aubrey Malphurs definește liderii creștini ca „oamenii dedicați lui Dumnezeu (caracterul), care știu încotro merg (viziunea) și cine îi urmează (influența).”⁷

Înainte de toate, Malphurs recomandă ca liderii să-și examineze singuri caracterul, prin studierea textului din 1 Tesaloniceni 2:2-12, unde Pavel subliniază câteva caracteristici: autenticitatea, integritatea, perseverența, curăție în motivații, dreptatea, sfințenia, onestitatea, un comportament bun, sensibilitatea și prietenia. Malphurs îl susține pe Dallas Willard, care îi sfătuiește pe lideri să practice disciplinele abstenenței (solitudinea, tăcerea și sacrificiul)

2. O conducere mobilizatoare

și ale acțiunii (mărturisirea, celebrarea, studiul și supunerea). Mare parte din sănătatea viitoare a congregației va fi înrădăcinată în sănătatea spirituală a liderilor, care o plantează. Conștient sau nu, o congregație tinde să moștenească ADN-ul spiritual al liderilor fondatori, atât în punctele tari, cât și în greșelile lor. Harul sau legalismul, ospitalitatea sau controversa, slujirea de bunăvoie sau lupta pentru putere, vor fi însușite mai puțin prin afirmații oficiale și cel mai adesea prin ceea ce este mărturisit prin comportamentul celor care conduc. Chiar și opțiunile alese de două biserici sănătoase, dar cu abordări diferite, cum ar fi credința plină de îndrăzneală sau amânarea înțeleaptă a deciziilor, sunt mai degrabă preluate, decât învățate. Caracterul este esențial.

În același timp, liderii maturi trebuie să aibă o viziune personală clară. Viziunea personală a unui lider creștin trebuie să fie înrădăcinată în înțelegerea temeinică a felului în care Dumnezeu lucrează în lume, pentru a-și împlini misiunea. În consecință, viziunea personală a unui lider creștin trebuie să reflecte felul în care liderul își înțelege chemarea și pregătirea lui pentru a avea o contribuție unică la lucrarea lui Dumnezeu în generația prezentă. Viziunea pe care Dumnezeu o dă unui lider spiritual genuin este privitoare la felul în care el sau ea se potrivesc în viziunea lui Dumnezeu pentru biserică și pentru întreaga lume. Așa cum scrie Robert Clinton în *The Making of a Lider (Formarea unui lider)*, datoria unui lider creștin este de a ajuta un grup specific de oameni să împlinească scopurile lui Dumnezeu.⁸ Cu acest lucru în minte, liderul nu-și impune viziunea personală asupra grupului din poporul lui Dumnezeu, pe care el sau ea îl conduc. Având o viziune clară despre felul în care Dumnezeu lucrează în biserică și în lume, acest lider va călăuzi poporul lui Dumnezeu spre descoperirea contribuției unice, pe care Dumnezeu vrea ca ei să o aducă în împlinirea scopurilor Împărăției Sale.

Lucrătorii implicați în plantarea bisericii au avantajul de a putea să înceapă o nouă entitate, care reflectă viziunea lor personală (adică ceea ce Dumnezeu vrea să împlinească prin efortul de plantare a bisericii). Pe măsură ce formează o echipă de lideri în jurul lor, este esențial să se asigure că noii lideri împărtășesc viziunea cu cei care

2. O conducere mobilizatoare

deja sunt parte a echipei. O viziune divizată va conduce la tensiuni în sânul bisericii: în cel mai bun caz, concurență, bârfă și conflicte minore, iar în cel mai rău ruperea bisericii. Realistic, asemenea tensiuni fac parte din conducerea oricărui grup. Totuși, păstrarea și comunicarea viziunii le poate minimaliza.

Liderii creștini trebuie să fie influenți: conducerea lor nu se va întinde dincolo de sfera lor de influență. În vreme ce sunt multe elemente care contribuie la capacitatea unui lider de a influența, doi factori cheie sunt: o relație de încredere și cunoașterea scopului și a direcției. Dacă oamenii știu că liderului îi pasă de ei și se gândește în primul rând la câștigul lor, atunci vor îndrăzni să meargă după el. Liderul creștin adesea câștigă încrederea prin munca lui pastorală asiduă. Cunoașterea scopului și a direcției vine adesea ca răspuns la pasiunea liderului pentru Dumnezeu, pentru Împărăția și lucrarea Sa.

Avem disponibilă o largă varietate de literatură privitoare la conducerea creștină. Astăzi există o acceptare generală a faptului că diferite tipuri de lideri funcționează mai bine în diferite contexte. Aici noi vom identifica caracteristicile principale, pe care cei care studiază fenomenul creșterii și plantării bisericilor le-au notat ca fiind esențiale pentru lucrarea de conducere în Biserica lui Isus Cristos.

A. Caracteristici biblice

Pe paginile Scripturii, Dumnezeu ne-a revelat trăsăturile de caracter ale liderilor evlavioși. Un pasaj cheie despre conducere e cel din Efeseni 4:11-16:

Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii

2. O conducere mobilizatoare

plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire, ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El, tot trupul, bine încheșat și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste.

Sunt multe de rumegat în acest pasaj. El descrie mai multe roluri de conducere, toate instituite de Cristos Însuși. Fie că e vorba de apostoli, profeți, evangheliști, păstori sau învățători, fiecare lider trebuie să aibă același țel biblic: *desăvârșirea sfinților pentru lucrarea de slujire*. Cu alte cuvinte, ÎNTREAGA congregație și tot poporul lui Dumnezeu, nu doar liderii, fac lucrarea lui Dumnezeu.

Rolul liderilor e de a ajuta congregația să-și găsească locul în slujire, astfel încât fiecare membru să lucreze, potrivit cu darurile și talentele sale. Toate darurile sunt pentru zidirea trupului. Pavel ne îndeamnă să creștem în toate privințele, fiind întotdeauna cu privirile ațintite asupra lui Cristos. Pentru aceasta, Dumnezeu a înrolat lideri, care să direcționeze sarcina și lucrarea bisericii.

Cele mai explicite epistole despre conducerea bisericii sunt cele din 1 și 2 Timotei și scrisoarea adresată lui Tit. Noi enumerăm aici câteva calități necesare pentru bătrânii și diaconii bisericii.

Descrierea oficiului de supraveghetor și bătrân

Adevărat este cuvântul acesta: „Dacă râvnește cineva să fie episcop, dorește un lucru bun.” Dar trebuie ca episcopul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții. Să nu fie nici bețiv, nici bătaus, nici doritor de câștig mârșav, ci să fie blând, nu gâlcevitor, nu iubitor de bani; să-și chivernisească bine casa și să-și țină copiii în supunere cu toată

2. O conducere mobilizatoare

cuviința. Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu? Să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă în osânda diavolului. Trebuie să aibă și o bună mărturie din partea celor de afară, pentru ca să nu ajungă de ocară și să cadă în cursa diavolului (1 Timotei 3:1-7).

Descrierea oficiului de diacon

Diaconii, de asemenea, trebuie să fie cinstiți, nu cu două fețe, nu băutori de mult vin, nu doritori de câștig mârșav, ci să păstreze taina credinței într-un cuget curat. Trebuie cercetați întâi și, numai dacă sunt fără prihană, să fie diaconi. Femeile, de asemenea, trebuie să fie cinstite, neclevetitoare, cumpătate, credincioase în toate lucrurile. Diaconii să fie bărbați ai unei singure neveste și să știe să-și cârmuiască bine copiii și casele lor. Pentru că cei ce slujesc bine ca diaconi dobândesc un loc de cinste și o mare îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus (1 Timotei 3:8-13).

Potrivit acestor pasaje, este clar că mărturia liderilor creștini este extrem de importantă. Un lider trebuie să cunoască bine Cuvântul lui Dumnezeu și să-l studieze; trebuie să fie un om al rugăciunii, umil, disciplinat și răbdător; trebuie să fie integru; și trebuie să fie dedicat în totalitate Domnului și Bisericii Sale. Bisericele trebuie să fie foarte atente când își selectează liderii și trebuie să evite alegerea celor care manifestă probleme de caracter și atitudini negative.

Haideți să privim la alte descrieri biblice, care se aplică diferitelor roluri îndeplinite de liderii bisericii.

De aceea îți aduc aminte să înflăcărezi darului lui Dumnezeu care este în tine prin punerea mâinilor mele. Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință. Să nu-ți fie rușine dar de mărturisirea Domnului nostru, nici de mine,

2. O conducere mobilizatoare

întemnițatul Lui. Ci suferă împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu. El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii (2 Timotei 1:6-9).

Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului (2 Timotei 2:15).

Fugi de poftele tinereții și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată (2 Timotei 2:22).

Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura (2 Timotei 4:2).

Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba (2 Timotei 4:5).

Sfătuiește, de asemenea, pe tineri să fie cumpătați și dă-te pe tine însuși pildă de fapte bune în toate privințele. Iar în învățătură, dă dovadă de curăție și de vrednicie, de vorbire sănătoasă și fără cusur, ca potrivnicul să rămână de rușine și să nu poată să spună nimic rău de noi (Tit 2:6-8).

Isus ca exemplu

Isus a fost Fiul lui Dumnezeu întrupat. El a posedat toate darurile Duhului. Ce a făcut Isus individual, biserica experimentează corporativ, prin complementaritatea darurilor liderilor și congregației. Isus ne-a arătat ce înseamnă conducerea. Duhul Sfânt L-a uns și L-a pregătit pe Isus pentru lucrare. De asemenea, Isus a spălat picioarele ucenicilor și a spus că a venit în lume ca să slujească,

2. O conducere mobilizatoare

nu ca să fie slujit (Ioan 13:1-17). El a învățat cu autoritate că a fi un lider înseamnă a sluji. El a condus cu smerenie. Cine vrea să fie primul între ucenici trebuie să fie ultimul. Cine vrea să fie mare, trebuie mai întâi să fie cel din urmă.

În vreme ce stilurile de conducere pot varia în funcție de situație, caracterul nostru trebuie să fie modelat de caracterul și persoana Domnului nostru Isus Cristos. Noi trebuie să ne întrebăm întotdeauna: „Ce ar face Isus?” sau „Ce ar vrea Isus să fac eu?” Până la urmă, el este liderul nostru suprem.

Henry Nouwen, în *In the Name of Jesus* (În Numele lui Isus), afirmă:

Liderul creștin gândește, vorbește și acționează în Numele lui Isus, care a venit să eliberează umanitatea de puterea morții și să ne deschidă calea spre viața veșnică. Pentru a fi un asemenea lider, este esențial să poți discerne în fiecare moment felul în care Dumnezeu lucrează în istoria umană și felul în care evenimentele personale, comunitare, naționale și internaționale, care se întâmplă în timpul vieții noastre, pot să ne facă tot mai sensibili la modalitățile în care suntem conduși la cruce și prin cruce la înviere.⁹

Aici trebuie să atingem un aspect adesea neglijat al conducerii creștine: conducerea creștină ne conduce la cruce și, prin suferință, la înviere. Conducerea creștină este înrădăcinată în conducerea lui Cristos.

Robert Quinn, în *Change the World: How Ordinary People Can Accomplish Extraordinary Results* (*Schimbă lumea: Cum pot face oamenii obișnuiți lucruri neobișnuite*), scrie:

Aici este un gând eretic. Conducerea nu este despre rezultate. Este despre angajament... Cei care scriu despre conducere nu înțeleg că e vorba despre: „Mergi înainte la moarte.” Dacă ei au înțeles acest lucru, atunci

2. O conducere mobilizatoare

nu au fost încântați să scrie despre aceasta, pentru că oamenii nu vor să audă un asemenea mesaj. Cei mai mulți oameni vor să știe cum pot ajunge la rezultate extraordinare cu minimum de risc. Ei vor să știe cum să obțină rezultate ieșite din comun cu un curaj comun... Persoanele de succes au obținut rezultatele dorite pentru că acele persoane au mers înainte la moarte... Rezultatul transformării apare atunci când angajamentul întâlnește rezistență.¹⁰

În vreme ce multe au fost spuse despre modelul de conducere și slujire a lui Isus, expresia ultimă a acelei slujiri, moartea Lui pe cruce, rar apare în învățătura populară despre conducerea creștină. Cea mai populară învățătură despre conducerea creștină minimizează rolul suferinței în experiența conducerii creștine. Dar J. Oswald Sanders, în *Spiritual Leadership (Conducerea spirituală)* a notat: „Slujirea și suferința merg împreună în învățătura și viața Domnului nostru. Una nu vine fără cealaltă.”¹¹

Apostolul Pavel transmite această așteptare normală privitoare la slujirea și suferința tuturor credincioșilor, în aceste cuvinte pline de putere adresate bisericii din Filipi:

Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat de Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce (Filipeni 2:5-8).

De asemenea, Pavel a înțeles că slujirea în puterea învierii lui Cristos înseamnă a te face părtaș suferințelor lui Cristos (Filipeni 3:10). Aceasta nu înseamnă că liderul creștin caută să sufere sau că vrea să moară ca martir. Aceasta înseamnă că liderul creștin înțelege că cele mai mari rezultate adesea vin ca urmare a angajamentului față

2. O conducere mobilizatoare

de Cristos, față de poporul lui Cristos, și că angajamentul față de scopurile Împărăției va întâmpina opoziție și dificultăți copleșitoare, sau va implica risc personal. De asemenea, înseamnă că liderul creștin este încrezător în speranța că de cealaltă parte a crucii (opoziție, dificultăți, risc) este înviere (împlinirea scopurilor lui Dumnezeu). Nu există coroană fără cruce.

Ce îl distinge pe liderul creștin de liderii din lume este fundamentul slujirii, care este dorința de a accepta suferința pentru a împlini scopurile lui Dumnezeu. Păstorul își dă viața pentru oi. Liderii slujesc, în timp ce conduc sau ghidează. Un duh de slujire confirmă că un lider este un slujitor al Domnului. Slujitorul nu comandă, nu dictează și nu se impune. Slujitorul slujește. Astăzi, mai mult ca oricând, avem nevoie de o conducere care să fie gata să slujească. Aceasta e înrădăcinată în valoare dragostei jertfitoare, pentru beneficiului altora.

Isus, Cel care împuternicește

Putem adăuga la cele de mai sus că acum Isus Cristos, așezat pe tron, domnește prin Cuvânt și prin Duhul Său, și El Însuși desemnează liderii pământești în Biserica Sa, pentru a-i pregăti pe sfinți pentru lucrarea de slujire (Efeseni 4). Isus nu este doar un exemplu; El este Cel care împuternicește și trimite. Ultimele cuvinte ale Domnului nostru din Fapte 1:8 au fost: „Ci voi veți primi o putere, când se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” El ne dă putere și ne înzestrează pentru împlinirea acestei sarcini.

Faptul că Isus este Cel care ne împuternicește dă liderului creștin o asigurare extraordinară a faptului că el sau ea nu sunt singuri. Slujitorii implicați în plantarea bisericii, care au primit însărcinarea de a forma o congregație nouă, știu că Dumnezeu le ține spatele. Acest lucru le dă liderilor și un simț acut al responsabilității, întrucât ei știu că într-o zi vor da socoteală Domnului lor, și vor răspunde pentru ce au făcut și pentru ce nu au făcut.

2. O conducere mobilizatoare

Liderul și harul lui Dumnezeu

La acest punct din descrierea liderului creștin, mulți vor întreba: „Cum aș putea să dezvolt toate aceste calități cerute pentru un lider bun?” Trebuie să recunoaștem că acesta este rezultatul unui proces, parte a unei lucrări mai mari de sfințire, care are loc în viața fiecăruia dintre noi în parte.

Conducerea creștină necesită petrecerea unui timp personal cu Dumnezeu, care îi oferă oportunitatea de a-Și face lucrarea Sa în noi. Studiul Scripturii și timpul petrecut în rugăciune trebuie să includă o perioadă de timp pus deoparte, în care nu te gândești la următoarea predică sau la rezolvarea unei probleme. Noi avem nevoie de timp cu Dumnezeu, care este destinat pur și simplu întâlnirii cu El, în care suntem învățați și modelați de El. Am putea încheia timpul de rugăciune personal cu 5 minute de tăcere, în care ne abținem de la nevoie noastră permanentă de a vorbi și-i dăm lui Dumnezeu oportunitatea de a ne vorbi.

Pe lângă aceasta, trebuie să avem umilința de a-i lăsa pe alții să ne vorbească. În primul rând, trebuie să ascultăm sfaturile înțelepte ale oamenilor în care avem încredere. Așa cum scrie autorul Proverbelor, „Rănilile făcute de un prieten dovedesc credincioșia lui” (27:6). Cu toate acestea, chiar și criticii noștri pot spune un adevăr de care trebuie să ținem seama, dacă vrem să învățăm. În efortul de a ne păzi inimile, foarte ușor îi respingem pe cei care nu sunt de acord cu noi. Este necesar să cernem pleava, pentru a găsi bobul de grâu. Aceasta ne va îmbunătăți caracterul și planurile. În al treilea rând, este vital, în mod special, să ascultăm de echipa de conducere din jurul nostru. Dacă cei cu care împărtășim viziunea ridică un steag de avertizare, este timpul să facem pași înapoi și să ascultăm cu atenție ce vrea Dumnezeu să ne învețe prin ei.

Robert Clinton examinează procesul prin care Dumnezeu i-a format pe liderii prezentați în Scriptură, de la Moise la David, Petru și Pavel.¹² Există unele diferențe, dar fiecare în parte a trecut prin cel puțin două puncte de control pe drumul formării: verificarea ascultării, în care Dumnezeu a cerut liderului să facă un pas mare

2. O conducere mobilizatoare

al credinței, și verificarea supunerii, în care Dumnezeu a așteptat să vadă dacă liderul se va supune autorității, chiar și atunci când este convins că el știe mai bine ce trebuie făcut. Progresul are loc atunci când liderul trece ambele teste.

În cele din urmă, liderii trebuie să-și amintească faptul că dezvoltarea caracterului nu este doar un exercițiu de auto-disciplină. Calitățile pe care ni le dorim sunt roada Duhului Sfânt, pe care noi le putem cultiva, dar El le face să crească. Rooda este dezvoltată în comunitate. Noi nu trebuie să ne încredem în puterea noastră, ci mai degrabă în harul lui Dumnezeu. Noi trebuie să ne ținem de promisiunea lui Dumnezeu făcută apostolului Pavel: „Harul meu îți este de ajuns” (2 Corinteni 12:9).

B. Calități misionare

După viziune, conducerea este unul din cei mai importanți factori dintr-o biserică, pentru că ea transmite viziunea și se îngrijește de ea. Conducerea este parte a vasului de lut care poartă comoara Evangheliei (2 Corinteni 4:7). Liderii mobilizatori trebuie să fie misionari: ei trebuie să fie lideri care văd lumea prin ochii Sfintei Treimi; lideri care caută să participe la lucrarea lui Dumnezeu în lume; lideri care îi confruntă pe păcătoși cu Cuvântul lui Dumnezeu și în puterea Duhului Sfânt. Acești lideri își cunosc darurile și găsesc în alții daruri complementare, prin care își dezvoltă o lucrare mai holistică. Este important să observăm trei aspecte cheie ale conducerii misionare:

- 1. Implicarea Bisericii în lume.** Comunitățile noastre sunt câmpuri de misiune și locuri ale lucrării răscumpărătoare și transformatoare a lui Dumnezeu! Cei mai eficienți lucrători sunt cei care, nu doar că hrănesc oile în staul, ci și caută, așa ca Isus, oile pierdute sau rătăcite. Această trăsătură este esențială în lucrarea de plantare a noilor biserici, și nu trebuie să se piardă odată cu instituirea ei. În Marcu 2, vedem că Isus l-a chemat pe Levi, un colector de taxe pentru Imperiul Roman. Mai târziu

2. O conducere mobilizatoare

Isus a luat masa cu mulți vameși și păcătoși. Când l-au văzut cărturarii și fariseii, l-au întrebat pe Isus de ce procedează în felul acesta. „Isus, când a auzit acest lucru, le-a zis: Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși” (Marcu 2:17). Liderii biblici direcționează o parte a lucrării lor spre nevoile comunității și îi include pe cei care nu l-au cunoscut niciodată pe Isus Cristos ca Domnul și Mântuitorul lor. Kennon L. Callahan, în *Effective Church Leadership (Conducerea creștină eficientă)*, provoacă bisericele să gândească mai puțin în termenii responsabililor profesioniști, și mai mult în termenii liderilor misionari.¹³ Potrivit celor spune de Callahan, noi trăim într-o vreme în care oamenii nu caută biserica. Acum, liderii trebuie să își pregătească congregațiile pentru a ieși în lume și a se alătura Duhului în lucrarea Lui. Liderii nu mai au luxul de a fi numai niște profesioniști, care slujesc între cei patru pereți ai clădirii bisericii și așteaptă ca cei cu o nevoie spirituală să vină și să ceară ajutor; mai degrabă, ei trebuie să iasă în lume, acolo unde Dumnezeu împacă oamenii și întreaga creație cu Sine.

- 2. Motivarea și implicarea membrilor.** Un studiu al bisericilor din America Latină, făcut de John Hall, arată că una din cele mai importante caracteristici ale unui lider este capacitatea lui de a motiva și a implica întreaga congregație în lucrarea lui Dumnezeu.¹⁴ Rolul tradițional al „păstorului care face totul” va funcționa cu greu în contextul postmodern în care trăim. Imaginează-ți biserica asemeni unei sticle pline cu talente și potențial pentru slujire. Liderii sunt ca o pâlnie care canalizează toate talentele și energia care vin din sticlă spre beneficiul lucrării lui Dumnezeu. Liderii buni vor să lărgească, să îmbunătățească, să canalizeze, să instruiască și să delege. Dar există și altă categorie de lideri, precum păstorul care face totul. O astfel de persoană nu permite talentelor, darurilor și abilităților altora să curgă, în schimb obstrucționează procesul, ceea ce va duce la încetarea lucrării. Aceasta poate avea legătură cu „închinarea

2. O conducere mobilizatoare

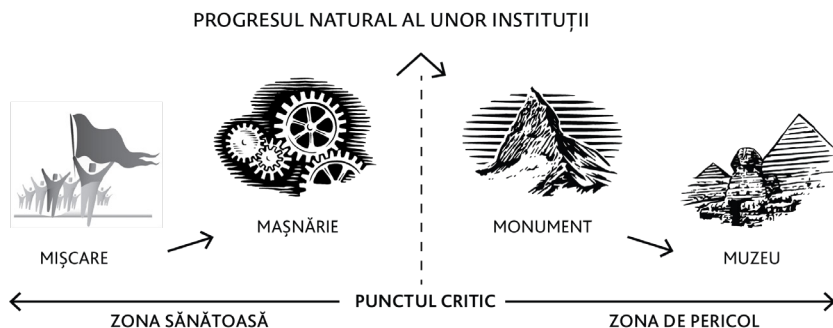
înaintea liderului”, gelozie, teamă, insecuritate, mândrie și alte asemenea lucruri. Azi avem nevoie de păstori și lideri deschiși la noi aventuri de slujire și lucrare pentru poporul lui Dumnezeu, și care nu opresc inițiativele bune care apar. Liderii eficienți sunt cei care se multiplică în alții și care îi ajută pe toți membrii lor să-și găsească locul în slujirea la care Dumnezeu i-a chemat. Liderii misionari îi ajută pe oameni să înțeleagă că fiecare creștin e un misionar, e sare și lumină în umblarea lui prin viață.

- 3. Misiune, prin fiecare domeniu al lucrării.** Misiunea lui Dumnezeu are o biserică, de aceea fiecare dimensiune a vieții bisericii trebuie să fie axată pe misiune. În prea multe biserici, programele duc la o abordare divizată a lucrării. Este un program pentru copii, altul pentru femei, altul pentru bărbați, toate axate pe ucenicie. Poate fi un program de consiliere, sau de părtășie, sau de evanghelizare. Unele biserici chiar tratează închinarea ca un program în sine. Aceasta conduce la o situație în care fiecare se concentrează deliberat pe profilul lui și lasă alte domenii în seama altora. Trebuie să lucrăm conștient la reorientarea tuturor domeniilor de slujire. Lucrarea misionară trebuie să caracterizeze toate activitățile bisericii: închinarea, părtășia, consilierea, administrarea finanțelor și toate celelalte lucrări ale bisericii. Fiecare element al vieții noastre împreună este despre ceva mai mare decât noi.

Liderii care plantează biserici, în mod clar trebuie să fie orientați spre misiune. Provocarea este să țină această direcție și după înființarea bisericii. Multe mișcări încep cu entuziasm și elan, dar în timp își pierd viziunea și spiritul de sacrificiu pe care le-au avut la început. Ei încep ca o MIȘCARE plină de inițiativă și zel misionar. Apoi organizează toate aspectele lucrării pentru a crea o MAȘINĂRIE care, unsă bine, va da chiar mai multe rezultate, dacă păstrează zelul inițial. La un anumit punct, **însă**, structurile formale pot face ca organizația să privească în interior și să depindă de trecut, să alunece în tradiționalism și să formeze un MONUMENT. În această fază,

2. O conducere mobilizatoare

organizația își consumă toate resursele pe mentenanță. În cele din urmă, așa cum a fost cazul multor catedrale din Europa, organizația sfârșește transformându-se în MUZEU. Dumnezeu să facă în așa fel încât multe proiecte de slujire să obțină duhul unei mișcări și organizarea unei mașinării, și fie ca ele să nu devină monumente sau muzee. Accentul misionar e cheia!

C. Caracteristici aparte

Studiile recente prezintă o tot mai mare înțelegere a varietății de lideri, de care e nevoie pentru slujirea diversă și complexă din lucrarea lui Dumnezeu. Domnul folosește diferite tipuri de lideri în diferite locuri, lideri care sunt ca amprentele degetelor: nu găsești doi la fel. Cu toate acestea, așa cum amprentele au unele caracteristici generale, care ne ajută să le identificăm, tot așa putem identifica diferite roluri pe care liderii le joacă. Am văzut caracteristicile biblice și misionare pe care un lider trebuie să le aibă. Ceea ce urmează este o discuție a câtorva deprinderi și abilități dintre o mare varietate, care sunt utile într-un grad mai mare sau mai mic, în funcție de context.

Autorii Shenk și Stutzman, în cartea *Creating Communities of the Kingdom: New Testament Models of Church Planting* (Crearea comunităților Împărăției: Modele nou-testamentare de plantare a bisericii) descriu patru tipuri de lideri.¹⁵ O persoană poate manifesta

2. O conducere mobilizatoare

elemente aparținând mai multor tipuri, dar în general unul din ele este mai proeminent.

1. **Catalizator.** Acest tip de lider lucrează cel mai bine atunci când el sau ea trebuie să înceapă ceva. Liderii de felul acesta aproape că niciodată nu au nevoie de alții pentru a-i motiva să lucreze; ei sunt motivați să înceapă un proiect și pot fi foarte eficienți în plantarea noilor biserici pentru o denominațiune. Acești oameni sunt adesea extrovertiți și încrezători, și au suficientă carismă pentru a-i atrage pe oameni și a începe un nou grup sau o nouă lucrare. Când lucrurile devin prea complexe, acești oameni au nevoie de ajutor pentru organizare, pentru că în general nu acordă prea mare atenție detaliilor: ei au în minte imaginea de ansamblu. Catalizatorii devin frustrați când lucrurile cresc la un nivel care cere mai multă structură și organizare. Această frustrare îi determină să caute noi provocări.
2. **Organizatorul.** Acest tip de lider poate prelua ceva ce se află în dezordine și organiza lucrurile, pentru o eficiență maximă. Acestor lideri le place provocarea de a coordona și promova un sistem complex. Ei zidesc o structură solidă, pornind de la ceea ce a fost cândva o grămadă de componente fără legătură unele cu altele. Ei își găsesc plăcerea în procesul organizării și îmbunătățirii. Mulți lucrători în plantarea de biserici sunt lideri de felul acesta; ei pot structura lucrurile cu darurile și spiritul unui om de afaceri. Unii numesc acest fel de lider un dezvoltator.
3. **Operator.** Acest tip de persoană excelează în menținerea unei organizații care funcționează bine. Operatorii mențin cursul unei biserici, atâta vreme cât nu există schimbări drastice în jur. Majoritatea liderilor fac parte din această categorie, deși ei pot avea și daruri caracteristice altor stiluri.

2. O conducere mobilizatoare

Operatorii nu dețin darurile antreprenoriale ale altor lideri, și nu manifestă aptitudinile vizibile de conducere asociate cu alte stiluri. Totuși, orice biserică are nevoie de talentele și darurile oamenilor care știu cum să conducă prin aceste abilități administrative. Surprinzător, studiile arată că, în lumea afacerilor, majoritatea celor mai scilipitori și bine plătiți lideri și manageri fac parte din această categorie.

4. **Revitalizant.** Această persoană deține anumite caracteristici comune celor trei categorii discutate, care îi permit lui sau ei să mobilizeze și să „resuscite” o biserică, chiar și atunci când se află în declin. Acești lideri au multe calități similare catalizatorului, dar ei încep cu ceva care a fost deja stabilit, o situație care are atât avantaje, cât și dezavantaje. De exemplu, un dezavantaj include necesitatea de a-i instrui și motiva pe membrii unei biserici care sunt obișnuiți să nu lucreze. Un avantaj evident este că ei nu trebuie să înceapă de la zero și adesea găsesc membri foarte capabili în biserica lor. Cel mai adesea liderii revitalizanți au trecut printr-o mulțime de experiențe și se pot folosi de multele lecții, pe care le-au învățat, în contextele noi în care ajung.

Stiluri de conducere

Literatura academică descrie multe modele de conducere. În orice caz, noi ne vom axa pe trei tipuri de lideri mai des întâlnite. Primul tip este cel autocratic, iar liderii de felul acesta sunt autoritari și aroganți, și se cred indispensabili. Ei cred că ceilalți trebuie să le urmeze instrucțiunile fără proteste și evaluări. La cealaltă extremă sunt comozii, care sunt înceți și pasivi, și permit oamenilor să facă ce vor ei. Fiecare își poate exprima o opinie, dar oamenii care iau deciziile nu ajung niciodată la un consens. Grupul cu acest fel de lider simte că nu are direcție și călăuzire. În forma lui extremă, un conducător pasiv este un conducător absent. Al treilea stil de conducere este cel participativ.

2. O conducere mobilizatoare

Stilul participativ implică alți oameni în luarea deciziilor și ia în considerare opiniile și critica constructivă venită din partea altora. Ei conduc flexibil și știu ce să facă pentru a-și afirma autoritatea. Ei nu se impun și sunt receptivi la sugestii și îmbunătățiri.

Conducătorii pastorali buni discern timpul potrivit pentru exercitarea fiecărui stil. Studiile în domeniul creșterii bisericii au arătat că stiluri diferite funcționează mai bine în diferite contexte. În multe medii bisericești, un stil participativ, vizionar și de orientare funcționează mai bine. Un stil de conducere ferm, puternic, este obișnuit în multe culturi, dar, în biserică, liderii obișnuiți cu acest stil trebuie totuși să ia în considerare opiniile altora, să împartă cu alții puterea și autoritatea, și să se orienteze spre slujirea altora.

Următorul tabel prezintă câteva surse de putere și influență. Este important ca liderii să fie conștienți de sfera lor de influență și de limitările lor, precum și de felul în care acestea se relaționează la contribuția pe care o aduc la lucrarea lui Dumnezeu.

ȘAPTE SURSE DE PUTERE

Mai jos sunt enumerate șapte surse de putere. Toate pot fi bune sau rele, depinde de felul în care sunt folosite. Cu care din ele te identifiți tu?

- Durata/perioada exercitării funcției – depinde de timp
- Poziția – depinde de titlu
- Abilitatea – depinde de darurile cuiva
- Teama – depinde de teamă și răsplată
- Respect – depinde de caracter și personalitate
- Informație – depinde de accesul la cunoaștere
- Relație – depinde de prietenie și conectarea cu alții

Din „Creativity and Innovation in Leadership”
(„Creativitate și inovație în conducere”),
curs doctoral susținut de Dr. Larry Osborne

Organizarea conducerii unei noi biserici

În contextul formării unor noi comunități de credință, fiecare lucrător implicat în plantarea bisericii se confruntă cu sarcina organizării structurii și conducerii acesteia, și a alegerii felului în care să aplice disciplina biblică. În acest caz, cei care plantează o biserică cu o anumită structură de guvernare bisericească, pe care o cunosc și o apreciază, sunt în avantaj. Cele trei cele mai cunoscute stiluri de guvernare bisericească sunt: cel episcopal, cu un sistem de episcopi; stilul prezbiterian, cu un sistem de bătrâni și membrii de comitet; și stilul congregațional, cu un sistem în care cuvântul final îl are congregația însăși. Lucrătorii în plantarea bisericii, care nu au un sistem predefinit de guvernare bisericească, vor face bine să studieze cu atenție Noul Testament și să mediteze la felul în care pot aplica adevărurile biblice la contextul cultural și politic în care se află. Forma de guvernământ bisericească trebuie să fie potrivită cu rolul său de a împlini scopurile lui Dumnezeu, într-o manieră biblică și relevantă pentru o anumită cultură.

De asemenea, recomandăm crearea unui document de organizare, sau o constituție a bisericii. Acestea formulări asigură parametri de bază pentru ordinea și buna funcționare a congregației. Dr. David Hesselgrave prezintă o listă de elemente, pentru un model de astfel de document:

1. Țelul și scopurile
2. Rolul liderilor
3. Calitățile și metodele de selecție a liderilor
4. Procesul de luare a deciziilor
5. Caracterul membralității
6. Standarde doctrinare generale
7. Reguli de conduită
8. Chestiuni de disciplină
9. Finanțele

2. O conducere mobilizatoare

10. Proprietatea

11. Cerințele guvernării locale¹⁶

Pentru mai multe detalii despre acest subiect, puteți căuta cărți despre teme ca disciplina biblică în biserică și guvernarea bisericească.

Până aici, am stabilit importanța unei viziuni clare și cuprinzătoare. Viziunea nu există într-un vacuum. Bărbați și femei chemați de Dumnezeu pentru a conduce poporul Său trăiesc și comunică această viziune. Vom privi mai departe la câțiva factori care îi va ajuta pe acei lideri să mobilizeze și să organizeze grupul de credincioși.

“Nu am venit să fiu slujit, ci să slujesc.”

-Isus Cristos

(parafrizare)

O conducere mobilizatoare

Întrebări de studiu

Notează fiecare din afirmațiile de mai jos cu un punctaj de la 1 la 10, 1 însemnând că ești categoric împotriva și 10 că ești întru totul de acord. După evaluarea celor șapte afirmații, adună punctajul și apoi împarte-l la șapte, pentru a obține o medie generală a acestui semn vital. Apoi parcurge întrebările de mai jos.

Pentru discuții

1. Liderii creează oportunități pentru dezvoltarea noilor lideri.	
2. Există lideri care sunt instruiți și pregătiți pentru o slujire de conducere pe viitor.	
3. Simt că cercul de lideri din biserică urmărește multiplicarea și creșterea.	
4. Pot identifica cel puțin doi noi lideri care s-au format în ultimul an.	
5. Liderii îi ajută și îi călăuzesc pe cei care doresc să participe activ în biserică.	
6. Calitatea liderilor din biserică noastră este foarte bună.	
7. Liderii sunt decisivi în alegerea direcției în care vor să conducă biserica.	
MEDIA	

1. Ce observații ai privitoare la studiul parcurs?

2. Care întrebări te-au pus cel mai mult pe gânduri? De ce?

3. Scrie un pas simplu pe care îl poți face pentru a îmbunătăți acest semn vital.

Al treilea element cheie

3. UN GRUP DE CREDINCIOȘI MOTIVAȚI

Membrii bisericii lucrează în unitate, folosindu-și darurile pentru a sluji congregația și comunitatea de care aparțin.

Elementul cheie reprezentat de o conducere mobilizatoare, face legătura între viziune și grupul de credincioși motivați. Liderul eficient știe cum să motiveze și cum să implice un grup cât mai mare de lideri din congregația sa. Acesta e modelul de ucenicie din 2 Timotei 2:2, în care Pavel îl instruieste pe tânărul Timotei: „Și ce-ai auzit de la mine în fața multor martori încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții.” Un lider care știe să inspire și are carismă este un mare avantaj, dar acesta nu e singurul model, după cum ne arată multitudinea de exemple biblice. Instrucțiunile lui Pavel pentru ucenicul său ne arată că Timotei era probabil tăcut și timid. Biblia ne spune că Dumnezeu s-a folosit frecvent de persoane la care noi ne-am aștepta cel mai puțin să facă lucrarea Sa măreață. Cu toate acestea, carismatic sau timid, adevărul este că niciunul din noi nu poate împlini scopurile lui Dumnezeu de unul singur. Dumnezeu a instituit biserica Sa ca o comunitate de credincioși, și noi trebuie să facem lucrarea Lui alături de ceilalți, totodată învățând să ne iubim unii pe alții. De aceea este esențial să provocăm congregația să fie unită în împlinirea scopurilor și obiectivelor sale.

Un lider eficient delegă sarcini membrilor, nu doar pentru ca ei să-i preia din povară, ci, mai presus de toate, pentru că astfel le permite altora să-și folosească darurile în slujirea fraților și să crească în asumarea responsabilității. Nu vei crește doar lucrarea „ta”. vei crește oameni. Până la urmă, este lucrarea lui Dumnezeu! Noi suntem doar asistenți în creșterea poporului lui Dumnezeu.

Există lideri care nu vor să delege sarcini, crezând că alții nu vor îndeplini slujba la fel de bine cum pot s-o facă ei, sau gândind că rezultatul muncii nu va fi satisfăcător. Ei nu vor să-și asume riscul

3. Un grup de credincioși motivați

ca o sarcină să nu fie dusă la bun sfârșit, nici nu vor să-și ia timp a-i învăța pe alții. La drept vorbind, e mai ușor să faci totul de unul singur. Instruirea altora ia timp și consumă energie. Alți lideri nu vor să delege sarcini, temându-se că unii s-ar putea să lucreze mai bine decât ei. Aceștia nu vor să recunoască acest lucru, dar se simt amenințați de gândul că succesul cuiva îi va pune pe ei într-o lumină mai proastă. Acești lideri lasă ca mândria și gelozia să le eclipseze lucrarea și procesul de formare a liderilor.

Moise, în Exod 18, a trebuit să accepte sfatul socrului său și să nu mai facă toate lucrurile de unul singur. Ietro i-a recomandat să delege marea parte a lucrării sale altora, așa încât el să se poată implica doar în cazurile mai dificile. Întreaga națiune a beneficiat de aceasta în scurt timp. În același fel, liderul de azi trebuie să-i implice pe alții în îndeplinirea diferitelor sarcini în lucrarea bisericii. Vezi tabelul „Compararea stilurilor de conducere” de mai jos și gândește-te la felul în care acest lucru va avea impact asupra mobilizării membrilor bisericii.

COMPARAREA STILURILOR DE CONDUCERE

LIDERUL AUTORITAR	LIDERUL SLUJITOR
Spune: „Urmați-mă pe mine!”	Spune: „Haideți să-L urmăm pe Isus!”
Decide care e viziunea și care sunt scopurile sale pentru biserică.	Lucrează cu liderii, pentru a clarifica viziunea și scopurile lui Dumnezeu pentru biserică.
Nu delegeă, doar dă ordine.	Îi implică pe alții.
Ia deciziile de unul singur.	Îi invită pe alții să participe în luarea deciziilor.
Se plânge de neajunsurile congregației.	Întărește congregația în punctele ei slabe.
El singur face de toate: predică, vizitează, se roagă, învață, conduce închinarea etc.	Îi pregătește pe alții pentru implicarea în lucrare și îi încurajează.
Alți lideri sunt pentru el competitori și o amenințare.	Alți lideri sunt pentru el parteneri în lucrare și o binecuvântare.

Pentru bisericile noi, unii cercetători au propus ca lucrătorii implicați în plantarea bisericii să petreacă optzeci la sută din timpul lor cu douăzeci la sută din membrii congregației, adică alături de liderii cheie, odată ce un nucleu a fost format. Acești lideri noi vor păstori

3. Un grup de credincioși motivați

și mobiliza restul membrilor din biserică. Unul din motivele pentru care sunt atât de multe biserici care au între treizeci și cincizeci de membri este că mare parte a lucrării a fost lăsată pe umerii păstorului. De la treizeci la cincizeci de oameni este, în majoritatea cazurilor, numărul de oameni pe care o persoană îi poate păstori fără prea mult ajutor. Ceea ce învățăm din experiență e faptul că liderul, care vrea să crească și să-și extindă lucrarea, trebuie să se folosească și să maximizeze darurile fiecărui membru din congregație. În cartea *The Pastor-Evangelist: Preacher, Model, and Mobilizer for Church Growth* (*Păstorul-evangelist: predicator, model și mobilizator pentru creșterea bisericii*), profesorul Roger Greenway ne învață că responsabilitatea liderului creștin include, nu doar predicarea și învățarea Evangheliei, ci și mobilizarea congregației pentru a lua parte la slujire. Lucrătorul în plantarea bisericii este obligat, prin chemarea lui, să-i mobilizeze pe noii credincioși și să le ofere spațiu pentru a crește și a-și dezvolta darurile, pentru beneficiul noii congregații, în îndeplinirea misiunii Sale în lume. Păstorul poate ajuta la conectarea noilor credincioși la ceea ce Duhul Sfânt face în și prin congregației.¹⁷

Unul din autorii acestei cărți a participat într-un grup mic de studiu biblic, în care un coleg a dat un mic pachet fiecărei persoane prezente acolo. Nimeni nu știa ce se afla înăuntru, dar arăta ca un cadou. „Ce trebuie să faci pentru a afla ce e înăuntru?”, a întrebat liderul. Cei prezenți au răspuns că trebuie să deschidă pachetul și așa au și făcut. Toți au fost surprinși să găsească o piesă de puzzle. Apoi liderul a întrebat: „La ce am putea folosi această piesă?” În acel moment, am înțeles cu toții ce dorea liderul să ne învețe. Noi ar trebui să lucrăm împreună, dacă vrem să vedem acel puzzle asamblat. Am mers la masă și am lucrat împreună, punând fiecare piesă la locul ei, până când am început să vedem o imagine superbă a unei biserici așezate într-un câmp. Dar am observat că erau câteva piese care lipseau din puzzle. „Raúl, lipsesc piese”, am spus noi. Liderul ne-a cerut să ne întoarcem pe scaunele noastre și a început să ne vorbească, plin de entuziasm: „Fiecare din noi a primit un dar spiritual și talente. Dar nu are nici un folos din ele stând deoparte, de unul singur. Ele sunt menite să fie puse împreună

3. Un grup de credincioși motivați

cu darurile altora. Și sunt piese care lipsesc. Noi trebuie să aducem mai mulți oameni la Cristos, și apoi darurile acestor noi credincioși vor completa lucrarea pe care am început-o în această biserică. Dar singura modalitate de a face aceasta este de a lucra împreună!” Ce lecție importantă am învățat în ziua aceea! Doar în măsura în care fiecare persoană își descoperă darul, un dar primit de la Duhul Sfânt, și îl pune în slujba comunității de credință în lucrare, noi vom putea să împlinim scopurile lui Dumnezeu pentru Biserica Sa.

Dar, în realitate, nu întotdeauna lucrurile par să funcționeze în felul acesta. Deși ei nu spun, conceptul despre biserică al multor credincioși este prins între cei patru pereți ai clădirii bisericii. Există prea mulți credincioși inactivi în congregație. Ei nu slujesc și nici nu sunt implicați în lucrare. Când membrii trupului nu sunt încurajați să-și găsească locul lor în slujire și în lucrare, noi avem probleme serioase cu neangajarea oamenilor în comunitatea de credință. Sunt prea mulți consumatori și prea puțini participanți. Sunt multe motive pentru care se întâmplă așa, dar vom aminti aici doar doi factori cheie: unul are legătură cu liderul, iar altul cu congregația.

Liderul și neangajarea congregației

Primul motiv pentru care un procent așa de mare din membrii bisericii rămân neimplicați în lucrare este că mulți lideri prezintă o atitudine de desconsiderare, deși nu o fac în mod intenționat. Uneori, pentru că ei vor să facă totul, păstorii nu fac altora loc, pentru a putea participa la slujire. Așa cum am menționat deja, unii lideri nu îi includ pe alți membrii în slujire gândind că aceștia nu pot lucra la fel de bine ca ei înșiși, pe când alți lideri se tem că vor fi eclipsați de slujirea mai bună a membrilor! Este foarte important pentru liderii biserici să ignore amenințarea pe care o simt, atunci când alții par a ști mai bine cum se fac lucrurile. Dacă trecem peste acestea, este vital să dezvoltăm relații de încredere în sânul echipei de lideri și să creăm o atmosferă de transparență și onestitate. Pe măsură ce ne adâncim încredere în Dumnezeu triunic, ne putem adânci

3. Un grup de credincioși motivați

și încrederea în conducerea comunității, care reflectă dragostea și unitatea lui Dumnezeu.

Adesea, oamenii așteaptă să fie invitați personal, și nu vor ridica mâna în public pentru preluarea unei sarcini. Mulți lideri vor fi mai de folos Împărăției dacă se vor apropia de oameni în privat, pentru a-i ajuta să-și găsească locul în slujire și lucrare. Este important de observat că, deși membrii congregației sunt responsabili pentru folosirea darurilor lor, felul în care lucrează liderii și ce-i învață ei pe alții ar putea rezolva multe din problemele „neangajării în lucrare.”

Congregația și neangajarea în lucrare

Al doilea factor ține de responsabilitatea congregației. Unele congregații s-au obișnuit să nu lucreze, gândind că aceasta este treaba păstorului plătit. Oamenii folosesc această scuză: Pentru aceasta îl plătim pe păstor! Aceasta se întâmplă mai des în bisericile mai vechi decât în cele noi, dar este important să vorbim și să depunem efort pentru a combate această înțelege greșită încă de la început.

Cu siguranță că membrii biserici au multe treburi de făcut, care le ia mai tot timpul. Adesea ei folosesc această scuză, spunând că sunt prea obosiți pentru a mai participa la slujire. Alții nu au destulă încredere în ei înșiși și se văd necalificați pentru a face ceva în folosul Împărăției. Sau s-ar putea gândi că nu sunt vrednici a participa la aceasta, datorită unor păcate sau greșeli din trecut. Alții poate că au luat parte la slujirea bisericii în trecut, și acum sunt convinși că deja și-au făcut partea lor. Poate că alții au avut parte de o experiență urâtă și vor să evite implicarea, din teama de a nu re trăi acel moment dureros. Poate că unii au făcut o lucrare care nu li se potrivea, și acum nu vor să mai audă de slujire sau implicare. De aceea este atât de important să-i plasăm pe oameni în funcții pentru care Dumnezeu le-a dat daruri și talente. Este important pentru oameni să aibă parte de o oarecare satisfacție în slujirea lor.

3. Un grup de credincioși motivați

Misiune și mentenanță

Multe din aceste probleme ale „neangajării” apar atunci când oamenii nu înțeleg ce e biserica și care e esența ei. Atitudinea membrilor bisericii, care nu sunt activi în lucrare, este întâlnită în comunitățile de credință care cred că biserica este clădirea în care se adună. Pentru ei, biserica este un loc pe care îl vizitează, sau un eveniment la care participă. Mulți credincioși cred că, atunci când merg în clădirea bisericii, pentru a se închina lui Dumnezeu, și-au împlinit datoria și rolul ca oameni credincioși. Ei nu înțeleg conceptul de a fi Biserica lui Cristos, de aceea nu înțeleg ce sunt chemați să facă.

Alte biserici, odată formate, se așază prea confortabil și devin prea satisfăcute cu felul în care stau lucrurile. E vorba de congregații centrate pe ele însele. Programul și bugetele lor îi slujesc pe cei care sunt „înăuntru”. Aceste biserici se privesc pe ele în oglindă, dar nu privesc pe geam afară, pentru a vedea și a sluji comunitatea lor și pe cei care încă nu au cunoscut Evanghelia lui Isus Cristos. Când nu există o misiune clară privind lucrarea pe care Duhul deja o face în comunitate, sunt prea puține locuri de slujire, și de aceea există o nevoie mai mică de mobilizare la nivelul întregii congregații. Totul va merge bine și cu numai câțiva oameni. Unele biserici pun accentul pe misiune, în vreme ce altele pe mentenanță. Iar diferența e uriașă.

Preoția tuturor credincioșilor

E timpul ca întreaga biserică să participe la lucrare. Este timpul să mobilizăm tot poporul lui Dumnezeu, din fiecare biserică locală, pentru a-L sluji pe El cu darurile primite. Acest lucru este esențial, pentru că ține de natura Bisericii lui Cristos! Trupul unui Dumnezeu misionar este o biserică misionară. Când Dumnezeu a stabilit mandatele misionare, precum Marea Însărcinare, El nu vorbea doar de păstori și slujitori, ci de toți ucenicii Săi din toate timpurile. Principiul preoției universale a credincioșilor, proclamat în epistola către Evrei și reafirmat în Reforma protestantă a secolului al șaisprezecelea, trebuie recuperat și pus în practică. Se spune adesea:

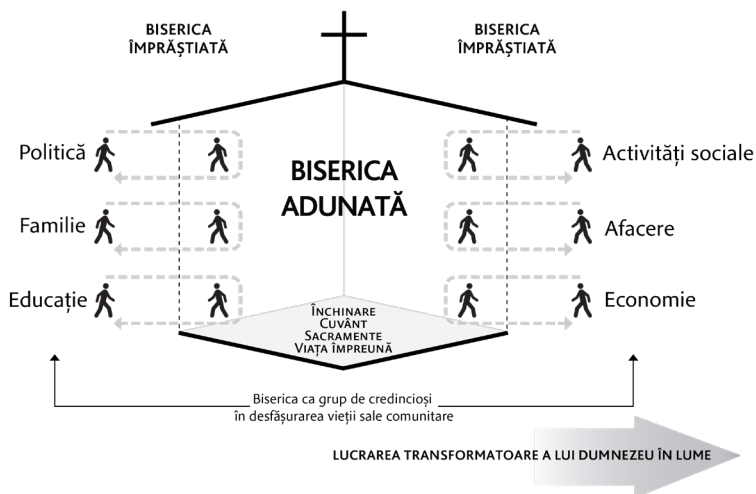
3. Un grup de credincioși motivați

„Păstorii nu dau naștere oilor, doar oile pot naște oi.” Păstorii au grijă de oi și le conduc. Biserica este mai eficientă în împlinirea chemării sale atunci când fiecare lucrează pentru același scop.

Studiile bisericilor latine din Statele Unite confirmă această realitate. Unele studii ale congregațiilor care au între treizeci și cincizeci de membri au arătat că cincizeci și cinci de procente din oameni devin membri ai bisericii printr-un prieten sau printr-o rudă, în vreme ce mai puțin de douăzeci și șase de procente vin la Cristos prin păstor. Alte studii arată că în congregațiile largi, diferența este chiar mai mare. Fără îndoială că bisericile care învață și practică preoția tuturor credincioșilor, sau acceptă că „fiecare membru este un slujitor”, vor avea un impact mai mare decât cele care își pun nădejdea numai în abilitățile păstorului.

Imaginea de mai jos arată că nu e vorba doar despre „aducerea oamenilor în biserică”, ci despre mobilizarea bisericii, a poporului lui Dumnezeu, pentru a fi sare și lumină pentru comunitate. Creștinii trebuie să pătrundă cultura lor cu Evanghelia, nu doar când sunt adunați, ci și când sunt împrăștiați. Ca poporul misionar al lui Dumnezeu, noi suntem chemați să ne amintim care este „trimiterea” Bisericii.

PERSPECTIVA INTEGRANTĂ A BISERICII

3. Un grup de credincioși motivați

Lucrarea bazată pe daruri

Apostolul Petru ne spune, în prima sa scrisoare: „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit” (1 Petru 4:10). Creștinii care nu-și folosesc darurile sunt, în general, creștini plictisiți, pentru că ei nu fac lucrurile pentru care au fost creați, echipați și chemați. Și creștinii plictisiți nu sunt creștini buni! O caracteristică a bisericii conduse de Duhul trebuie să fie obținerea unui procent cât mai mare de membrii activi în diferite lucrări, potrivit darurilor lor. Aceștia vor fi membri puternici și motivați. Implicarea în lucrare îi motivează pe oameni. Oamenii devin entuziaști cu privire la credința lor atunci când sunt activi și învață în timpul lucrării și misiunii pe care o fac în și pentru lume.

Cercetătorul Christian Schwarz a condus o investigație, care a descoperit că foarte puțini factori influențează atât de mult bucuria oamenilor ca faptul de a-ți folosi sau nu darurile spirituale. Acest studiu, ținut în mai mult de 10000 de biserici din 32 de țări, arată importanța folosirii darurilor tuturor membrilor congregației.¹⁸

Ajută-i pe oameni să-și identifice darurile spirituale. În fiecare an apar noi materiale disponibile, menite a ajuta bisericile să identifice darurile spirituale ale membrilor lor. Unii autori au manuale cu ghid de studiu pentru lideri; noi recomandăm câteva studii care pot fi găsite online, cum ar fi cel de pe site-ul Multiplication Network. Bisericile își pot ajuta membri să-și identifice darurile spirituale, poate printr-un seminar de weekend, după care pot să-i plaseze pe oameni în domeniile de slujire care li se potrivesc. Important este ca membrii să-și cunoască darurile și să le folosească, așa încât să le dezvolte pe mai departe. Folosirea darurilor lor îi ajută să se identifice cu viziunea bisericii, cu proiectele și programele ei. Notați că darurile nu sunt doar utile pentru programul bisericii ci, de asemenea, pentru viața de fiecare zi, în contextul în care Domnul l-a așezat pe fiecare. Toate sunt de folos pentru gloria Sa și descoperă domnia Sa asupra noii creații în lume.

3. Un grup de credincioși motivați

Ajută-i pe oameni să-și identifice pasiunile. Dumnezeu l-a modelat pe fiecare diferit. Trei oameni cu dar de învățare pot fi înclinați să-și folosească acest dar în domenii diferite: unul cu copiii, altul cu adulții, altul cu oamenii cu nevoi speciale. Cineva care are darul de evanghelist, poate dori să se apropie de cei deținuți sau de oamenii străzii, în vreme ce altcineva, cu același dar, vrea să lucreze pentru oamenii de afaceri sau mame cu copii mici. Diferența poate fi descoperită printr-o simplă conversație sau un interviu informal cu membrii bisericii. Adesea, o pasiune pusă în inima cuiva de Dumnezeu poate fi un indicator, chiar mai puternic decât darurile unei persoane, despre locul cuiva în slujire. Când pasiunea arată *unde*, darurile vor arăta *cum*.

Ascultă poveștile oamenilor și ajută-i să-și cunoască istoria. Dumnezeu ne-a modelat într-un mod unic pentru sarcina pe care vrea s-o împlinim. Moise trebuia să fie prințul Egiptului pentru a deprinde aptitudinile de conducere, și păstor în pustie pentru a învăța locurile, înainte de a fi pregătit să-L reprezinte pe Dumnezeu în Exod. David a învățat să se încreadă în Dumnezeu ca păstor, și-a dezvoltat abilitățile militare ca soldat, și îndemânarea politică la curtea lui Saul, mult înainte de a putea să ocupe tronul. Dumnezeu va folosi experiențele noastre de viață, chiar și acele lecții pe care le-am învățat prin neascultare, pentru a ne echipa pentru sarcinile pregătite pentru noi. Adesea, Dumnezeu vrea să slujim la intersecția dintre darurile, pasiunile și istoria noastră.

Treci la acțiune. Identificare darurilor și abilităților, și apoi folosirea lor pentru extinderea misiunii, este parte din modelul lui Dumnezeu pentru Biserica Sa. Nu are nici un rost să identifice darurile membrilor tăi și apoi să nu le folosești în lucrare. Membrii doar vor deveni mai frustrați.

Foarte adesea, bisericile întâmpină două blocaje în procesul de mobilizare. Primul: nu au suficiente locuri de slujire pregătite pentru fiecare dar în parte, în special nu la nivelul de maturitate la care se află membrii săi. Cât de mare responsabilitate poți îndrăzni să pui pe umerii unui individ foarte talentat, care poate sau nu să vină atunci când e nevoie de el? Adesea, acești oameni trebuie să

3. Un grup de credincioși motivați

lucreze în parteneriat cu credincioși mai experimentați, iar ideal ar fi să facă parte dintr-un grup de frați, care îi ajută pe cei slabi și le sunt mentori în acest timp. Creează sarcini care să se potrivească oamenilor, și ține o listă cu oportunități care pot fi oferite la un impuls de moment. Un alt obstacol este lipsa pregătirii. Dacă oamenii doar sunt aruncați într-un bazin adânc, și li se cere să se descurce cum pot, cel mai probabil că vor fi cuprinși de confuzie și frustrare. Cel puțin, clarifică scopul sarcinii și dă câțiva parametri generali pentru ca, dacă se vor abate de la drum, să cunoască totuși direcția generală și ținta spre care se îndreaptă. De exemplu, spune unui ușier, care îi întâmpină pe oameni la serviciul de închinare: „Fă-i pe oameni să se simtă bineveniți, așa cum ai face dacă te-ar vizita pe tine. Arată-le unde sunt lucrurile de care au nevoie. Ai grijă la atitudinea ta. Ei nu se vor bucura că sunt aici, dacă tu nu vei fi bucuros că te afli aici.” Dă cât mai multe sfaturi de felul acesta.

Mulți oameni sunt nesiguri cu privire la darurile lor, și mulți dintre cei care își cunosc darurile nu le folosesc pentru zidirea bisericii. Această atitudine risipește una din cele mai bogate resurse pe care Dumnezeu le-a pus la dispoziția noastră. Trebuie să ne întoarcem la Efeseni 4:12, care ne poruncește să lucrăm „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos.” Evident, Dumnezeu vrea ca sfinții Săi să se implice în lucrarea de slujire. De aceea El dă daruri tuturor.

Atitudine misionară

Un alt factor cheie este atitudinea congregației. Acesta se manifestă în gesturi, inițiative personale, zâmbete, fapte de binefacere care, luate împreună, sunt mai de valoare decât orice program special pe care biserica îl organizează. Trebuie să avem o *atitudine misionară*, una care pune accentul pe prezența Împărăției lui Dumnezeu în mijlocul nostru, pe încercarea de a avea mintea lui Cristos, care merge împotriva a ceea ce ne învață cultura noastră, și anume să ne punem pe noi pe primul loc.

3. Un grup de credincioși motivați

Mulți spun adesea: „Mai întâi membrii!” Într-adevăr, sunt câteva pasaje în Biblie care ne vorbesc despre faptul că prioritară trebuie să fie grija pentru frații și surorile noastre în Cristos. Dar Biblia ne spune, de asemenea, de la început până la sfârșit, că Dumnezeu, în Cristos, se dă pe Sine deplin pentru noi, cei care am fost cândva pierduți. O atitudine misionară îi privește pe musafiri și pe necredincioși ca o prioritate, pentru a mărturisi despre valorile Împărăției, printre care dragostea jertfitoare în beneficiul altora. Un păstor a împărtășit într-o zi o situație care a avut loc în biserica sa. Planificaseră o ieșire pe plajă și cu ei au venit mai mulți musafiri decât se așteptau. Nu erau locuri suficiente pentru transportul tuturor. Pe când se străduiau să rezolve această problemă, o femeie a exclamat: „S-o spunem pe față: mai înainte membrii!” Acesta a fost opusul atitudinii misionare. Cu siguranță că vizitatorii, care au auzit spusele ei, s-au gândit de două ori înainte de a se alătura unui grup de oameni cu o asemenea atitudine.

Atitudinile noastre reflectă valorile pe care le avem. Dacă aspectul misionar al bisericii este valoare de bază a congregației noastre, acesta se va reflecta în acțiunile noastre. O atitudine iubitoare între membrii bisericii este mai de preț decât a avea resurse financiare din belșug.

PAȘI PRACTICI

1. Pregătește echipa de lideri pentru mobilizarea congregației.
2. Învăță-i pe oameni despre darurile spirituale și folosirea talentelor.
3. Identifică darurile și domeniile de interes ale fiecărui credincios.
4. Plasează fiecare membru într-un rol de slujire sau lucrare.
5. Monitorizează întregul proces și fă ajustările necesare.

Reține: Este mai bine să iei mai întâi în considerare capacitățile și talentele credincioșilor, și apoi să cauți pentru el sau pentru ea o sarcină care i se potrivește ca inelul pe deget, decât să notezi o descriere a postului de slujire și apoi să încerci să cauți voluntari care să îl ocupe. În multe cazuri, este mai bine să-i instruiști pe

3. Un grup de credincioși motivați

oameni și doar apoi să îi implici, deși uneori trebuie să faci invers și să îi implici mai înainte, iar instructajul să-l faci puțin câte puțin, pe parcurs. Lucrarea este cea mai bună motivație care există pentru a continua să înveți. Nu trebuie să numești oameni în lucrare în felul acesta, doar pentru că este o abordare mai strategică, deși acesta e cazul, ci mai degrabă pentru că e parte a planului lui Dumnezeu pentru lucrarea ta.

Lucrul în echipă

În parte, mobilizarea congregației implică și formarea unei echipe de lucru, un nucleu, pentru obținerea unor rezultate mai bune. Formarea unei echipe nu este un lucru ușor, ia timp și necesită efort, dar, pe termen lung, investiția se va dovedi a merita.

Opt caracteristici ale unei echipe de lucru sănătoase

Carl Larson și Frank LaFasto, în cartea lor, *Teamwork (Echipa de lucru)*, enumeră următoarele caracteristici ale echipelor care lucrează bine.¹⁹ Ei au studiat echipe de toate tipurile: de sport, de cățărați pe munte, echipe din afaceri, industrie, organizații civile și guvernamentale. Aceste opt caracteristici sunt comune tuturor echipelor de succes. Ele sunt necesare și pentru toți cei care lucrează împreună în contextul Bisericii Domnului nostru.

Există o practică păguboasă și nesănătoasă, care ruinează echipa și merită menționată aici: triangulația. Aceasta se întâmplă când cineva se plânge de un lider altuia, fără ca mai întâi să vorbească liderului cu care el sau ea are o problemă, și ea trebuie evitată cu orice preț. Este exact motivul pentru care Isus, în Matei 18, face o prioritate din a merge direct la persoana cu care ai un conflict. Când cineva se apropie de un lider, aducând o critică despre altcineva, prima întrebare trebuie să fie: „Ai vorbit deja cu acea persoană despre acest lucru?” A doua întrebare: „Ai vrea să vorbim împreună cu acea persoană?” Triangulația în comunicare va face dificilă formarea noilor lideri din rândul membrilor. Simultan erodează încrederea și

3. Un grup de credincioși motivați

adâncește conflictul. Liderii trebuie să fie instruiți să o identifice și să o evite.

În esență, este important pentru liderii creștini să realizeze că una din scopurile lor principale este pregătirea liderilor „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos” (Efeseni 4:12). Echipele sănătoase, cu lideri sănătoși, trebuie să parcurgă o cale lungă pentru a forma biserici sănătoase.

O viziune clară și cuprinzătoare, dată unor lideri mobilizatori, care lucrează cu un grup de credincioși motivați, este resursa dată de Dumnezeu pentru a-Și împlini scopurile Sale într-o anume comunitate. Acum ne vom îndrepta atenția spre administrarea potrivită a acestor resurse.

1. Un scop clar și motivator. Când fiecare membru al echipei lucrează împreună cu alții, pentru realizarea unui scop comun, energia echipei crește și ia naștere un sentiment al apartenenței la un tel comun.
2. O structură menită să dea rezultate. Echipa trebuie să fie organizată într-un fel care ajută la obținerea rezultatelor propuse.
3. Membrii competenți. O echipă de succes întotdeauna are membrii competenți, care își cunosc foarte bine responsabilitățile și felul în care trebuie lucrat.
4. Un angajament comun. Fiecare membru al echipei înțelege că, uneori, preferințele individuale trebuie să fie sacrificate pentru binele întregului grup.
5. O atmosferă de colaborare. Echipa trebuie să promoveze o bună comunicare și o dorință de a colabora unii cu alții.
6. Un standard de excelență. O echipă eficientă nu acceptă rezultate mediocre. Ea lucrează cu criteriul excelenței.
7. Sprijin extern și recunoaștere. Echipa care are sprijinul și recunoașterea altora tinde să dezvolte mai bine obiectivele propuse.
8. Conducere bazată pe principii. Când liderii iau decizii bazate pe principii, câștigă încredere, echipa funcționează mai bine și reușește să-și atingă scopurile.

„Folosește-te de lucrare pentru a-i zidi pe oameni, nu de oameni pentru a-ți zidi lucrarea.”

-J. Healey²⁰-

Un grup de credincioși motivați

Întrebări de studiu

Notează fiecare din afirmațiile de mai jos cu un punctaj de la 1 la 10, 1 însemnând că ești categoric împotriva și 10 că ești întru totul de acord. După evaluarea celor șapte afirmații, adună punctajul și apoi împarte-l la șapte, pentru a obține o medie generală a acestui semn vital. Apoi parcurge întrebările de mai jos.

1. Biserica își ajută membrii să-și descopere darurile spirituale.	
2. Liderii îi pregătesc pe membrii bisericii să slujească, potrivit darurilor lor.	
3. Biserica oferă informații clare celor care vor să slujească, potrivit domeniului darurilor lor.	
4. Simt că biserica a făcut posibil ca eu să-mi folosesc potrivit darul.	
5. Am fost instruit cum să slujesc sau să conduc congregația și comunitatea.	
6. Există multe oportunități de slujire și lucrare, pentru cei care doresc să se implice.	
7. Structura lucrării noastre este funcțională pentru mobilizarea oamenilor pentru slujire.	
MEDIA	

Pentru discuții

1. Ce crezi despre rezultatul acestei evaluări?

2. Care din întrebările de mai sus ți-a dat cel mai mult de gândit? De ce?

3. Care e unul din pașii pe care i-ai putea face pentru a îmbunătăți acest semn vital?

Al patrulea element cheie

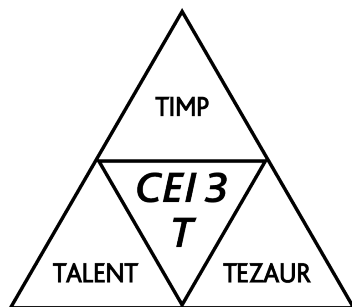
4. O BUNĂ ADMINISTRARE A RESURSELOR

Biserica efectiv îi provoacă pe membrii săi să fie buni administratori ai posesiunilor, resurselor și bunurilor pe care le dețin (timp, talente, bogății). Ea folosește aceste resurse și donațiile financiare pentru a duce mai departe lucrarea Împărăției lui Dumnezeu în biserică și în comunitate.

Am văzut până acum importanța viziunii, a conducerii și a grupului de credincioși pentru o biserică sănătoasă. Pentru ca o lucrare să aibă succes, pe lângă aceste trei elemente e nevoie de resurse. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că, atunci când El cheamă, oferă și resursele necesare. Dumnezeu nu ne lasă să facem lucrarea fără resurse importante și valoroase.

Noi nu deținem nimic din Împărăția lui Dumnezeu. Noi suntem doar administratori. Dumnezeu este creatorul cerului și al pământului și El este proprietarul de drept al întregului univers. Dumnezeu a creat ființele umane, care poartă imaginea lui Dumnezeu, pentru a administra întreaga creație pentru gloria Sa. Congregațiile sănătoase recunosc mandatul cultural, pe care Dumnezeu L-a dat oamenilor, și înțeleg înalta chemare reprezentată de acesta.

ADMINISTRATORI AI RESURSELOR

4. O bună administrare a resurselor

Când vorbim de resurse, noi ne gândim întotdeauna la cei trei „T”: timpul, talentele și tezaurul bisericii, toate acestea aparținându-i lui Dumnezeu. În categoria tezaurului includem facilitățile, echipamentul și finanțele bisericii. Fiecare congregație, indiferent cât de săracă în finanțe și cât de puțini membrii ar avea, are câte puțin din aceste resurse, pe care Dumnezeu le-a dăruit ei, pentru le investi în lucrarea Împărăției. Mulți oameni încep prin a privi jumătatea goală a paharului. Dar noi avem nevoie de lideri în credință, care văd paharul pe jumătate plin și ulciorul lui Dumnezeu, care toarnă în el! Este esențial să ne amintim că tot aurul și argintul din lume aparțin lui Dumnezeu și că, atunci când Dumnezeu ne cheamă să slujim, El ne va asigura resursele necesare și suficiente, pentru a împlini voia Sa. În definitiv, lumea întreagă îi aparține Lui (Psalmul 24:1).

Una din greșelile principale ale congregației, în domeniul finanțelor, este că oamenii se consideră proprietari bunurilor pe care le au, și nu administratori a ceea ce Dumnezeu le-a încredințat lor. Chiar și cei care dau regulat zeciuiala cad în capcana de a crede că 10% îi aparține lui Dumnezeu, și celelalte 90% lor înșiși. Un proprietar e legat emoțional de posesiunile sale, în vreme ce un administrator doar are grijă de ele, și gestionează banii și proprietățile care aparțin altuia, în acest caz chiar lui Dumnezeu. Însuși! Este treaba liderilor de a modela și învăța congregația această perspectivă a administrării creștine, într-un fel care să ajute familiile să-și gestioneze bine finanțele și, în același timp, să dăruiască din resursele pe care le au, pentru lucrarea bisericii în lume. Pilda talanților (Matei 25:14-30) ne învață că, atunci când Domnul va reveni, El vrea să ne găsească credincioși în ceea ce am primit, și El ne va trage la răspundere pentru cum am investit în Împărăția Sa.

A doua lecție, pe care trebuie să o ținem minte, este că o biserică în creștere întotdeauna va căuta să-și folosească resursele la maxim. O biserică misionară nu va păstra banii, ci îi va folosi în mod constant pentru lucrarea lui Dumnezeu. O biserică ce crește lucrează la capacitatea sa maximă. Este posibil ca, pentru anumite proiecte, să fie nevoie să puneți bani deoparte, cum ar fi pentru

4. O bună administrare a resurselor

cumpărarea unei proprietăți, sau pentru un proiect mai mare de viitor; de asemenea, este o idee bună să aveți un fond pentru urgențe. Dar ideea principală este că trebuie să folosiți resursele bisericii la maxim, pentru a putea continua să faceți lucrarea lui Dumnezeu. O biserică misionară întotdeauna are nevoie de bani, întotdeauna are nevoie de mai mulți lucrători și întotdeauna are nevoie de mai mult timp. Felul în care biserica își gestionează resursele va arăta dacă ea se concentrează cu adevărat pe comunitate, și va dezvălui eforturile sale misionare. Dacă o biserică spune că evanghelizarea este prioritatea sa, dar nu are bani în buget pentru aceasta, atunci cele spune sunt doar vorbe goale.

Haideți să ne uităm acum la cei trei T, manifestați în viața concretă a congregației:

A. Timpul

În cele mai multe congregații, timpul poate fi una din cele mai puțin folosite resurse pentru lucrarea Domnului. Timpul pe care membrii îl pot folosi pentru a-i sluji pe alții este extrem de prețios. Este responsabilitatea liderilor de a-i provoca pe membrii să fie mai implicați, și de a-i mobiliza să-și folosească timpul în mod responsabil. Oamenii de afaceri spun că timpul înseamnă bani, și ei au dreptate până la un punct. Dar, pentru biserică, timpul înseamnă oportunități de a sluji.

Într-un studiu al unei denominațiuni, s-a descoperit că membrii bisericii aveau o medie de patru ore pe săptămână, pe care le puteau folosi pentru lucrare. Imaginează-ți treizeci de oameni care oferă voluntar patru ore pe săptămână! Congregația aceasta avea 120 de ore pentru slujire și lucrarea de voluntariat în fiecare săptămână! În diferite comunități și culturi, cantitatea de timp pe care oamenii o au la dispoziție va varia foarte mult. Dar aspectul central, pe care vrem să-l subliniem aici, este clar: biserica aproape întotdeauna va eșua în a profita de numărul de ore, pe care membrii îl pot dărui, pentru a sluji ca voluntari.

4. O bună administrare a resurselor

Liderii bisericii trebuie să-și pună ei înșiși mai mult timp deoparte. Ei trebuie să investească timp în a-i mobiliza pe noii lideri, pe care îi formează, încercând să facă acest lucru cât de repede se poate. Esențial este să cunoască timpul pe care oamenii îl au la dispoziție, și să-i motiveze să-l folosească pentru lucrarea de slujire. Uneori, este cel mai bine să ne apropiem de oameni în privat, să vorbim cu ei, să-i provocăm să slujească, și apoi să le oferim sarcini potrivit darurilor și intereselor lor. Pe măsură ce lucrarea progresează, ține-i motivați și asigură-te că rămân parte a echipei de slujire.

Recomandări practice

1. Pregătește un chestionar, și întreabă pe fiecare membru cât timp are la dispoziție, în fiecare săptămână, pentru lucrarea de voluntariat.
2. Adună chestionarele și contabilizează rezultatele.
3. Analizează rezultatele și compară-le cu nevoile comunității.
4. Oferă servicii și oportunități de slujire, potrivit darurilor, intereselor și talentelor fiecăruia.
5. Cere fiecăruia să aibă o întâlnire cu unul din membrii conducerii, pentru o bună coordonare a lucrării.
6. Asigură-te că participanții sunt informați și motivați. Întâlnește-te cu echipa o dată pe lună.
7. Cere rapoarte privind lucrarea, pentru a măsura rezultatele și a celebra victoriile.

B. Talentele

Malphurs oferă o ilustrație superbă a felului în care, nu doar timpul, ci și talentele multor oameni din biserică sunt risipite. El scrie cum un antrenor de fotbal a ținut o conferință despre cât de important este să fii în formă, din punct de vedere fizic. Un jurnalist l-a intervievat, vrând să afle despre programul de menținere a condiției fizice din țara lui. Jurnalistul a întrebat: „Domnule, ce poți să ne spui despre contribuția echipei de fotbal profesional la starea de

4. O bună administrare a resurselor

sănătate a națiunii?” Antrenorul i-a răspuns: „Absolut nimic.” Surprins, jurnalistul l-a întrebat dacă poate să dezvolte răspunsul. Faimosul antrenor a continuat: „Desigur. Definesc echipa de fotbal profesional ca fiind grupul de 22 de oameni de pe teren, care au o nevoie disperată de odihnă, spre deosebire de cei 50 de mii de oameni din stadion, care au o nevoie disperată de exerciții!”²¹ În mod similar, în biserică sunt câțiva oameni care par a face toată treaba, și o largă majoritate, care sunt simpli spectatori. Parte a soluției stă în găsirea talentelor deja prezente în comunitatea de credință.

Unii lideri nu au nici cea mai mică idee despre cantitatea de talente „ascunse” din comunitatea lor. Dacă am putea maximaliza folosirea talentelor membrilor, am putea revoluționa felul în care lucrăm. O idee bună este să facem periodic un chestionar, pe care să-l dăm spre completare membrilor, pentru a crea un inventar al talentelor și abilităților din biserica locală. Acesta poate fi făcut cerând fiecărui membru să completeze o foaie, în care să noteze lucrurile pe care i-ar place să le facă, lucrurile pe care crede că le face bine și talentele pe care crede că le-a primit de la Dumnezeu.

Poți întreba, pe fiecare membru în parte, următoarele lucruri:

1. Ce daruri crezi că ai primit de la Dumnezeu, pentru a-i sluji pe alții?
2. Cu privire la ce lucruri, din cele pe care le faci cu plăcere, ai primit confirmarea altora că le faci bine?
3. Dacă biserica ar vrea să te ajute să intri în lucrare, ce anume ai prefera să faci?
4. Ți-ar plăcea să faci un test, care să te ajute să-ți descoperi darurile?
5. Când ne-am putea întâlni, ca să discutăm despre rezultate?

Unele biserici au o inscripție la ieșirea din biserică, cu textul: „Intrarea pe câmpul misiunii”. Când serviciul de închinare se încheie și oamenii se pregătesc să iasă din clădire, ei trec pe sub această inscripție, care le amintește că pășesc în domeniul slujirii Împărăției. Darurile oamenilor nu trebuie să fie folosite doar în

4. O bună administrare a resurselor

timpul serviciului de închinare, ci în toate aspectele vieții, pe parcursul săptămânii.

C. Tezaurul (localul, facilitățile și finanțele)

Localul pentru întâlnirile congregației

Unii cercetători, care au studiat fenomenul plantării bisericii, subliniază atât de mult importanța localului, încât spun că există trei factori, pe care trebuie să-i iei în considerare, atunci când începi o nouă biserică, și toți aceștia încep cu litera „L”: primul, localul; al doilea, localul; și al treilea: localul.²²

În zilele noastre, în multe locuri din jurul lumii, avem acces la tot felul de informații despre diferite comunități, informații pe care nu le-am fi putut avea cu câțiva ani în urmă: procentajul familiilor care au vehicule și telefoane, date despre venituri, vârstă, distracții, tipuri de clădiri etc. Putem obține aceste informații din datele recensământului, de la agenții guvernamentale care lucrează la planificarea urbană, de la instituții universitare sau financiare. În unele țări, sunt organizații care vor furniza aceste informații la un preț modest. Dacă te gândești la impactul viitor al congregației, merită să faci un studiu demografic.

Decizia cu privire la locul în care trebuie să fie ridicată clădirea bisericii este aproape întotdeauna făcută după un studiu al teritoriului și al oamenilor cărora vrei să le împărtășești Evanghelia. În teritoriile rurale, oamenii aleg să frecventeze o biserică din proximitatea lor, pe când în centrele urbane ei vor prefera să călătorească, pentru că important pentru ei este a găsi o congregație care le place și în care deja cunosc pe alți oameni. Știm lucrători implicați în plantarea de biserici care au folosit informații prețioase privitoare la un proiect de locuințe multifamiliale mari, care urma să fie construit în zonă, pentru a-și putea planifica viitorul.

Dar Hesselgrave ne atrage atenția că trebuie să ne gândim și la altceva, pe lângă așezarea geografică: starea spirituală a zonei. El spune că noi trebuie să căutăm un loc în care Duhul Sfânt

4. O bună administrare a resurselor

i-a pregătit deja pe oameni; altfel, ne vor aștepta ani de frustrări și roade puține.²³ În *Experiencing God (Experimentându-L pe Dumnezeu)*, Henry Blackaby scrie despre același lucru în alte cuvinte: „Descoperă unde lucrează Dumnezeu și alătură-te lucrării Sale.”²⁴ Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu ne cheamă să lucrăm în locuri provocatoare, ci doar că, atunci când ajungem în locuri în care Duhul deja mișcă inimi, lucrarea va fi cu siguranță mai ușoară.

Când trebuie să iei o decizie privitoare la locul de întâlnire, odată de biserica a fost formată, este important să cauți un loc cu o vizibilitate excelentă. Alegerea unei străzi principale versus una mai lăturalnică, sau una înfundată, poate face diferența în ce privește numărul de oameni care vor reuși să găsească locul de întâlnire. Vizibilitate mai are de-a face și cu indicatoarele, și cu prima impresie pe care locul ales o lasă vizitatorilor.

Unele comunități de credință pot prefera o clădire care iese în evidență. Altele, una care arată ca toate celelalte din împrejurimi, și care se deosebește de stilul de biserică tradițională. De aceea, este așa de important ca mai întâi să cunoști nevoile și obiceiurile oamenilor, cărora dorești să le împărtășești Evanghelia. Deși la prima vedere nu pare a fi important, este foarte util să cunoști reputația locului, pe care vrei să-l închiriezi sau să-l cumperi. Dacă o biserică se mută într-un local, care a fost folosit de diferite secte sau grupuri pseudo-religioase în trecut, se prea poate ca grupul de credincioși să nu se simtă bine acolo.

Este esențial să-i întrebi pe oamenii care trăiesc în comunitate ce cred ei despre locul pe care îl ai în vedere.

O altă resursă importantă o constituie facilitățile pe care congregația le folosește pentru serviciul de închinare și programele sale. Unele congregații creează o listă cu elementele de bază de care au nevoie. Acestea includ: o iluminare bună, pentru activitățile de seară; spațiu de parcare suficient de mare, dacă oamenii vin cu mașinile; un loc adecvat pentru învățare; oameni responsabili, care pot avea grijă de copii; și băi curate. O biserică dintr-un mediu rural poate că nu împlinește aceleași așteptări ca una de la oraș, dar

4. O bună administrare a resurselor

va avea propriile ei pârgii pentru a maximaliza impresia pe care o lasă vizitatorilor.

Cei mai mulți consultați recomandă extinderea locului de întâlnire, dacă el se umple în proporție de optzeci la sută în timpul serviciului religios. Din păcate, multe biserici, care nu s-au gândit la posibilitatea de extindere, au fost nevoite să se confrunte cu perspectiva schimbării localul după numai câteva luni. Și schimbarea adresei poate transmite comunității un sentiment de nesiguranță. Un lucrător în plantarea bisericii vizionar va investi resurse, chiar dacă va costa un pic mai mult, pentru a găsi un loc cu o capacitate suficient de mare pentru programele pe care biserica planifică să le desfășoare, și care permit o creștere pe viitor.

Spunând toate aceste, noi credem că mulți creștini pun un accent prea mare pe clădire, de parcă ei ar crede într-adevăr că Dumnezeu locuiește acolo. Scriptura afirmă clar că Biserica este poporul lui Dumnezeu și că Domnul nu are nevoie de un edificiu special (vezi 2 Samuel 7:4-7). Vedem adesea cum dorința pentru deținerea unei clădiri îi distrage pe mulți lucrători în plantarea bisericilor de la atenția pe care trebuie s-o ofere zidirii „pietrelor vii”, în care Dumnezeu locuiește cu adevărat, cu poporul Său.

Multe proiecte de construcție au făcut ca biserica creștină să se îngroape în datorii și au redirectionat resursele, care trebuiau investite în misiunea autentică. Unul din autorii acestei cărți a întâlnit într-o zi un lider, care i-a arătat o poză cu o clădire foarte frumoasă, proaspăt vopsită, și a comparat-o cu clinica jalnică a orașului, care se afla alături. El era mândru de această comparație! Ne întrebăm unde ar fi vrut Isus să fie investiți acei bani. O decizie mai bună, una misionară, ar fi reparat și ar fi vopsit întâi clinica de alături, și abia apoi ar fi lucrat la clădirea bisericii.

Finanțele

Biserica, în termeni practici, are nevoie de resurse financiare pentru a-și împlini scopul de evanghelizare a oamenilor și pentru a aduce mărturie despre Împărăția lui Dumnezeu. Fără bani, biserica

4. O bună administrare a resurselor

va avea dificultăți serioase în îndeplinirea lucrării, la care este chemată. Avantajul pe care îl avem este că, atunci când Dumnezeu ne trimite să facem ceva, El ne pregătește și resursele de care avem nevoie pentru lucrarea Sa.

Comunicarea viziunii

Banii aproape întotdeauna vin acolo unde există o viziune clară, motivatoare și bine comunicată. Oamenii sunt mult mai dotori să doneze din banii lor, atunci când ei înșiși participă la lucrare, sau cel puțin văd roadele lucrării. Colecta pentru fondul general sau pentru bugetul general al unei denominațiuni stârnește mai puțin interes decât cea pentru un proiect specific, cum ar fi sprijinirea tinerilor să strângă fondurile necesare pentru o inițiativă de ajutorare a comunității. Când vrei să-i îndemni pe oameni să dăruiască, fii cât de specific se poate.

Transparență în evidența financiară

Este responsabilitatea liderului și a contabilului de a da un raport clar privitor la buget și investiții, și de a informa congregația despre felul în care cheltuielile acestea au contribuit la o mai largă participare la misiunea lui Dumnezeu. Este necesar să se dea rapoarte periodice despre felul în care banii adunați de biserică au fost cheltuiți. Departamentul de finanțe al bisericii trebuie să fie condus în așa fel încât să inspire încrederea și respectul congregației. Păstorul trebuie să fie informat despre treburile financiare ale bisericii, dar membrii, care au cunoștințe în domeniu, pot, de asemenea, să participe. Ei pot avea grijă de dosare, rapoarte, depozite, transferuri de bani. Aprobarea plății și verificarea rapoartelor și a cecurilor pot fi făcute de persoane diferite. Doi sau mai mulți diaconi responsabili trebuie ca, împreună, să numere colecta bisericii. Este important ca ceilalți membri ai bisericii să ia parte la controlul financiar al congregației. Unii păstori cred că numirea nevestelor lor la contabilitate va rezolva problema, dar aceasta va face ca

4. O bună administrare a resurselor

lucrarea să arate mai degrabă ca o afacere de familie, decât ca o biserică. În realitate, în multe cazuri, aceasta creează suspiciunea că biserica este folosită pentru afacerea personală a păstorului, în loc să arate că păstorul slujește biserica. Nu ne-am propus să discutăm detaliile administrative aici, dar partea importantă este că, atunci când oamenii arată respect și au încredere în felul în care sunt administrate finanțele, ei vor dăruia mai cu inimă și mai generos din resursele lor financiare pentru comunitatea de credință. Fiți transparenți în privința finanțelor bisericii.

Învățătura despre zeciuială și administrare

Este important ca liderii bisericii să conducă prin exemplul lor de dărnicie. Liderii trebuie să facă milostenie și să dea zeciuiala cu mulțumire și bucurie. Bisericele trebuie să-i învețe pe membrii bisericii cum să-și administreze finanțele, ca parte a programului de ucenicie, și ca parte a cursurilor pe care trebuie să le parcurgă noii membri. Scriptura are multe de spus în privința banilor. Este parte a responsabilității liderilor de a învăța biserica despre binecuvântarea zeciuiei și a dărnicii.

O biserică sănătoasă va avea o viziune clară și cuceritoare, care este comunicată de către lideri, cu scopul de a mobiliza întreaga congregație să ia parte la lucrare. Dumnezeu procură resursele necesare, care sunt administrate potrivit, pe măsură ce credincioșii își împlinesc misiunea de a îndrepta privirile oamenilor spre lucrarea lui Dumnezeu în contextul comunității lor.

„Carnetul de cecuri și rapoartele financiare sunt documente teologice, ele îți vor spune cui sau în fața a ce te închini.”

-Brian Kluth²⁵-

O bună administrare a resurselor

Întrebări de studiu

Notează fiecare din afirmațiile de mai jos cu un punctaj de la 1 la 10, 1 însemnând că ești categoric împotriva și 10 că ești întru totul de acord. După evaluarea celor șapte afirmații, adună punctajul și apoi împarte-l la șapte, pentru a obține o medie generală a acestui semn vital. Apoi parcurge întrebările de mai jos.

1. Facilitățile noastre sunt potrivite pentru îndeplinirea chemării și a lucrării noastre.	
2. Biserica noastră a dovedit o bună administrare a banilor din buget.	
3. Cei mai mulți oameni dăruiesc cu bucurie din timpul lor, pentru a sluji biserica și lucrarea ei.	
4. În biserica noastră se învață regulat despre administrare și zeciuială.	
5. Eu personal mă simt motivat să contribui la adunarea resurselor pentru lucrarea bisericii noastre.	
6. Liderii îi țin pe membrii biserici suficient de informați cu privire la felul în care sunt folosite finanțele bisericii.	
7. Congregația are grijă de păstor și liderii săi.	
MEDIA	

Pentru discuții

1. Ce crezi despre rezultatul acestei evaluări?

2. Care din întrebările de mai sus ți-a dat cel mai mult de gândit? De ce?

3. Care e unul din pașii pe care i-ai putea face pentru a îmbunătăți acest semn vital?

Al cincilea element cheie

5. INTEGRAREA TEXTULUI ÎN CONTEXT

Biserica își înțelege contextul (aspectele culturale, religioase, economice, geografice și sociale) și știe cum să comunice Cuvântul lui Dumnezeu în așa fel încât să fie înțeles de ascultători.

Centralitatea textului

Al cincilea element cheie al unei biserici sănătoase este necesitatea ca Scriptura să fie învățată și trăită într-un mod potrivit pentru comunitatea locală și globală. De început, haideți să privim la felul în care Scriptura este centrală în viața unei congregații. Psalmul 119:105 celebrează înțelepciunea vieții bazată pe învățăturile lui Dumnezeu, și este un verset des citat: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” O congregație sănătoasă se hrănește prin citirea și studierea Scripturii împreună. Apostolul Pavel îi scrie lui Timotei, tânărul păstor al bisericii din Efes: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (II Timotei 3:16-17). În Coloseni 3:16 el scrie: „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții...”

Aceasta ne cere să ne concentrăm pe Dumnezeu în Cuvânt și în rugăciune, atât comunitar, cât și individual. Foarte adesea presiunea de a face față lucrării îi constrânge pe lideri să privească Scriptura doar ca pe un instrument, în loc ca ea să fie vocea lui Dumnezeu pentru viețile lor. Adesea, vom studia Scriptura doar pentru a putea scrie următoarea predică, pentru a ne pregăti pentru următorul studiu biblic, sau pentru a răspunde crizei cuiva. Alergăm de la o responsabilitate la alta, până când ne trezim că nu mai avem timp, iar ca rezultat vom fi pregătiți doar atât cât pentru a explica altora Cuvântul, dar nu vom reuși să-l

5. Integrarea textului în context

ascultăm cu adevărat și să-L aplicăm la viețile noastre. În mijlocul tuturor acestor lucruri, noi am putea crede că știm ce ne-a învățat Scriptura, dar de fapt noi nu ne-am pus deoparte timp pentru a-L lăsa pe Dumnezeu să ne modeleze.

Este vital, pentru membrii bisericii, să planifice un timp cu Dumnezeu, comunitar și personal, în care ne mediteze și să se roage cu privire la textele Scripturii, care nu par a aduce beneficii imediate pentru slujire. Adesea, în momente ca acestea, Dumnezeu ne va testa inimile și ne va lărgi înțelegerea în moduri neașteptate. Când noi lăsăm deoparte orice responsabilitate, doar pentru a petrece timp cu El, relația noastră cu Domnul va crește și se va adânci. Această adâncire a relației va hrăni mai târziu lucrarea, dar numai dacă e o revărsare a afecțiunii noastre pentru Dumnezeu. Folosindu-L pe Dumnezeu sau Cuvântul Său ca pe o resursă naturală, ce poate fi exploatată pentru beneficiile noastre, va submina pur și simplu relația noastră cu Dumnezeu și lucrarea noastră pentru El. Un exemplu clasic pentru aceasta îl găsim în Iosua 9, când gabaoniții caută să obțină un tratat de pace cu Israel. Iosua este atât de îmbătat de succesul obținut la trecerea Iordanului, de căderea zidurilor Ierihonului și cucerirea cetății Ai, încât uită să asculte ce are Dumnezeu de spus, și cade în capcana celor care au planificat să-l înșele. În mod normal, Dumnezeu ne va ghida doar dacă noi suntem gata să ascultăm.

Timpul petrecut cu Dumnezeu, fără o agendă dinainte stabilită, ne oferă oportunitatea de a lăsa ca Scriptura să ne modeleze, atunci când tendința noastră naturală este de a folosi cuffarul cu comori al Scripturii pentru urmărirea scopurilor personale. Liderii bine intenționați, cu cunoștințe temeinice din Scriptură, pot foarte ușor să scoată „cărțile norocoase” biblice din mână, pentru a ocoli provocările, sau pentru a scurtcircuita argumentele. Scopul nostru trebuie să fie, întotdeauna, de a lăsa Scriptura să ne modeleze. Nu trebuie să forțăm Scriptura pentru a se potrivi dorințelor noastre, indiferent de cât de nobile sunt dorințele pe care le-am putea avea.

5. Integrarea textului în context

Când acest scop personal este urmărit, acesta va fi reflectat în bisericile pe care le slujești. Fiecare program și activitate va fi, în mod activ, cântărită în lumina Scripturii. Aceasta e adevărat nu doar în activitățile noastre, ci, de asemenea, și în atitudinile noastre colective. Vedem noi oamenii așa cum îi vede și Dumnezeu? Vedem noi imaginea Lui în ei, impactul păcatului în viețile lor și ale noastre, și inima lui Cristos pentru ei și mântuirea lor? Scriptura ne oferă lentile, care ne ajută să vedem lumea și oamenii din ea prin ochii lui Dumnezeu. Viziunea unei biserici, deși unică în acea congregație, trebuie să fie întotdeauna modelată de Evanghelie.

Liderii unei congregații sănătoase cunosc bine Scriptura, sunt modelați de ea, și aplică principiile biblice în deciziile pe care le iau, în conflictele pe care le rezolvă, în planificările strategice, în evaluarea închinării și alte aspecte ale vieții bisericii. Ei citesc Scriptura împreună și o folosesc pentru a-și hrăni viața cu Dumnezeu și a-i uceniciza pe membrii bisericii. Ei studiază, meditează asupra ei și o memorează. Scriptura modelează valorile congregației, și membrii ei o folosesc pentru a da socoteală unii altora.

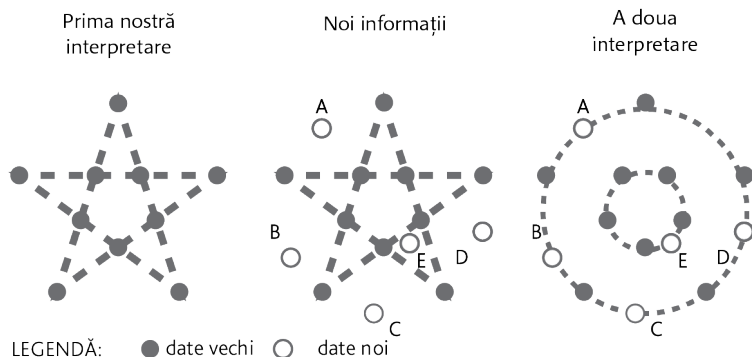
Cunoașterea contextului

Totuși, cunoașterea Scripturii nu e suficientă pentru ca o biserică să poată atinge comunitatea. Biserica trebuie, de asemenea, să înțeleagă contextul cultural, într-o varietate de dimensiuni: religios, socioeconomic, cultural, geografic, politic etc. Aceasta vine din ascultarea oamenilor, construirea unor relații cu ei, trăirea între ei, cunoașterea a tot ce se poate de la și despre ei. Pe măsură ce congregația ajunge să cunoască motivațiile, problemele, visurile și valorile ei, poate să își întâlnească vecinii acolo unde sunt ei și să le explice felul în care Evanghelia se adresează celor mai adânci nevoi ale lor.

Graficul de mai jos ne ajută să explicăm faptul că putem avea interpretări inițiale despre context, care par acurate, dar care se dovedesc a nu fi de mare folos. Interpretările inițiale pot fi completate prin învățare, când noi fapte și percepții modelează, în timp, interpretarea.

5. Integrarea textului în context

NATURA CONFIGURATIVĂ A CUNOAȘTERII

Curs doctoral cu Paul Hiebert, Trinity Evangelical School, 2002.
Vezi, de asemenea, *Understanding Folk Religion* (Înțelegerea religiei populare),
Hiebert și alții, p.41

O congregație de limbă germană dintr-o comunitate spaniolă va întâmpina greutăți în comunicare eficientă a Evangheliei vecinilor săi: ei vorbesc limbi diferite și au forme diferite de relaționare. Dar e posibil, de asemenea, și următorul scenariu: cu cât suntem mai vechi în credință și cu cât petrecem mai mult timp între creștini, cu atât mai mult tindem să ne creăm propria noastră subcultură creștină, cu propriul nostru „limbaj” (expresii precum „să fii mântuit” și „Isus este Regele”, „născut din nou” sau „timp devoțional”) și obiceiuri specifice (rugăciunea împreună, mersul la biserică și întâlniri de studiu biblic), la care oamenii din afara bisericii nu se pot raporta.

Un teolog obișnuia să spună că trebuie să ținem Scriptura într-o mână și ziarul în cealaltă. Pentru a comunica Evanghelia în mod eficient, trebuie să înțelegem cum gândesc vecinii noștri și de ce gândesc în felul acesta. Numai apoi vom fi pregătiți să răspundem întrebărilor lor despre Isus și relația noastră cu El, mai degrabă decât să dăm răspunsuri la întrebări pe care ei nu le-au pus niciodată. Când apostolul Pavel s-a aflat în Atena, a mers la o întâlnire în Areopag, unde membrii ei dezbăteau ultimele idei religioase și filozofice. Acolo, el a vorbit despre interesul lor în religie și folosirea unui altar dedicat „unui

5. Integrarea textului în context

Dumnezeu necunoscut”, ca o modalitate de a introduce Evanghelia singurului Dumnezeu adevărat: „Bărbați atenieni! În toate privințele vă găsesc foarte religioși. Căci, pe când străbăteam cetatea voastră și mă uitam de aproape la lucrurile la care vă închinați voi, am descoperit chiar și un altar pe care este scris: Unui Dumnezeu necunoscut! Ei bine, ceea ce voi cinstiți fără să cunoașteți, aceea vă vestesc eu” (Fapte 17:22-23). Când Pavel vorbea mulțimii din Ierusalim, el vorbea în aramaică, limba lor nativă, și începea prin a se prezenta în felul următor: „Eu sunt iudeu, născut în Tarsul Ciliciei, dar am fost crescut în cetatea aceasta, am învățat la picioarele lui Gamaliel să cunosc cu de-amănuntul Legea părinților noștri și am fost tot atât de plin de râvnă pentru Dumnezeu, cum sunteți și voi toți azi...” (Fapte 22:3-4). Când Pavel a vorbit în fața Sanhedrinului, conciliul liderilor iudei, în Fapte 23, el a menționat „credibilitatea” lui înaintea lor: „Fraților, eu sunt fariseu, fiu de fariseu; din pricina nădejzii în învierea morților sunt dat în judecată” (Fapte 23:6). În fiecare din aceste situații, Pavel a luat în considerare audiența și contextul cultural al ascultătorilor săi. În vreme ce mesajul Evangheliei rămâne neschimbat, unele aspecte ale sale fac o conexiune mai rapidă cu oamenii dintr-o anumită comunitate. Pavel știa că strategiile pe care le folosim pentru a comunica trebuie să se potrivească oamenilor cărora vrem să le prezentăm Evanghelia.

Tim Keller, în *Center Church (Biserica de centru)*, argumentează că, atunci când vorbim de contextualizare, nu susținem că trebuie să spunem oamenilor ce vor ei să audă: „Mai degrabă înseamnă că trebuie să dăm oamenilor *răspunsurile* Bibliei, pe care ei poate că nu vor să le audă sub nici o formă, *la întrebările despre viață*, pe care oamenii din vremea și regiunea lor particulară și le pun, în *limba și formele* pe care ei le înțeleg, și prin *apeluri și argumente*, care au o forță pe care ei o pot simți, chiar dacă o resping.”²⁶

Unul din exemplele pe care Keller le oferă, din contextul său din Manhattan, New York, este alergia culturală la conceptul de păcat. Căci, așa cum spune americanul, „legile sunt făcute ca să fie încălcate.” Cu toate acestea, el a descoperit că oamenii rezonează cu un alt concept biblic, cel de idolatrie, atunci când le este prezentat ca o prioritate nepotrivită. Adesea el face referite la descrierea pe

5. Integrarea textului în context

care Augustin o face păcatului în „Confesiuni”, unde este văzut ca o „dezordine în iubire”: „Așa, de exemplu, dacă iubim reputația noastră mai mult decât adevărul, este ca și cum am minți. Sau dacă iubim banii mai mult decât familia, ne vom neglija copiii pentru carieră. Dezordinea în iubire întotdeauna aduce suferință și nenorocire. Singura modalitate de a ne „ordona” iubirile este prin a-L iubi la modul suprem pe Dumnezeu.”²⁷ Prezentând păcatul ca o iubire nepotrivită, nu doar ca o violare a legii, a fost mult mai bine înțeles de oamenii cărora le prezenta Evanghelia. Era cu adevărat răspunsul Bibliei (Marea Trimitere), dar la întrebările pe care oamenii din Manhattan le puneau (Cum voi reuși să mențin prioritățile potrivite în viața mea?), în limba pe care ei o înțelegeau (afaceri, familie, priorități), cu forța pe care ei o puteau simți (chiar dacă decizia lor era să pună cariera pe primul lor, ei puteau simți presiunea unei alegeri mai bune).

Când contextualizăm, noi alegem echilibrul fin dintre supra-adaptare și sub-adaptarea la cultură. Dacă supra-adaptăm, vom obține o Evanghelia diluată și nu vom reuși să lansăm provocările cu care oamenii trebuie să fie confrunțați, pentru ca într-adevăr să se lupte cu ce înseamnă acceptarea și urmarea lui Cristos. Dacă sub-adaptăm, oamenii pur și simplu vor pleca pentru că, deși aud adevărurile biblice, ei primesc răspunsuri la întrebările pe care nu le-au pus, formulate în concepte care nu au nici un sens pentru ei și cu argumente care nu au nici o greutate în lumea lor. Vom face ca cele mai relevante adevăruri din istoria umană să sune total irelevant. Noi evităm prima eroare prin a ne întoarce continuu la Scriptură și a ne asigura că provocarea la pocăință și credință nu a fost pierdută. Evităm a doua eroare, privind fețele oamenilor: Sunt ei interesați sau plictisiți? Intrigați sau confuzi? Cântăresc cele spuse de tine sau așteaptă să te oprești din vorbit?

De unde să începi?

Keller scrie despre contextualizare că este un proces în trei pași: pătrunderea într-o cultură, provocarea culturii și apelul la ascultători.²⁸ Acești pași se pot suprapune, dar ei rămân distincți.

5. Integrarea textului în context

Pătrunderea într-o cultură

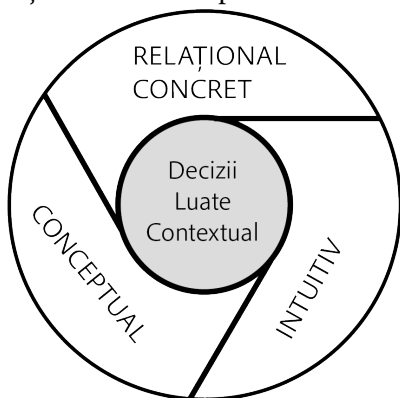
Pătrunderea într-o cultură presupune cufundarea ta însuși într-o anumită cultură, pentru a-i înțelege concepția despre lume și viață: întrebările cu care se confruntă, lucrurile pe care pune cel mai mare preț, felul de a raționa, gândi și argumenta, lucrurile în care își pune speranța și credința. Descoperirea acestor elemente are loc pe două nivele diferite. Unul este cel academic. Munca experților și a academicienilor este privită ca forța mobilizatoare? Cine sunt cei care aduc schimbarea, confruntă și instalează un trend? Pe ce se concentrează ei? Care sunt subgrupurile culturii? Cum interacționează ei și care sunt temele de conflict? Citește literatură populară căutând teme și asumptii de bază. Care sunt stilurile populare de muzică și despre ce vorbesc versurile lor? Despre ce scriu ziarele locale și ce se discută în cafenele locale (sau echivalentul acestora)?

Al doilea nivel este interacțiunea personală. Poate cere petrecerea multor ore într-o relație apropiată cu oamenii, ascultarea lor cu mare atenție. Pune întrebări. Caută feedback. Este important să te lași pătruns de viețile oamenilor pe care speri să-i câștigi. Nu doar că îți vei verifica exactitatea cunoștințelor obținute în studiile academice, ci vei da îmbrăca acele cunoștințe în carne și oase, în așa fel încât realizarea culturii în care te afli se va face, nu doar conștient, ci și intuitiv.

Există o varietate de informații prețioase care pot fi obținute prin această abordare pe două nivele, dar două din ele trebuie avute în vedere în mod special. Prima privește tipul de argumente pe care își bazează gândirea. Hesselgrave, în *Communicating Christ Cross-Culturally* (*Comunicarea interculturală a lui Cristos*), descrie trei stiluri de argumente. Primul este cel conceptual (sau „occidental”), în care oamenii iau decizii prin folosirea analizei și a logicii. Al doilea stil este cel relațional concret (sau „chinezesc”), în care oamenii iau decizii prin relații și practică. Deciziile sunt modelate de credințele comunității mai largi și, de asemenea, de rezultatul pe care îl va aduce în viața de fiecare zi. Al treilea stil este cel intuitiv (sau „indian”), în care deciziile

5. Integrarea textului în context

sunt formate de intuiție și experiență.²⁹ Povestirile și narațiunile au o mai mare influență decât un argument rațional bine formulat. Cu toate acestea, noi avem o gândire mai complexă și nu ne putem încadra într-un singur stil. Mulți oameni posedă un amestec din fiecare, deși un stil predominant de gândire. Totuși, cele trei stiluri ne oferă un bun punct de start pentru înțelegerea felului în care culturile se pot întrepătrunde și pot fi diferite în același timp. Înțelegerea felului în care oamenii dintr-o cultură anume ajung să ia o decizie este crucială, dacă vrei să-i conduci pe oamenii din acea cultură spre un angajament de a-L urma pe Cristos. Argumentele logice pot ajuta prea puțin, atunci când o persoană are nevoie să asculte istoria lui Isus sau să vadă un exemplu de viață schimbată după modelul lui Cristos.

SCHEMA LUI HESSELGRAVE PENTRU
DECIZII LUATE CONTEXTUAL

Adaptat după *Communicating Christ Cross-Culturally* (Comunicarea interculturală a lui Cristos).

A doua țintă a studiilor noastre este identificarea concepției despre lume și viață dominante (sau, în unele cazuri, concepțiile, la plural). Care este sistemul de credință central și cum sunt potrivite lucrurile? Cred ei într-un Dumnezeu, în niciunul, sau în mai mulți? Cum stabilesc ce e bun și ce e greșit? Ce comportamente, ocupații sau teme de discuții sunt onorabile, ce este tabu și de ce? Cum văd ei diferite subgrupuri: bogații, săracii, grupurile etnice, femeile, copiii, oamenii cu dizabilități?

5. Integrarea textului în context

Odată ce așezăm pe hartă toate aceste credințe și felul în care ele se leagă împreună, Keller ne sfătuiește să le împărțim în două categorii: A și B. Credințele „A” sunt cele care, datorită harului comun al lui Dumnezeu, corespund în mare învățăturii biblice. Credințele „B” sunt cele datorită cărora oamenii consideră învățătura biblică fie neplauzibilă, fie ofensivă. Cheia aici este recunoașterea faptului că ceea ce se potrivește în categoria A și ceea ce își găsește locul în categoria B diferă de la o cultură la alta. Keller oferă un exemplu din Manhattan, unde ceea ce spune Biblia despre întoarcerea celui alt obraz este bine primit (o credință de tipul A), dar ceea ce spune despre sexualitate (o credință B) este respins. Cu toate acestea, în Orientul Mijlociu lucrurile stau total invers. Întoarcerea celui alt obraz (credința B) este respinsă ca nedreaptă și nepractică, în vreme ce interdicțiile privind relațiile sexuale (credința A) au sens pentru ei.³⁰ Distincția dintre credințele A și B devin importante în următorul pas al contextualizării: provocarea culturii.

Provocarea culturii

Unul din scopurile principale ale lui Dumnezeu este de a lucra cu puterea Sa răscumpărătoare prin biserică, pentru a transforma cultura, prin cultivarea unei concepții despre lume și viață în care Dumnezeu este împărat, Cristos este în centrul ei și totul își găsește locul în El (cf. Coloseni 1). Pentru aceasta e nevoie de chemarea profetică de a provoca acea cultură în care trăim. Poate că nu e nevoie de prea mari schimbări în credințele de tip A, dar nici dacă ne axăm doar pe credințele B, printr-o provocare directă, nu vom putea aduce prea multă schimbare. Cel mai probabil că vom ridica ziduri de apărare. O abordare sănătoasă și mai eficientă ar fi să utilizăm inconsistențele unei culturi, pentru a-i expune slăbiciunile. În aceasta credințele A se dovedesc a fi deosebit de utile. În principal, poți să spui: „Dacă tu crezi A despre Dumnezeu, și pe bună dreptate, atunci cum de poți crede B? Aceste două adevăruri se contrazic.” Noi pornim de la premisele Bibliei, asupra cărora ei deja au căzut de acord, pentru a scoate în evidență punctele în care au deviat. Pavel folosește această abordare

5. Integrarea textului în context

pe Dealul lui Marte (vezi Fapte 17), când pleacă de la puținul pe care atenienii îl știau despre Dumnezeu, pentru a-i provoca să creadă în singurul Dumnezeu adevărat, lăsând idolii deoparte. Isus a făcut același lucru cu femeia samariteancă (vezi Ioan 4), atunci când a folosit fragmente și bucăți din înțelegerea sa religioasă limitată, pentru a o conduce spre adevărul că El este Mesia cel așteptat.

Ilustrația menționată mai sus, despre abordarea lui Keller în mijlocul aversiunii din Manhattan față de conceptul creștin de păcat, ne oferă un exemplu contemporan. Păcatul este clar o credință de tip B (și nu doar în Manhattan). Regulile și legile, ce e bine și ce e rău, sunt adesea considerate a fi maleabile, lucruri care se schimbă după mofturile societății. Idolatria, pe de altă parte, e o credință A, nu pentru că oamenii din Manhattan se închină unei statui, ci pentru că ei depun mari eforturi pentru așezarea corectă a priorităților și pot vedea consecințele alipirii de lucruri greșite. Pusă în termenii idolatriei, ei pot înțelege impactul moral al alegerilor făcute. Idolatria este păcat, dar un păcat care aduce cu sine provocarea concepției despre lume și viață a celor din Manhattan.

Apelul la ascultători

Al treilea pas spre contextualizare este adresarea unui apel celor care vor asculta, în așa fel încât ei să îl poată înțelege. De aceea este atât de important să cunoaștem felul în care într-o cultură anume se ia o decizie, „pătrunzând” în acea cultură. Biblia este plină de formulări și metafore bogate și diverse, care explică lucrarea lui Dumnezeu, și ele sunt preluate din: agricultură, pastorală, căsnicie, familie, legislație, politică, economie. Uneori Dumnezeu oferă eliberare de teama judecății și de moarte, eliberare de sclavia păcatului și de dependențe, eliberare de rușine și vină. Uneori El ne umple nevoia noastră adâncă pentru scop și semnificație, pentru adevăr, pentru un loc căruia să-i aparținem. Uneori Dumnezeu ne oferă răspunsuri, alteori parabole și enigme, alteori pune întrebări cu care audiența trebuie să se lupte. Scopul este să formulezi apelul lui Dumnezeu într-o așa manieră încât El să nu fie respins, ci cântărit cu grijă,

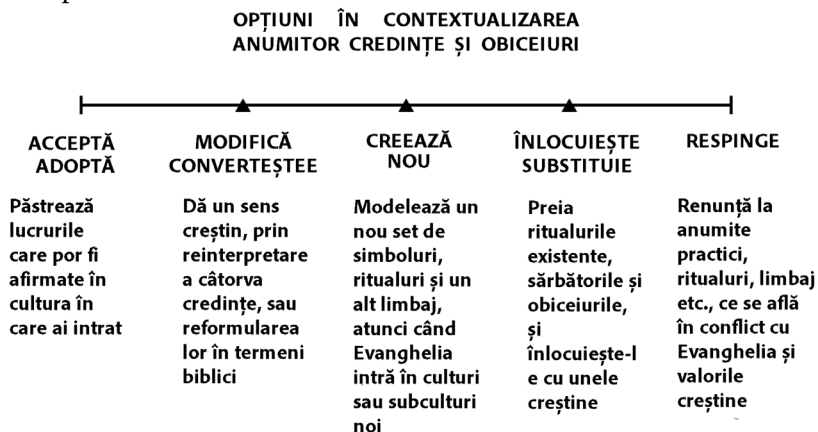
5. Integrarea textului în context

pentru că vocea Lui este clară. În felul acesta ascultătorii nu vor accepta sau respinge ceea ce ai tu de spus. Ci ei îi vor răspunde Lui.

Mai mult decât numai cuvinte

Marea parte din ce am spus până acum s-a axat pe aspectele verbale ale comunicării. Cu toate acestea, aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu la un context particular este adesea despre ce spunem, dar și despre ce facem. Închinarea trebuie să încorporeze ce este mai bun din cultura înconjurătoare (muzică și artă, de exemplu) și să folosească aceste lucruri pentru gloria lui Dumnezeu. Ni se poruncește în Scriptură să-L laudăm pe Dumnezeu cu vocea și cu instrumentele. Oamenii din Republica Dominicană Îl pot lauda pe Dumnezeu folosind instrumente ca maracas sau güiras, oamenii din Mexic Îl pot lauda pe Dumnezeu folosind chitare acustice și acordeoane, iar poporul din Guatemala Îl poate lauda cu marimba. Deși este frumos să preluăm stiluri și instrumente muzicale aparținând altor locuri, ca o mărturie a naturii universale a poporului lui Dumnezeu, să nu subapreciem totuși cultura muzicală a comunității locale, ci mai degrabă s-o răscumpărăm, prin a o redirecționa, pentru a aduce glorie lui Dumnezeu.

Diagrama de mai jos oferă câteva opțiuni, pe care trebuie să le luăm în considerare atunci când contextualizăm Evanghelia pentru o nouă așezare. Aceasta are de-a face cu comunicarea Evangheliei, dar și cu împlinirea ei.

5. Integrarea textului în context

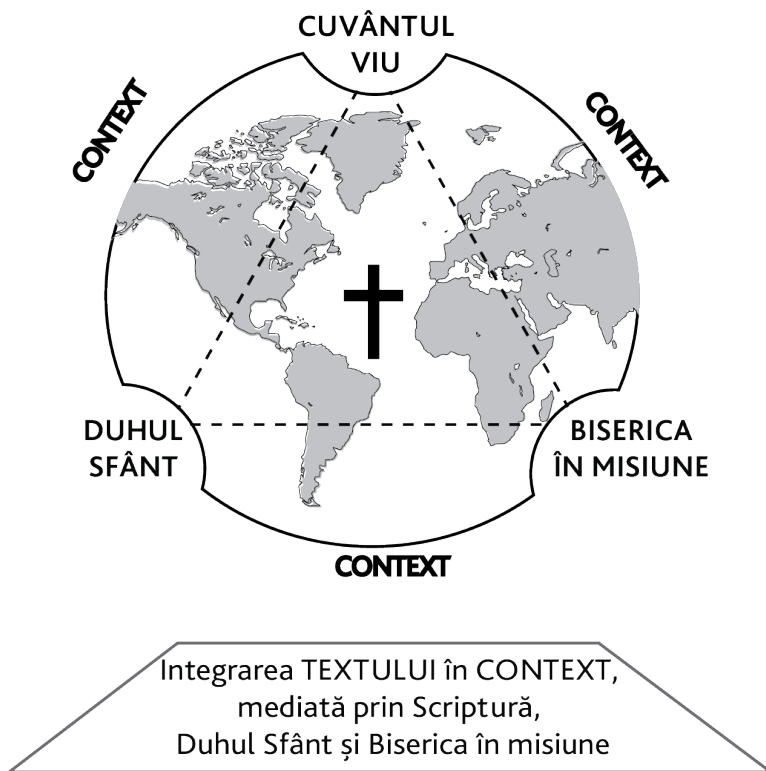
Același principiu se aplică vieților noastre, atât individual, ca oameni credincioși, cât și comunitar, la nivel de congregație locală. Viețile noastre adesea transmit un mesaj cu care cuvintele noastre nu se potrivesc. Cel mai bun exemplu în privința aceasta este traducerea puterii Învierii în viața bisericii primare. Credința lor în realitatea Învierii fizice a lui Cristos și viața lor viitoare împreună cu EL era atât de neclintită, că ei au devenit întrupări vii ale acestei istorii. În Fapte 4, când apostolii au fost amenințați, ei nu și-au schimbat predicile și nici nu s-au rugat pentru protecția lor. În schimb, s-au rugat pentru îndrăzneală și, când cei mai mulți au înțeles că-i așteaptă martiriul, ei i-au făcut față cu un curaj care i-a făcut pe mulți dintre persecutori să-și pună întrebări. Apoi, disponibilitatea credincioșilor de a se îngriji de alții a devenit un spectacol public, atunci când două mari plăgi au măturat imperiul, una în anul 165 d.H. și a doua în 251 d.H. În absența remediilor medicinei moderne, rata mortalității s-a ridicat mai sus de 30 de procente. Păgânii s-au străduit să evite orice contact cu cei afectați, adesea aruncându-i în șanțuri și pe cei care încă mai trăiau. Pur și simplu erau speriați. Creștinii, pe de altă parte, îi hrăneau pe cei bolnavi, și unii credincioși chiar au murit făcând lucrul acesta. Ei făceau asta pentru că erau convinși că nici moartea nu-i poate separa de dragostea lui Cristos, precum și datorită învierii promise de El. Rezultatul final a fost convertirea majorității Imperiului Roman în decurs de 300 de ani.

Pe măsură ce congregația „se afundă adânc”, atât în Cuvântul lui Dumnezeu cât și în comunitatea din care face parte, ea devine tot mai capabilă a împărtăși adevărul biblic prin fapte și cuvinte, care sunt înțelese de comunitate. Așa cum Isus a petrecut un timp în rugăciune, dar și în comunități, anunțând Împărăția lui Dumnezeu (Matei 4:23), tot așa și noi suntem chemați să petrecem timp cu Dumnezeu, pentru a fi trimiși în lume (Matei 28:18-20). În Faptele Apostolilor, Duhul Sfânt i-a împuternicit pe oamenii lui Dumnezeu să ducă Evanghelia în Ierusalim (comunitatea învecinată), în toată Iudeea (regiunea învecinată), în Samaria (regiunea vecină, diferită cultural) și până la marginile pământului (Fapte 1:8). Bisericile

5. Integrarea textului în context

sănătoase vor conecta textul cu contextul, fiind credincioase Scripturii și relevante culturii în care slujesc.

În aceste capitole, am prezentat cele cinci elemente cheie pentru o lucrare eficientă. Acum, având această fundație, vom trece la capitolul următor, în care vom discuta despre cele cinci funcții vitale, care trebuie să fie dezvoltate într-o biserică sănătoasă.

„M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să măntuiesc pe unii din ei.”

(1 Corinteni 9:22b)

- Apostolul Pavel

Integrarea textului în context

Întrebări de studiu

Notează fiecare din afirmațiile de mai jos cu un punctaj de la 1 la 10, 1 însemnând că ești categoric împotriva și 10 că ești întru totul de acord. După evaluarea celor șapte afirmații, adună punctajul și apoi împarte-l la șapte, pentru a obține o medie generală a acestui semn vital. Apoi parcurge întrebările de mai jos.

1. Liderii aplică valorile Împărăției la provocările zilnice ale comunității.	
2. Cuvântul lui Dumnezeu este ghidul principal pentru conducerea Bisericii.	
3. Este evident că Sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu este folosit în adunările și serviciile comunității.	
4. Biblia ne ghidează în încercarea de a rezolva problemele comunității.	
5. Biserica noastră e conștientă de nevoile din contextul nostru social.	
6. Biserica noastră încearcă din greu să contribuie la zidirea relațiilor din comunitate.	
7. Oamenii văd biserica noastră ca un agent pozitiv în schimbarea comunității.	
MEDIA	

Pentru discuții

1. Ce crezi despre rezultatul acestei evaluări?

2. Care din întrebările de mai sus ți-a dat cel mai mult de gândit? De ce?

3. Care e unul din pașii pe care i-ai putea face pentru a îmbunătăți acest semn vital?

CINCI FUNCȚII CHEIE ALE UNEI BISERICI SĂNĂTOASE

PARTEA A DOUA

Cele cinci funcții indispensabile, pe care este zidită o biserică sănătoasă, sunt:

1. o **mărturie** convingătoare (funcția evanghelică),
2. o **ucenicie** cuprinzătoare,
3. o **slujire** plină de compasiune,
4. o **comunitate** caldă și primitoare,
5. închinare și rugăciune dinamice.

„Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete. Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni. Fiecare era plin de frică, și prin apostoli se făceau multe minuni și semne. Toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau toate de obște. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia. Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei erau mântuiți.”
Fapte 2:41-47

Biblia, de la Geneza până la Apocalipsa, conține o abundență de dovezi că Dumnezeu are un plan cu creația Sa. Când reflectăm asupra funcției Bisericii, instrumentul central al lui Dumnezeu în mărturia despre Împărăția și domnia Sa, ne gândim la Biserica descrisă în aceste pasaje foarte familiare. În ziua Cincizecimii, Biserica a primit putere de sus pentru împlinirea scopurilor lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu a fost turnat peste ea, pentru a împlini poruncile lui Cristos. Această Biserică este dinamică, plină de bucurie și entuziasm; este, de asemenea, supusă, gata să sufere și credincioasă Domnului său. Dar noi nu trebuie decât să citim restul cărții pentru a vedea că ea a avut parte de conflicte, învățători falși, înșelători, gelozie și mândrie. Totuși, în Fapte 2:41-47, Biserica este la prima ei dragoste, împlinind funcțiile și scopurile pentru care Cristos a format-o. Ne amintim că Cristos Însuși a spus: „Voi zidi Biserica Mea” (Matei 16:18). Isus L-a proslăvit pe Tatăl zidind Biserica Sa, și extinzând în felul acesta misiunea primită. În următoarele pagini, vom identifica scopurile Bisericii cuprinse în acest pasaj din Fapte 2, și vom propune câteva idei pentru conversații sănătoase despre congregația locală.

Prima funcție **1. MĂRTURIE CONVINGĂTOARE**

(Funcția evanghelistică)

Biserica aduce mărturie despre Vestea Bună a lui Isus Cristos prin cuvinte și fapte, și îi cheamă pe oameni să devină parte a Împărăției lui Dumnezeu.

„Și Dumnezeu adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți” (Fapte 2:47).

Dumnezeu este Cel care face ca lucrurile să crească. Biblia este clară în privința aceasta. Ucenicii au primit porunca de a merge și a predica Evanghelia, dar ei au înțeles că Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, era Cel care făcea ca Biserica să crească. Trei mii de oameni au fost adăugați la comunitatea de credință prin predica lui Petru. Dumnezeu binecuvânta Biserica Noului Testament cu putere și fără întârziere, răspândind Evanghelia lui Isus Cristos în lume. În Fapte 16:5 se afirmă următorul lucru: „Bisericile se întăreau în credință și sporeau la număr din zi în zi.”

Noi știm deja că unul plantează și altul udă, dar Domnul face să crească. Această regulă e valabilă și azi. Ființele umane plantează și udă, dar Dumnezeu continuă să fie Cel care face ca lucrurile să crească. Totuși, este important pentru bisericile noastre să aștepte cu ardoare creșterea pe care Dumnezeu o poate da. E trist că sunt multe congregații care au așteptări atât de mici, încât nu au probleme în a le împlini: ele pur și simplu nu cresc.

Noi trebuie să avem încredere că Domnul va continua să-și cheme oamenii Săi aleși și să îi adauge la turma Sa. Biserica este instrumentul pe care Dumnezeu îl folosește pentru a-i găsi și a-i mântui pe cei pierduți. Apostolul Pavel vorbește adesea, în epistolele Sale, despre aleșii, pe care Dumnezeu i-a chemat înainte de întemeierea lumii (vezi, de exemplu, Efeseni 1:4). Noi nu știm care sunt aleșii, dar știm că Dumnezeu lucrează înaintea noastră și-i pregătește pentru

1. Mărturie convingătoare

mesajul Său. De aceea, trebuie să proclamăm Vestea Bună întregii lumi, pentru a-i găsi pe cei chemați de Domnul. El îi va adăuga la turma Sa, dar Dumnezeu ne cheamă să fie instrumentele Sale în căutarea lor. Noi suntem obligați să ascultăm de imperativul biblic de a merge și a face ucenici din toate neamurile.

Ultima poruncă, pe care Cristos ne-a dat-o, înainte de a se înălța la cer, trebuie să fie prima noastră prioritate. N-o vom putea împlini prin simpla mărturie a prezenței noastre; mai degrabă, când și oriunde este posibil, noi trebuie să proclamăm verbal Vestea Bună a lui Isus Cristos. Invitația inițială a lui Isus, adresată ucenicilor Săi, mărturisește despre faptul că El ne-a chemat pentru împlinirea scopului Său: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni” (Marcu 1:17).

Noul Testament folosește derivații ale cuvântului grecesc pentru martor (*martyr*) de peste două sute de ori. Cel care mărturisește (*martyreo*) și depune mărturie (*martyron*) împlinește porunca divină dată tuturor credincioșilor (Luca 24:48 și Fapte 1:8). Este interesant de observat că termenul „martir”, cel care moare pentru o cauză, este derivat din *martyreo*. Depunerea mărturiei despre Domnul Isus Cristos, în multe cazuri, a însemnat suferință, necazuri și chiar moartea. Unii au afirmat că sângele martirilor este sămânța noilor convertiți.

Când vorbim despre evanghelizare, în contextul plantării de noi biserici, oamenii întotdeauna întreabă: „Care este cea mai bună metodă de evanghelizare? Ce dă rezultatele cele mai bune? Ce stil trebuie să folosim?” Adevărul este că nu există o formulă magică pentru a rezolva toate provocările evanghelizării. Metodele de evanghelizare sunt la fel de numeroase precum oportunitățile pe care le întâmpinăm: evanghelizare personală-relațională, evanghelizare prin conversații telefonice, evanghelizare prin serviciile de închinare, slujbele din case, grupurile de evanghelizare, concerte, predici și grupuri mici. Toate acestea au timpul și locul lor. O metodă poate funcționa bine pentru o biserică, dar când o altă biserică o preia, se poate dovedi a fi un dezastru.

1. Mărturie convingătoare

Fiecare biserică locală trebuie să găsească o metodă potrivită contextului său, și să o pună în practică. Există prea multe conferințe pe tema aceasta, dar prea puțină implementare. Odată, o doamnă a criticat metodele de evanghelizare, pentru câștigarea oamenilor la credința mântuitoare în Domnul Isus Cristos, folosite de Dwight L. Moody, faimosul pastor american al secolului al XIX-lea. În răspuns, Moody a afirmat următoarele: „Sunt de acord cu dumneavoastră. Nici mie nu-mi place cum procedez. Spuneți-mi, cum procedați dumneavoastră, când faceți evanghelizare?” Atunci, criticul lui Moody a răspuns: „Eu nu o fac.” Moody i-a replicat: „În acest caz, îmi place mai mult cum fac eu, decât alegerea dumneavoastră de a nu o face.”³¹ *Important este ca biserica să aleagă câteva metode și să practice evanghelizarea consecvent, relevant pentru comunitatea sa, și manifestând credincioșie față de Evanghelie!*

Cunoaște-i pe oamenii pe care vrei să-i evanghelizezi

Cunoașterea oamenilor cărora vrei să le prezinți Evanghelia se face la două nivele. Primul este cel obiectiv și general, demografic. El se referă la definirea caracteristicile culturale. Unde se află acea societate din punct de vedere spiritual? Este creștinată astfel încât, chiar dacă membrii comunității nu sunt credincioși, ei sunt totuși conștienți de prezența lui Dumnezeu, au respect pentru Scriptură și prețuiesc valorile iudeo-creștine? Este o comunitate seculară post-creștină, în care lipsesc noțiunile de Dumnezeu, adevărul este definit de știință și valorile sunt relative, bazate pe „ce mi se potrivește mie”? Are comunitatea ta rădăcini islamice, hindu, budiste, sau de alte feluri? Este o cultură a onoarei/rușinii, sau este individualistă? Care sunt idolii ei: familia, succesul, faima, bogăția, adevărul științific, puterea militară, atracția sexuală? Prin ce se diferențiază cel mai mult de valorile creștine? Cine este prețuit și cine este disprețuit în societate? Cum sunt tratate persoanele vulnerabile: femeile, copiii, săracii, oamenii cu dizabilități, grupurile minoritare?

În același timp, încearcă să zidești relații cu o mare varietate de indivizi, fără să urmărești altceva decât cunoașterea lor și înțelegerea

1. Mărturie convingătoare

felului în care gândesc, simt, trăiesc. Care sunt aspirațiile și temerile lor? Dacă Dumnezeu îți dă oportunitatea de a împărtăși cu ei credința ta, fă-o cu orice preț. Cu toate acestea, scopul tău la acest pas este să asculți și să înveți. Cum sunt acești oameni, cărora speră să le poți prezenta Evanghelia? Acești indivizi vor verifica cunoștințele tale generale privind cultura de care aparțin.

Identifică un grup țintă

În cele din urmă, aceste observații, scăldate în rugăciune, trebuie să te conducă spre două descoperiri. Prima: există un grup particular, din comunitatea ta, spre care Dumnezeu te cheamă?

Biserica „Prințul Păcii”, o biserică plantată de John în Puerto Rico, a decis să se concentreze pe cuplurile tinere cu copii mici, pentru că era mare nevoie să sprijine acest grup de oameni. Când ai o țintă clară și bine definită, e mult mai ușor să faci decizii privitoare la misiune și la stilul de lucrare pe care vrei să-l dezvolti. În timpul lucrării noastre, noi slujim și alte grupuri de oameni și încercăm să le câștigăm încrederea (bătrâni, prostituate, oameni cu boli venerice, alcoolici, străini), dar ne îndreptăm atenția în mod special spre cupluri tinere cu copii.

„Emmanuel”, biserica păstorită de Tim, a urmat o direcție diferită. Convinși că Dumnezeu vrea să ne concentrăm pe vecinătatea imediată a locului de întâlnire, am făcut o decizie conștientă de a nu ținti atingerea unui subgrup etnic sau socio-economic specific din comunitatea noastră atât de diversă. Ne-am angajat să acceptăm orice pune Dumnezeu înaintea noastră. El i-a ales pe cei dependenți de droguri și alcoolici, ca primul pas în ținerea acelei promisiuni. Cu siguranță că nu aveam în minte lucrul acesta, dar a adus roade în multe feluri. Pe măsură ce cauți să cunoști comunitatea în care te-ai așezat, Dumnezeu îți va arăta la cine trebuie să mergi.

Identifică piedicile

A doua descoperire este identificarea piedicilor, pe care oamenii din comunitatea ta, cel mai probabil, le vor întâmpina, fie înainte de a

1. Mărturie convingătoare

lua o hotărâre, fie imediat după ce au crezut, ca parte a încercării acelei credințe. Se presupune că vor fi 10-20 de mini-întrebări previzibile, cărora va trebui să le răspunzi, pe calea spre Marea Întrebare: „Ce voi face cu Isus?” Unele vor fi universale naturii umane: Sunt gata să admit că sunt căzut și păcătos și am nevoie de ajutorul lui Dumnezeu? Altele vor avea un specific cultural. De exemplu, într-o societate creștinată, existența lui Dumnezeu nu va fi pusă la îndoială. Într-o societate seculară, poate fi un mare obstacol. Într-o comunitate islamică, e nevoie de o schimbare a conceptului de Dumnezeu, de la Dumnezeul neînduplecat, care are cerințe mari, la Dumnezeul harului, și aceasta este o mare dificultate. Am curajul să mă rup de tradițiile și așteptările familiei mele? Este Biblia literatură, înțelepciune antică sau Cuvântul lui Dumnezeu? Sunt gata să renunț la afacerile care m-au îmbogățit? Ce mă voi face cu acest set nou de îngrădiri sexuale?

Lista poate continua la nesfârșit, dar ideea este să descoperi anumite teme și întrebări, pe care cineva le ridică în mod repetat. Poate va trebui să le însemni, precum un câmp minat în jurul întrebării centrale: „Sunt gata să-L urmez pe Cristos?” Obținerea unor răspunsuri la întrebările comune te vor ajuta și pe tine, și pe cei pe care vrei să îi înveți. De asemenea, va ajuta în îndeplinirea grijii pastorale și a creșterii celor care Îl acceptă pe Cristos, și se luptă mai apoi cu implicațiile acelei decizii.

Oferiți ceva mai mult decât un stand de vânzări

Uneori, evanghelizarea este descrisă ca un stand de vânzare spiritual. Asumpția este că biserica încearcă să vândă iertare, viață nouă, mântuire sau relația cu Cristos, în același fel în care un vânzător de mașini vechi încearcă să vândă autoturisme, doar că produsele oferite sunt mai bune decât ale acestuia din urmă. Metafora e cel puțin limitată. Noi vrem să prezentăm adevărul despre Cristos și tânjim să-i vedem pe alții că-l acceptă. Într-adevăr, unii creștini îl vor prezenta într-un fel în care vor expune toate avantajele vieții cu Cristos, minimalizând costurile, și vor insista pe „încheierea afacerii”

1. Mărturie convingătoare

chiar în acel moment. Deși nu trebuie să ezităm să-i întrebăm pe oameni dacă sunt gata să ia o decizie, trebuie să recunoaștem că modelul oferit de Isus ne cere o cântărire foarte atentă a fiecărei situații. Au fost momente în care decizia a fost clară și instantanee. Isus i-a chemat, într-adevăr, pe ucenici să vină să-L urmeze, iar ei au răspuns imediat. Totuși, nu era pentru prima dată când ei L-au întâlnit pe Isus. Ioan Botezătorul i-a format și i-a introdus pe cel puțin doi dintre ei mai dinainte. Acceptarea credinței a fost un proces, și Isus i-a încurajat, pe cei care veneau la El de bunăvoie, să-și ia un timp în care să cântărească costul urmării Lui pentru ca, odată luată decizia, să nu se mai întoarcă de la ea.

Cunoașterea eventualelor obiecții, venite din partea oamenilor, are scopul de a te pregăti să-i ajuți, pe cei cărora vrei să le vestești Evanghelia, să cântărească bine costul și să aibă o imagine clară a deciziei pe care o fac. În plus, aceasta te va ajuta să-ți planifici lucrarea în așa fel încât, nu doar ceea ce spui, dar și ceea ce faci, și cum faci, să rupă orice bariere, cu excepția barierei Evangheliei înseși.

Concepe o strategie de mărturisire, care va cuprinde întreaga slujire a bisericii. Într-o cultură care minimizează valoare femeilor și a copiilor, s-ar putea dovedi deosebit de important să îți concentrezi slujirea asupra lor. Dacă vrei să te apropii de cei care umblă în găști, va trebui să te lași folosit de Dumnezeu pentru identificarea felului în care ai putea stabili relații de încredere, prin care să-ți câștigi dreptul de a vorbi, dar trebuie să te gândești și la strategii, prin care să-i ajuți să înceapă o viață nouă, după ce Îl vor accepta pe Cristos. Acel moment al deciziei va fi precedat și urmat de un număr de pași mici, dar esențiali, pentru atingerea acelui moment și pentru fixarea lui. În *Geography of Grace (Geografia harului)*, Kris Rocke și Joel Van Dyke descriu o lucrare cu cei din găști, care începea cu întrebarea: „Cu ce ți-ai putea fi de folos?” Întrebarea a condus la deschiderea unor terenuri de handbal și apoi la organizarea unui turneu. Conversațiile menite să le schimbe viața au venit mai târziu. Harul a trebuit să fie experimentat înainte de a putea fi descris, înțeles și acceptat.³²

Decide felul în care întreaga biserică poate participa

Când Isus a promis ucenicilor că îi va face „pescari de oameni”, El nu a dat fiecăruia din ei o undiță și un cârlig. Nu așa pescuiau oamenii din vremea aceea. Iată cum procedau: stăteau cel puțin doi oameni în barcă și aruncau mreața, pe care apoi o trăgeau înapoi împreună. Dacă era vorba de o captură prea mare pentru puterile lor, alte bărci de pescari erau chemate în ajutor, pentru a putea ridica plasa de pescuit. La fel, când Isus i-a trimis să viziteze satele, El i-a trimis pereche. Nimeni nu a mers singur. Tot astfel, este înțelept să lucrăm împreună ca biserică. Noi vom fi întotdeauna mai eficienți ca echipă, decât ca un grup de indivizi. Cheia este alcătuirea unui plan pentru implicarea a cât mai multor membrii posibil, fiecare fiind instruit potrivit, pentru a-și face partea.

Există multe modele de îndeplinire a acestei sarcini în echipă. Multe biserici folosesc grupurile mici, ca punct de pornire. Ideal, oricine poate invita noi membrii în grup, dar fiecare membru trebuie să adauge ceva amestecului: ospitalitatea, sprijinul în rugăciune, explicarea Scripturii, gustările, sau deschiderea de a sluji într-un mod practic. Alții încearcă să-i implice pe membrii bisericii în slujirea comunității, instruindu-i să identifice oportunitățile, care pot să-i conducă pe oameni la Cristos. Una din biserici a folosit o strategie, pe care au numit-o „evangelizarea prin slujire”, în cadrul căreia ei ieșeau în oraș în grupuri și făceau mici acte de bunătate pentru străini: ofereau cuiva o doză rece pe o zi toridă; introduceau bani mărunți în automate, astfel încât oamenii să poată parca fără să plătească etc. Mulți oameni au primit darurile cu un simplu mulțumesc, dar s-a întâmplat de câteva ori ca gestul să dea naștere unei conversații care a legat o prietenie sau, eventual, a condus pe cineva la Cristos. În același timp, membrii biserici s-au simțit bine slujindu-i pe alții împreună.

O altă abordare, care a fost multă vreme foarte populară, constă în oferirea unei invitații. De obicei e vorba de un loc în care congregația găzduiește un eveniment unic sau un serviciu de închinare regulat, iar responsabilitatea principală care revine membrilor este să-i invite

1. Mărturie convingătoare

pe alții la întâlnire, pentru ca aceștia să asculte Evanghelia explicată de cineva, care are un dar special în privința aceasta.

A treia abordare implică echiparea fiecărui membru pentru o prezentare simplă a Evangheliei, adesea cu ajutorul unei broșuri, pe care trebuie s-o expună, pentru ca mai apoi să ofere o invitație la locul de închinare. „Evanghelizare și edificare”, „Patru legi spirituale” și „Pași pe calea împăcării cu Dumnezeu” sunt clasice. Deși ele funcționează mai bine într-o cultură cu elemente creștine, ele pot fi modificate să se potrivească unui mare număr de situații și contexte diferite.

Povestea noastră și povestea lui Dumnezeu

Unul din darurile cele mai de preț, pe care le putem face membrilor congregației pe care o slujim, este ajutorul oferit în a înțelege felul în care poveștile lor de viață se încadrează în povestea lui Dumnezeu, trecând prin temele ei importante: creația, căderea, răscumpărarea și restaurarea. Parte a acestui fapt se întâmplă atunci când oamenii vin la credință, când se pocăiesc și cred în Cristos. Ucenicia, însă, desfășoară imaginea de ansamblu. În vreme ce mântuirea este foarte personală, mântuirea fiecăruia este doar o piesă mică din planul cuprinzător al lui Dumnezeu.

Când membrii înțeleg conexiunea dintre cele două istorii, a lor și planul mare al lui Dumnezeu, ei vor putea să mărturisească mai natural și mai cuprinzător. Ei își vor putea spune povestea, făcând conexiuni cu povestea mare și invitându-i pe alții să se alăture și ei acelei povești. Aceasta transformă o prezentare „conservată sau preambalată” a Evangheliei, într-o prezentare personală și practică a dragostei lui Dumnezeu.

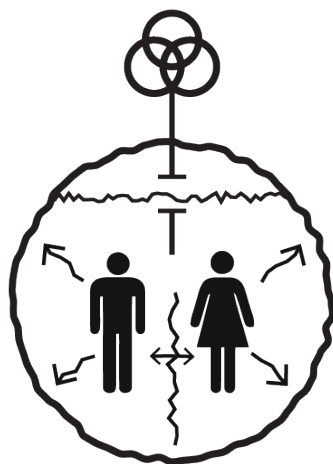
Există multe forme de prezentare a Evangheliei, și pentru că temele acestora sunt înrădăcinate în Scriptură, oricare din ele pot fi folosite cu succes de către membrii bisericii. Dar, pentru ilustrație, vom folosi prezentarea „Marea Poveste”, adaptată după James Choung.³³

1. Mărturie convingătoare

„Marea poveste”

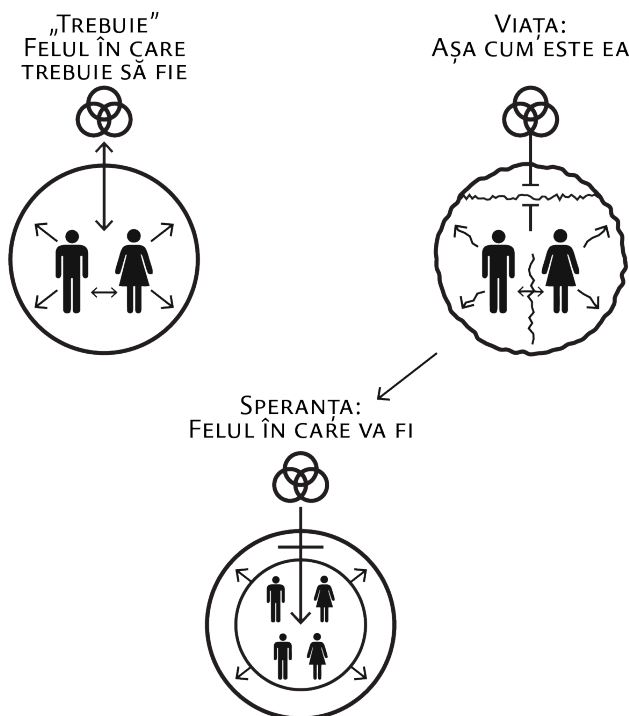
Marea poveste începe cu lumea așa cum este ea: încurcată. Unele părți lipsesc, altele sunt îndoite, iar altele rupte. Relațiile sunt încordate sau chiar perturbate, atât cele dintre noi, ca ființe umane (divorț, crimă, competiție, gelozie, război), cele dintre noi și Dumnezeu (sentiment de vinovăție, rușine și pierderea sensului și a scopului), cât și cele dintre noi și creație (poluare, încălzire globală, dezastre naturale). Este foarte ușor să înțelegem că viața nu este așa cum ar fi trebuit să fie.

VIATA: AȘA CUM ESTE EA

Chiar și afirmația că „nu e așa cum ar fi trebuit să fie” ne sugerează că noi știm cum ar fi trebuit să fie. Deci, fie presupunem că a fost cândva mult mai bună, fie anticipăm că va fi într-o zi mai bună. Creștinii cred că ambele sunt adevărate. Noi o numim lumea ideală, felul în care Dumnezeu a intenționat-o, Creația. Numim viață ceea ce vedem azi, Căderea, datorată propriilor noastre dorințe și pofte egoiste; noi am încercat să preluăm controlul și să folosim totul pentru beneficiile noastre și, în proces, am denaturat și distorsionat lumea, rezultând în ceva mai puțin decât ar fi putut fi.

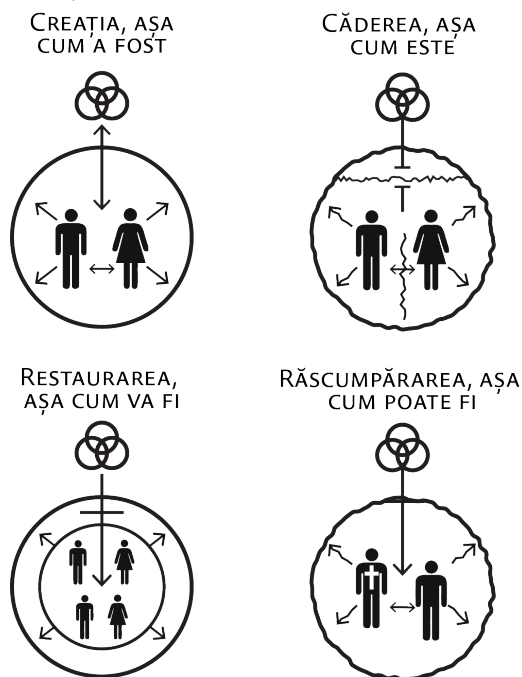
1. Mărturie convingătoare

Totuși, noi trăim cu nădejdea că într-o zi această lume va fi restaurată. Viața va fi mai bună. Noi vom experimenta bucuria și toate elementele creației vor trăi din nou în armonie. De fapt, vedem un mare număr de organizații, care se străduiesc să obțină exact acest lucru. Ele încearcă să salveze speciile pe cale de dispariție, să prevină încălzirea globală, să oprească traficul uman, să ofere consiliere maritală și pregătire profesională etc. Sunt mii de căi prin care se încearcă îmbunătățirea stării noastre. Totuși, în ciuda tuturor acestora, nimic nu pare a se îmbunătăți. Este ca și cum ai arunca o piatră în ocean, pentru a construi un pod între Europa și America – este pur și simplu dincolo de posibilitățile noastre. Pentru adevărata restaurare, trebuie să ne întoarcem spre Cel care a creat lumea la începuturile ei. El este singurul care are resursele necesare pentru această sarcină, mai ales pentru că noi nu suntem meșterii sufletelor noastre sau cuceritorii egoismului nostru propriu.

1. Mărturie convingătoare

Vestea bună este că Dumnezeu L-a trimis pe Isus în lume. Isus a devenit unul dintre noi, dar niciodată nu a acționat din egoism și nu a păcătuit. Nu a căutat faima, puterea sau confortul, în schimb S-a sacrificat pe Sine pentru noi toți. El ne cheamă la o înnoire a relației cu Dumnezeu și unii cu alții. El oferă iertare pentru tot ce am greșit, și puterea Duhul Sfânt de a ne transforma viețile. Tot ce trebuie să facem e să recunoaștem în noi înșine și în fața Lui cât de rău ne-am purtat, să-L invităm să-și facă lucrarea pentru noi și în noi, și să ne încredem în El suficient de mult pentru a alege să trăim așa cum vrea El, și nu cum vrem noi. Aceasta este Răscumpărarea.

Realitatea este că Dumnezeu, nu doar ne răscumpără și ne restaurează ca indivizi, ci El ne strânge împreună ca familia Sa, Trupul lui Cristos, Biserica. Și El nu ne lasă să stăm pe margine, ca parte a unei audiențe, ce-L privește lucrând. Noi nu stăm cu mâinile-n sân, așteptând ca Cristos să revină și să le rezolve pe toate. Noi avem o misiune, un scop și un sens. Dumnezeu ne cheamă să ne alăturăm lucrării Sale. Noi suntem agenții Săi în refacerea lumii.

1. Mărturie convingătoare

Ajută-i pe oameni să-și spună povestea

Mai jos sunt câteva întrebări, care îi vor ajuta pe oameni să-și conecteze povestea personală la Marea Poveste.

1. Cum este afectată viața ta de „cădere”? În ce fel este ea ceva mai puțin decât ceea ce trebuie să fie?
2. În ce fel diferă ea de potențialul pe care Dumnezeu L-a pus în tine de la început? Ce ar fi putut fi? Care sunt circumstanțele din viața ta, care te-au condus pe calea căderii personale? Care sunt alegerile făcute de tine, care te-au doborât?
3. Cum a intrat Dumnezeu în viața ta? În ce circumstanțe ai învățat, pentru prima dată, despre Isus Cristos? Cum s-a transformat, dintr-o poveste, într-o convingere personală că Isus a trăit, a murit și a înviat din nou pentru tine?
4. În ce fel Dumnezeu a restaurat viața ta? Ce răni a vindecat El? Care sunt rănilile, care încă așteaptă vindecare?
5. Ce înseamnă, pentru tine, să fii un membru al comunității lui Dumnezeu? În ce fel te-a chemat El pe tine, ca individ, dar și ca parte a trupului, să faci o diferență în această lume? În ce fel ești un agent al restaurării?

După ce oamenii răspund la aceste întrebări, pune-i să adune răspunsurile într-o mini-biografie, integrând povestea lui Dumnezeu în istoriile lor personale. Dacă nu pot răspunde la vreuna din întrebări, atunci așază-te lângă ei și începe o conversație pastorală despre locul în care s-au poticnit. Au probleme cu identificarea păcatului din viața lor? Este vreun lucru privitor la har, pe care nu l-au înțeles, sau pe care refuză să-l accepte? Vor să se oprească la mântuire, neacceptând invitația lui Dumnezeu de a fi agenții Săi în lume? Încearcă ei să meargă înainte singuri, în loc să-și găsească un loc printre oamenii din poporul lui Dumnezeu? Locul în care s-au poticnit este locul în care Dumnezeu îi cheamă să crească. Ajută-i la aceasta!

1. Mărturie convingătoare

În cele din urmă, odată ce membrii își pot povesti viețile în contextul poveștii lui Dumnezeu, cere-le să și le împărtășească cu tine și unii cu alții, înainte de a și le împărtăși cu cei din lume. Prin aceasta, vor realiza trei lucruri. În primul rând, se vor obișnui să o spună cu voce tare. În al doilea rând, vor câștiga încredere în ei, pentru că se vor încuraja unii pe alții și vor înțelege că nu sunt singuri în această misiune. În al treilea rând, îi va ajuta să înțeleagă felul în care Dumnezeu lucrează diferit în viețile altor oameni, dar în aceiași parametri. În felul acesta, atunci când vor vorbi cu necredincioșii, vor avea o capacitate mai mare de a înțelege cum lucrează Dumnezeu în viața acelor persoane: potențialul creativ, păcatele care trebuie recunoscute și, cel mai important, felul în care Dumnezeu deja a început să lucreze chiar înainte ca omul să-și dea măcar seama.

Partea cea mai bună, în această abordare, este că membrii nu trebuie să se lupte cu a-și aminti ce urmează să spună, sau să se îngrijoreze despre uitarea unui element important. Tot ce trebuie să facă este să-și spună povestea și ceea ce știu deja.

Scala Engel, de mai jos, prezintă câțiva pași utili în identificare locului în care se găsesc oamenii, pe calea pelerinajului lor spiritual. Va fi de folos să ne concentrăm pe înaintarea unei persoane înspre o relație veritabilă cu Cristos.³⁴

Scara Engel

+5	Ispravnic
+4	Părtășie cu Dumnezeu
+3	Creștere în cunoaștere și în faptă
+2	Încorporare în trup
+1	Evaluarea de după luarea deciziei
	Nașterea din nou
-1	Pocăința și credința în Cristos
-2	Decizia de a acționa
-3	Recunoașterea problemei personale
-4	Atitudine pozitivă față de Evanghelie
-5	Înțelege implicațiile Evangheliei
-6	Înțelege elementele de bază ale Evangheliei
-7	Înțelegerea inițială a ceea ce este Evanghelia
-8	Conștientizarea existenței unei ființe supreme, fără o cunoaștere a Evangheliei

1. Mărturie convingătoare

Aubrey Malphurs ne prezintă următoarele principii cheie ale oricărei strategii evanghelice:

- Ieși în lume și caută-i pe cei pierduți, nu aștepta ca ei să vină la tine!
- Prețuiește ceea ce Dumnezeu prețuiește.
- Înțelege perspectivele celor cărora vrei să le mărturisești Evanghelia.
- Îngrijește-te de cei cu nevoi spirituale.
- Adaptează-ți metodologia, dar nu mesajul.
- Caută pământ bun pentru semănarea seminței: caută oameni pregătiți de Duhul Sfânt.
- Comunică Evanghelia clar și în așa fel încât să poată fi înțeleasă de ei.
- Pescuiește cu mai multe undițe: împărtășește Evanghelia cu mai mulți oameni, în diferite feluri.
- Evanghelizarea trebuie să fie însoțită de rugăciune.
- Caută ucenici, nu doar decizii.
- Lucrează prin relațiile pe care deja le ai cu oamenii.³⁵

O biserică trebuie să-și pună singură următoarele întrebări:

1. Ce metode am folosit în trecut?
2. Ce metode noi putem folosi, în contextul nostru schimbător?
3. Care e diferența dintre „provocarea de a lua niște decizii” și „ucenicizarea” oamenilor?

În *The Shaping of Things to Come (Modelarea lucrurilor ce vor veni)*, Frost și Hirsch fac diferența între modelul încarnării și modelul atragerii, în evanghelizare. Modelul atrăgător e caracterizat de atitudinea: „zidește și ei vor veni”. Modelul încarnării subliniază „trimiteră” bisericii, și caută să penetreze cultura prin prezența ei. Ne-am putea gândi la evanghelizare mai mult în termenii unui spațiu concentric (sistem deschis), decât a unui spațiu îngrădit (sistem închis).³⁶ În cel îngrădit, unii oamenii sunt înăuntru, iar

1. Mărturie convingătoare

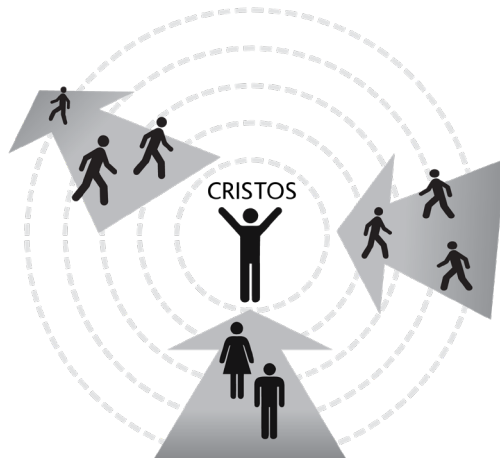
alții afară. În cel concentric, Cristos este în centru, iar unii oameni sunt mai aproape, alții mai departe, unii merg spre El, iar alții se îndepărtează, dar toți se află în perimetrul atingerii Lui. Chemarea Bisericii este să mărturisească despre dragostea, iertarea și acceptarea lui Dumnezeu.

SPAȚIU ÎNGRĂDIT VERSUS SPAȚIU CONCENTRIC, ÎN ÎNȚELEGEREA LUCRĂRII DE EVANGHELIZARE

SPAȚIU ÎNGRĂDIT

SPAȚIU CONCENTRIC

Un mit dăunător

Circulă un mit foarte popular potrivit căruia, dacă o persoană trăiește ca un bun creștin, el sau ea nu mai trebuie să spună nimic pentru a-și împlini chemarea de a-i evangeliza pe oameni. Potrivit acestui mit, oamenii se vor apropia singuri de un creștin, pentru a afla de ce el sau ea sunt diferiți. Câteodată, se întâmplă așa, dar e periculos să ne bazăm numai pe exemplul nostru creștin. Înainte de toate, multe alte religii și filozofii au urmași exemplari și admirabili, dar aceștia nu Îl au pe Cristos ca Domn al lor. În al doilea rând, să te încrezi doar în mărturia pe care o aduc faptele tale bune este

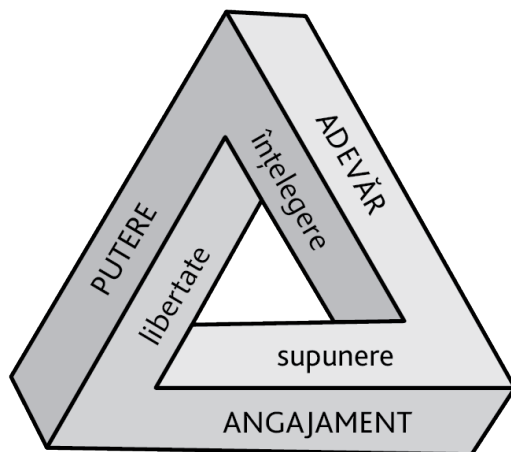
1. Mărturie convingătoare

greșit, pentru că un necreștin, care a văzut diferențele din viața unui credincios, poate ajunge la concluzia că oamenii pot fi salvați prin faptele lor bune. Acesta este chiar opusul a ceea ce predicăm noi. Viața veșnică este darul lui Dumnezeu, și ființele umane nu se pot mântui singure. Noi facem fapte bune, ca un gest de recunoștință pentru ceea ce Dumnezeu a făcut mai întâi în noi (Efeseni 2:8-10). Noi sunt mântuiți prin har, prin credință.

Caută o confruntare veritabilă cu Isus

Există cel puțin trei feluri de confruntări între un om și Cristos. Shaw și Van Engen rezumă tipologia confruntărilor lui Kraft în *Communicating God's Word in a Complex World* (Comunicare Cuvântului lui Dumnezeu într-o lume complexă).³⁷

TIPURI DE CONFRUNTARE, DUPĂ KRAFT

Confruntarea cu puterea

În această confruntare se recunoaște că Dumnezeu împacă lumea cu Sine și că, în Cristos, Satan, dușmanul, deja a fost înfrânt. Prin

1. Mărturie convingătoare

Duhul lui Dumnezeu, Evanghelia înfruntă fiecare cultură, puterea păcatului și pe cel rău. Această realitate devine chiar mai evidentă pe măsură ce a doua venire a lui Isus se apropie, când toate lucrurile vor fi înnoite și se va ivi un cer nou și un pământ nou. Între timp, noi suntem într-o luptă spirituală. Rezultatul unei confruntări puternice cu Isus este libertatea în Cristos. Textele biblice, precum cel din Efeseni 3:10 și cel din 6:12, ne arată clar că Biserica este implicată într-o luptă împotriva puterilor și domniilor, și nu doar împotriva „cărnii și sângelui.” Lupta are loc la nivel cosmic, comunitar și individual. Victoria lui Cristos asupra morții, diavolului și a răului ne echează împotriva mândriei, încă evidentă în rebeliunea umană, și a idolatriei timpului nostru (proasta folosire a unor lucruri bune, cum ar fi puterea, bogăția sau sexul, de exemplu).

Mulți oameni, din diferite părți ale lumii, sunt conduși de putere. Mulți răspund pozitiv la Evanghelie, atunci când înțeleg schimbările pe care Cristos le poate face în viețile, căsniciile, familiile și comunitățile lor. Doar Cristos umple golul pe care îl au și le poate da viața veșnică.

Declararea biruinței lui Cristos asupra dușmanului și asupra păcatului este o armă foarte eficientă în lucrarea evanghelistică a bisericii, dar este incompletă, dacă nu e echilibrată cu alte două tipuri de confruntări, care urmează. În Biblie avem multe exemple de oameni care au mărturisit despre puterea lui Dumnezeu în viețile lor dar care, totuși, nu L-au urmat cu credință. În alte cazuri, învățători falși au făcut și ei minuni. Acest lucru trebuie să ne facă atenți la faptul că o strategie evanghelistică ce se bazează pe „demonstrații de putere” nu e nici suficientă, și nici adecvată în ea însăși. Din nefericire, în multe biserici, atât de mult s-a abuzat de acest aspect al mărturiei creștine, încât seriozitatea Evangheliei a ajuns să fie ridiculizată. Adesea, serviciile divine arată ca niște spectacole, mai degrabă ca adunarea comunității de credință.

1. Mărturie convingătoare

Confruntarea cu adevărul

Aspectul important e să-L cunoști pe Cristos, așa cum este El cu adevărat. Aceasta include o înțelegere academică și teologică/filosofică, deși include și adevărul personal al experienței subiective. Instrumentul pentru acest tip de confruntare este o învățătură corectă. Cunoașterea adevărului în Isus Cristos permite credinciosului să interpreteze și să înțeleagă alte tipuri de confruntări. Când Domnul face o demonstrație a puterii Sale, El întotdeauna face acest lucru pentru a-i învăța ceva pe urmașii Săi. Învățarea îl conduce pe un ucenic la adevăr. Este interesant de notat că titlul favorit al lui Isus pentru Duhul Sfânt este „Duhul Adevărului” (vezi, de exemplu, Ioan 15-16). Ce diferență mare ar face recunoașterea acestui adevăr biblic!

Biblia, de asemenea, ne spune că adevărul ne va face liberi (vezi Ioan 8:32). Experimentând libertatea în Cristos, apostolul Pavea vorbește, nu doar despre o confruntare cu puterea lui Isus, ci și despre o confruntare cu adevărul Său. Pericolul constă în a crede că simpla cunoaștere a unor adevăruri biblice și păzirea lor cu tenacitate și dogmatism e suficientă pentru trăirea unei vieți creștine.

Confruntarea cu angajamentul

Aceasta este cea mai importantă dintre cele trei. Ea cere o încredere totală în Isus Cristos, și se concentrează pe supunerea unei persoane sub domnia lui Isus. Aceasta implică o călătorie de-o viață în ascultarea și slujirea lui Dumnezeu. Credincioșii își supun voia lor Domnului prin Cuvânt și, după ce recunosc puterea lui Dumnezeu și sunt învățați căile Lui, își predau viețile lui Dumnezeu, printr-un angajament serios și solemn. Aceasta este porunca uceniciei.

În definitiv, aceasta este o confruntare a dragostei. Mărturia creștinului și cea a comunității de credință trebuie să le includă pe toate trei. Așa cum notează Michael Green, în *The Local Church: Agent of Evangelization* (*Biserica locală: Agentul evanghelizării*), noi avem nevoie de biserici locale iubitoare, pline de viață, pentru

1. Mărturie convingătoare

a demonstra credința creștină prin cuvânt și faptă, rațional și consistent, comunităților lor.³⁸

Păstrează dragostea și unitatea, bazele evanghelizării

Dragostea și unitatea în biserică sunt vitale în desfășurarea unui program evanghelic eficient. Nu contează ce strategie dezvoltă biserica ta, dacă nu există unitate și dragoste în comunitatea în care noii convertiți sunt crescuți. Dragostea și unitatea dau putere și autenticitate mărturiei congregației. În Ioan 13:34-35, citim că alții ne vor recunoaște că suntem ucenicii lui Cristos, prin dragostea pe care ne-o arătam unii altora. Dacă aceste elemente nu există, nu vom putea să păstrăm roadele evanghelizării noastre. Creșterea într-o congregație caracterizată de unitate și dragoste nu se face automat; sunt congregații iubitoare care își pierd din zel, din anumite motive. Dar absența acestor caracteristici va face ca efortul evanghelistic să fie mult mai dificil. Ioan 17 repetă acea parte din rugăciunea lui Isus, în care El cere ca noi să fim una, așa cum Cristos și Tatăl sunt una, și Isus adaugă: „să cunoască lumea că Tu M-ai trimis.” Mărturia noastră depinde de unitate.

Predică Evanghelia

Și predicarea Evangheliei face parte din funcția evanghelistică. În cele ce urmează, am notat câteva sfaturi oferite de un predicator experimentat. Includem această secțiune în cursurile Multiplication Network, destinate pregătirii slujitorilor tineri, care se pregătesc pentru lucrarea de plantare a bisericii. Dacă nu sunteți interesați de subiect, puteți trece la capitolul următor.

1. Mărturie convingătoare

ALCĂTUIREA UNEI PREDICI

Predica. Urmând sfaturile pe care le-am inclus aici, chiar și păstori care nu au daruri speciale pentru predicarea publică pot deveni buni vorbitori ai Cuvântului. Oamenii care L-au primit de curând pe Isus au niște așteptări clare de la o predică: ei vor să învețe despre Dumnezeu și despre felul în care îl pot face real în viețile lor de zi cu zi.

Audiența și lumea ei. Pentru a ne conecta eficient la audiență, trebuie să știm ce se întâmplă în lumea ei. Predicatorii sunt notorii pentru ignorarea literaturii și a artei, precum și a evenimentelor semnificative din peisajul global al timpului nostru. Noi trebuie să fim sensibili la nevoile spirituale ale congregației. Și, întrucât majoritatea membrilor unei biserici nou plantate sunt noi convertiți, trebuie să păstrăm predicarea la nivelul cunoștințelor lor biblice și la nivelul lor de creștere spirituală.

O predică bună va combina cele două lumi. De obicei, mă asigur că am cuprins toate domeniile importante în pregătirea unei predici, trecând prin grila următoare:

Mesajul (conținutul): Mesajul e din Cuvântul lui Dumnezeu. Conținutul lui e biblic, relevant și interesant.

Convingerea (autoritatea): Sunt convins de lucrurile pe care le predic. Mesajul este profund înrădăcinat în inima mea.

Pasiunea (stringența): Sunt interesat de ascultători. Îi iubesc și știu ce se întâmplă cu ei când le predic Cuvântul. Inima mea trebuie să reflecte dorințele și intenția lui Dumnezeu, așa cum e ea revelată în Cuvântul Său.

Ungerea (sprijinul divin): Dumnezeu susține Cuvântul și mesajul Său. Numai Dumnezeu poate face aceasta.

Primul din aceste patru elemente este relaționat la interacțiunea predicatorului și a audienței sale cu Cuvântul. Următoarele două au de-a face cu efectele Cuvântului asupra predicatorului însuși. Ultimul element are de-a face cu Dumnezeu și relația Sa cu predicatorul, în exercițiul predicării.

Redăm mai jos trei elemente esențiale pentru pregătirea unei predici bune. Amintiți-vă, totuși, că predicarea nu este o știință fixă, ci mai degrabă o artă spirituală.

1. Concentrează-te pe o singură idee. Ispita de a predica „toată înțelepciunea lui Dumnezeu” în numai o predică este comună tuturor începătorilor, cărora li s-a oferit privilegiul predicării. Odată ce textul a fost studiat cu seriozitate, trebuie să ne concentrăm pe ideea principală și să facem din ea axa predicii. Este mai bine să prezentăm o singură idee consistentă, decât să vorbim superficial despre mai multe teme. „O predică, o idee” este unul din cele mai bune sfaturi, pe care le-am primit ca tânăr predicator. Ideea centrală trebuie să decurgă din textul biblic. Uneori nu o vedem, din cauza următoarelor obstacole:

1. Mărturie convingătoare

O idee preconcepută. Vedem în text ceea ce vrem noi să spunem.

O idee împrumutată. Vedem în text ceea ce altul (un predicator sau comentatorul biblic) afirmă că spune textul.

O idee periferică. Vedem ceva ce spune textul, dar nu lucrul cel mai important.

O idee preferată. Vedem întotdeauna același lucru, indiferent de textul pe care îl folosim. Cineva a făcut o afirmație foarte înțeleaptă potrivit căreia dacă, din toate instrumentele, tu poți folosi numai ciocanul, toate probleme tale vor arăta ca niște cuie.

2. Construiește un argument solid. Claritatea și construcția atentă în dezvoltarea argumentului vor contribui enorm la înțelegerea ideii principale și la imboldul ascultătorilor de a o aplica la viețile lor. Când vorbim despre argument, ne referim la dezvoltarea punctului principal, în așa fel încât baza biblică, relevanța pentru ascultători și implicațiile spirituale ale textului să fie înțelese. Un argument bun îi va provoca pe ascultători să răspundă în ascultare.

3. Alcătuiește o schiță ușor de urmărit. Importanța schiței este evidentă. Ea îl ajută pe predicator, precum și pe ascultător. Îl ajută pe predicator să păstreze o ordine în expunerea ideilor, să rămână la subiect, să prezinte punctele rând pe rând, să-și amintească elementele prediciei și să mențină unitatea ei. Îl ajută pe ascultători să urmărească logica argumentului și progresul ei, și să-și amintească mai apoi conținutul.

Schița trebuie să aibă cel puțin trei părți:

Introducere. Introducerea va hotărî atitudinea și va capta sau nu atenția ascultătorilor. O introducere bună prezintă subiectul și îi arată relevanța; ea stârnește interesul și curiozitatea. Trebuie să fie scurtă, plăcută și interesantă. Eu obișnuiesc să-mi scriu introducerile, și apoi să le memorez. Aceasta mă ajută să-mi depășesc emoțiile de la începutul cuvântării și îmi asigură un bun început al prediciei.

Cuprins. Cuprinsul conține conținutul, „corpul” prediciei. Trebuie să fie o dezvoltare logică către și în jurul temei centrale. Într-o predică expozitivă bună, subdiviziunile conținutului, sau „punctele prediciei”, cum sunt numite adesea, vor decurge din textul biblic însuși.

Concluzie. Ca și introducerea, concluzia are o importanță care nu este proporțională cu lungimea sa. Ea ne dă ultima oportunitate de a ne asigura că am transmis cu claritate ideea centrală. De multe ori, ultimul lucru ți-l amintești cel mai bine. Concluzia poate fi un rezumat, o întrebare, care îi motivează pe oameni să treacă la aplicare, sau o ilustrație, care are impact asupra ascultătorilor. Eroarea cea mai comună este să lungești prea mult o concluzie, ca un avion care se pregătește să aterizeze dar nu reușește s-o facă. Am învățat de la mentorul meu că nu trebuie „să încerc să fac ceea ce Duhul Sfânt nu a făcut deja.” Alte erori comune sunt: începerea unei alte predici, abaterea de la subiect, până când cei din audiență au adormit, introducerea unor idei noi și forțarea temei privitoare la crucea lui Isus.

1. Mărturie convingătoare

ILUSTRAȚIILE

Ilustrațiile sunt importante, pentru că ele ajută la clarificarea și explicarea ideii, demonstrează posibilele aplicații la viața reală, convinge pe oameni de păcat (așa cum a făcut profetul Natan cu împăratul David), slăbește rezistența oamenilor prin folosirea umorului, inspiră și motivează la acțiune (ca Isus în parabola bunului samaritean), crește interesul pentru predică și ajută la întipărirea conceptului în mintea ascultătorilor. Ele pot fi preluate din Biblie, din viața de fiecare zi, din lecturi, din știri, sau chiar dintr-o carte cu ilustrații. Dar cele mai bune ilustrații sunt cele din experiența proprie.

Când folosim ilustrațiile, trebuie să fim atenți să nu facem din ele motivul predicii sau ideea centrală. Dacă nu suntem atenți, ilustrațiile pot ajunge o distragere de la predică sau un act de sabotaj, care o distruge. Asta când spunem o poveste, care nu-și are locul în cuvântare, când folosim umorul în mod neadecvat, sau când avem o ilustrație, care este mai bună decât predica.

ÎNCHEIEREA

Lumea are nevoie să-L asculte pe Dumnezeu. Este un privilegiu să spui o predică. Dumnezeu ne stă alături în eforturile noastre umile de a vorbi în Numele Său. Duhul Său vrea să ne folosească. În slăbiciunile noastre putem, așa ca apostolul Pavel, să permitem puterii lui Dumnezeu de a se manifesta și de a face ca, prin noi, mesajul lui Dumnezeu să fie auzit de o lume care are mare nevoie de El. Noi putem fi instrumentele Lui, binecuvântarea binecuvântărilor.

Soli Deo Gloria.

Rev. José Martínez³⁹

„M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să măntuiesc pe unii din ei.”

(1 Corinteni 9:22b)

- Apostolul Pavel

Mărturie convingătoare

Întrebări de studiu

Notează fiecare din afirmațiile de mai jos cu un punctaj de la 1 la 10, 1 însemnând că ești categoric împotriva și 10 că ești întru totul de acord. După evaluarea celor șapte afirmații, adună punctajul și apoi împarte-l la șapte, pentru a obține o medie generală a acestui semn vital. Apoi parcurge întrebările de mai jos.

1. Biserica noastră are un plan clar de atingere a comunității cu Vestea Bună a Împărăției.	
2. Biserica noastră este activă în zidirea unor relații cu necredincioșii din comunitatea noastră.	
3. Biserica noastră îi pregătește și îi echipează pe membrii săi, pentru a depune mărturie înaintea comunității.	
4. Eu personal am fost pregătit pentru a contribui la eforturile evanghelistice ale bisericii.	
5. Personal, mă simt implicat în lucrarea evanghelică a congregației noastre.	
6. Pot numi oameni noi din biserica noastră, care s-au alăturat nouă în ultimul an, ca rezultat al eforturilor mele evanghelistice.	
7. Biserica noastră participă la eforturile misionare globale.	
MEDIA	

Pentru discuții

1. Ce crezi despre rezultatul acestei evaluări?

2. Care din întrebările de mai sus ți-a dat cel mai mult de gândit? De ce?

3. Care e unul din pașii pe care i-ai putea face pentru a îmbunătăți acest semn vital?

A doua funcție **2. O UCENICIE CUPRINZĂTOARE**

Biserica îi ajută pe oameni să-L vadă clar pe Isus, și să cunoască voia Sa pentru viețile lor. Ea îi echipează pentru a-L urma pe El, în toate aspectele vieții.

„Ei stăruiau în învățătura apostolilor...”
(Fapte 2:42)

Biserica primară a înțeles foarte clar că temelia ei e învățătura lui Isus. Cuvântul „doctrină” înseamnă învățătură. Ucenicii studiau învățăturile apostolilor, reveneau asupra lor în mod repetat și le practicau. Ei foloseau reperul acelor învățături pentru a evalua orice idee nouă. Chiar și iudeii din sinagoga din Berea au analizat, în lumina Scripturii, ce le-a spus Pavel (Fapte 17:11). Pasajul continuă: „Mulți din ei au crezut!”

„Ucenic” (mathetes în greacă) înseamnă „cel care învață”, dar termenul este mai potrivit pentru un începător, decât pentru un student. Ucenicii Îl urmează pe Isus și învață de la El, dar nu doar a acumula cunoștințe. Ucenicia implică atitudini, comportament, caracter, perspective, o concepție despre lume și viață în totalitatea ei. Când Isus a rostit Marea Însărcinare în Matei 28, El a poruncit apostolilor, nu doar să boteze, ci și să-i învețe pe oameni să păzească tot ce El le-a poruncit. Ei nu aveau datoria de a răspândi doctrina și atât, ci, de asemenea, de a-i învăța pe oameni cum să trăiască adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. A fi un ucenic, de aceea, înseamnă a persevera atât în studiul Cuvântului lui Dumnezeu, cât și în integrarea acelor adevăruri în viața cuiva. Acesta e temelia bisericii primare. Acesta trebuie să fie temelia fiecărei congregații din ziua de azi, care vrea să ia în serios porunca Domnului.

În Efeseni 4, Pavel ne cheamă la maturitate creștină. Evangheliile spun că trebuie să fim asemenea copiilor în ce privește credința, dar aceasta nu înseamnă că trebuie să fim copilăroși sau imaturi. Pavel

2. O ucenicie cuprinzătoare

scrie că nu trebuie să fim „copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură,” ci, mai degrabă, să creștem în Cristos, care este Capul (Efeseni 4:14-15). Autorul cărții Evrei se adresează unui grup de creștini, în felul următor:

„În adevăr, voi, care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Și oricine nu se hrănește decât cu lapte nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari...” (Evrei 5:12-14a)

Lucrarea unei biserici sănătoase trebuie să pună un accent special pe ucenicizare, în vederea creșterii în maturitate. Fiecare biserică are nevoie de o temelie solidă a cunoașterii lui Isus și un angajament față de mesajul Său. Fără urmașii lui Cristos, nu poate fi nici închinare, nici părtășie în Cristos, nici evanghelizare, nici slujire creștină. O biserică, angajată într-o creștere holistică, va acorda o mare atenție acestei funcții a chemării sale, și va pune în practică ceea ce afirmă textul din 2 Petru 3:18: „...creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.” Practic, aceasta înseamnă că o biserică sănătoasă oferă, ca parte a slujirii sale, un număr mare de oportunități, pentru ca oamenii să crească din punct de vedere spiritual, în procesul de ucenicie. Calendarele săptămânale și lunare ale bisericii trebuie să arate că există diverse posibilități de învățare și creștere personală.

Există o mare dezbatere între teologi privitoare la evanghelizare și ucenicie: trebuie sau nu să fie separate? Prima o are pe a doua ca obiectiv. Distincția este mai mult ca cea dintre grija oferită unui prenatal și cea unui copil nou-născut. Primul se pregătește de naștere. Celălalt crește, începând din momentul nașterii până la maturitate. Momentul inițial, când am crezut, deschide calea spre procesul ucenicizării.

2. O ucenicie cuprinzătoare

În același timp, este important de notat că există o conexiune esențială între evanghelizare și ucenicie. Ele decurg una din alta. Procesul este, în general, același. În ambele e vorba de întruparea adevărului, pentru că atât necredincioșii, cât și credincioșii, văd și experimentează învățătura lui Cristos în viețile lor. Ambele sunt comunitare, devenind mai bogate și mai echilibrate pe măsură ce fiecare membru din trupul lui Cristos își investește darurile și participă la întreg cu înțelegerea lui. Ambele se desfășoară în stadii, adesea în dezordine, pe măsură ce renunțăm la domenii ale vieților noastre pentru Cristos, în timp ce continuăm să păstrăm, adesea inconștient, alte domenii. Deși mântuirea noastră este sigură în Cristos, chiar și credincioșii maturi au nevoie în permanență de o aplicare nouă a Evangheliei, în vreme ce Duhul continuă lucrările Sale salvatoare.

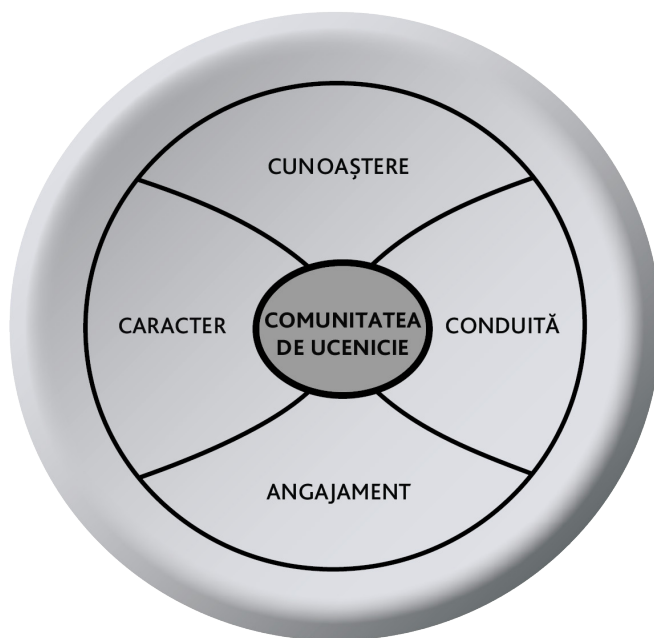
Cu toate acestea, „nașterea din nou” marchează o schimbare fundamentală, care face utilă distincția dintre evanghelizare și ucenicizare. Având în vedere scopul acestui studiu, vom privi evanghelizarea ca responsabilitatea de a comunica Evanghelia fiecărui om și de a-i căuta pe cei pierduți. În această secțiune, vom analiza ucenicia ca procesul de sfințire, prin care ne predăm pe noi înșine lui Dumnezeu, tot mai mult, cu fiecare zi, în ascultare și credincioșie față de El, și ne alăturăm misiunii Sale.

„Oameni care învață”

Așa cum am văzut mai sus, „mathetes” denotă o persoană care învață. Cuvântul „matematică” este derivat din acest termen. Se prea poate să nu ne placă matematica, dar cei care se consideră creștini trebuie să învețe a-L urma pe Domnul. Noi suntem ucenicii și urmașii Domnului. În Luca 6:25-35, poate că unul din cele mai categorice pasaje pe tema uceniciei, ni se poruncește să renunțăm la tot, pentru a deveni ucenicii lui Cristos. Isus spune: „Și oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:27). Ucenicia, de aceea, are de-a face cu o predare totală Domnului Isus Cristos, o predare care include toate aspectele relației dintre credincios și Dumnezeu.

2. O ucenicie cuprinzătoare

DIMENSIUNILE UCENICIEI

Este o greșeală să crezi că ucenicia este un set de programe de învățare a Bibliei. În realitate, ucenicia conține câteva elemente, care contribuie la atingerea maturității spirituale. Ca să-ți poți aminti cu ușurință aspectele centrale ale procesului de maturizare spirituală, reține că ea ține de ceea ce știi, faci, ești și vrei; de asemenea, ea duce la creștere, folosind capul, mâinile și inima. Cu ajutorul acestor concepte, putem spune că nu există creștere spirituală dacă nu există o creștere în cunoaștere, conduită, caracter și angajament.

Cunoașterea: Știe

Cunoașterea biblică întotdeauna se extinde pe două nivele diferite. Unul are de-a face cu conținutul. Există o mare varietate de concepte biblice pe care trebuie să le înțelegem și să le fixăm în mintea noastră: că există un Dumnezeu, că El ne-a creat pe noi și

2. O ucenicie cuprinzătoare

lumea în care trăim, că rasa umană a distrus creația Sa și s-a distrus pe ea însăși prin păcat, că El L-a trimis pe Fiul Său în lume pentru a îndrepta lucrurile. Lista poate continua: Trinitatea, Duhul Sfânt, providența, harul, învierea și toate celelalte. Pe termen lung, se va dovedi imposibil să crești în credință, fără să crești în înțelegerea conținutului acelei credințe.

Cu toate acestea, așa cum afirmă Iacov, chiar și dracii știu că există Dumnezeu (Iacov 2:19), dar asta nu-i ajută la nimic. Cunoașterea scripturală nu e doar despre un conținut. Ea este o cunoaștere relațională. Aceasta înseamnă că trebuie să avem convingerea că toate acele adevăruri biblice au aplicații la viața personală a omului. Sunt o creatură atât de minunată. Sunt răscumpărat și iertat. Isus este Mântuitorul și Domnul meu. Tatăl m-a adoptat și Duhul m-a umplut. Parte a sarcinii ucenicizării este conștientizarea faptului că toate acele doctrine biblice extraordinare sunt adevărate pentru mine personal. Acesta este genul de cunoaștere care devine transformatoare în fiecare aspect al vieții, mâini, inimă și cap.

Conduită: Face

Conduita este forma cea mai evidentă, care arată roada a ceea ce Dumnezeu face în viețile noastre. Noi trebuie să ne formăm obiceiuri noi, care ne modelează viețile, cum ar fi: dedicarea unui timp pentru rugăciune, studiu biblic și familie. Uneori, înlocuim ascultarea cu simpla cunoaștere a învățăturii biblice. Iacov ne învață: „Nu fiți numai ascultători, înșelându-vă singuri” (1:22). Comportamentul nostru trebuie să completeze cunoașterea biblică. Felul în care ne comportăm, viața noastră creștină, va fi una din modalitățile prin care Dumnezeu Își face cunoscut mesajul Evangheliei. Noi suntem, într-un fel, Biblia deschisă înaintea comunității de necredincioși.

Mulți cred că, în ucenicie, cea mai mare importanță o are cunoașterea, pentru că aceasta va modela comportamentul. Totuși, și opusul este, de asemenea, adevărat. Doar când acționăm pe baza credinței, căpătăm o adevărată înțelegere a ceea ce Dumnezeu vrea să ne învețe. Un prim exemplu este cel al lui Avraam, care a ajuns

2. O ucenicie cuprinzătoare

să-L cunoască pe Dumnezeu cu adevărat numai după ce și-a lăsat în urmă țara și rudenia și a plecat spre o destinație necunoscută, spre care l-a condus Dumnezeu. Așa cum cineva nu poate deveni tâmplar dacă nu bate cuie, un om nu devine ucenic dacă nu întoarce celălalt obraz și nu-i iartă pe alții, așa cum am fost și noi iertați, de exemplu. Aceasta, desigur, nu ne scutește de responsabilitatea de a studia și învăța Scriptura. Cunoașterea completează conduita.

Caracter: Este

Acest aspect al personalității noastre este forjat, lovitură cu lovitură, pe nicovala vieții, în contextul comunității. Caracterul, se spune adesea, este cine suntem noi, când nu ne vede nimeni. Caracterul creștin crește în maturitate, în măsura în care o persoană își supune întreaga viață Domnului Isus Cristos. Persoana vede lucrurile prin ochii lui Cristos și dezvoltă o perspectivă asupra lumii și a vieții, o concepție despre lume și viață, mai apropiată de cea a lui Dumnezeu și a Cuvântului Său. Caracterul exprimă ceva mai adânc decât o faptă izolată, pe care o facem. Este ceva care se formează pe termen lung. Un vechi proverb cuprinde acest adevăr foarte bine: „E nevoie de o secundă pentru a face un erou, dar este nevoie de o viață întreagă pentru a face un om bun.”

Angajamentul: Vrea

Când ne supunem voia noastră lui Cristos, noi îi predăm Lui totul. În acest efort, angajamentul este necesar, pentru că adesea ezităm în a-L urma pe Cristos. Ceea ce El ne cere poate că nu ni se pare logic, sau poate că presupune un sacrificiu, sau poate fi contrariul dorințelor și planurilor noastre. În asemenea momente, avem nevoie de ajutorul Duhului pentru un act de voință prin care să putem face ceea ce știm că este bine. Isus ne-a dat un asemenea exemplu de voință și determinare, atunci când a coborât de pe muntele experienței glorioase a schimbării la față, în Luca 9. În acel moment, ne spune Luca, Isus „Și-a îndreptat fața hotărât” să meargă

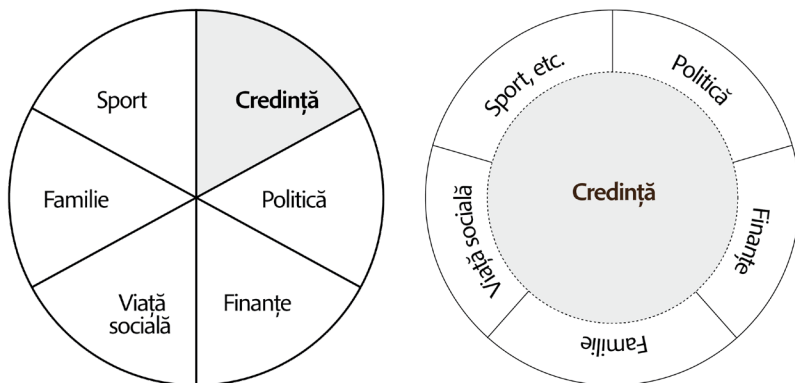
2. O ucenicie cuprinzătoare

la Ierusalim și să înfrunte crucea. De asemenea, și primii creștini ne sunt modele în privința aceasta: cu sângele lor au plantat sămânța Evangheliei. Într-o vreme ca cea în care trăim noi azi, este chiar mai important să luăm în serios angajamentul care vine dintr-o transformare reală prin Isus Cristos. Dumnezeu Însuși este Cel care ne desăvârșește și ne înputernicește, prin angajamentul uceniciei. Haideți să ascultăm ce are să ne spună Cuvântul lui Dumnezeu:

Fiiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi. Dumnezeu oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintii (1 Petru 5:8-10).

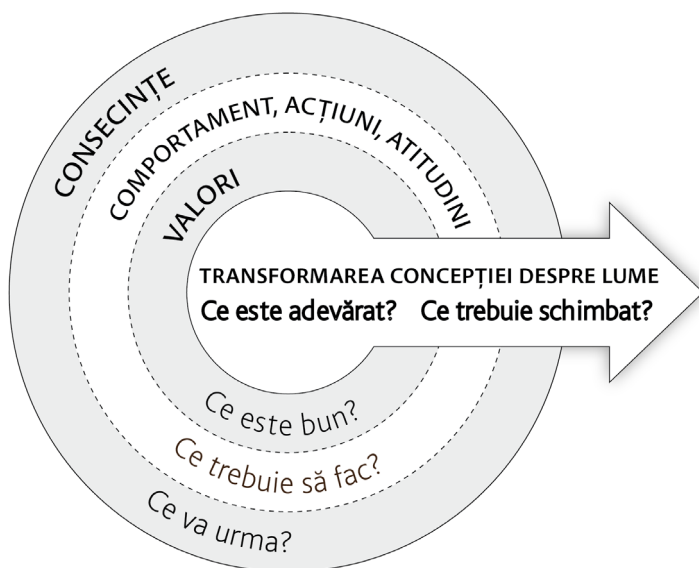
O transformare profundă

Ucenicia, de asemenea, presupune o schimbare a concepției despre lume și viață, un nou mod de a vedea și interpreta lumea și realitatea. O concepție biblică cuprinde toate domeniile vieții, și nu îți oferă o credință segmentată. Următoarele diagrame ne arată diferențele dintre o înțelegere a credinței și a vieții segmentată, și una integrată.

2. O ucenicie cuprinzătoare

Credința trebuie să penetreze și să influențeze fiecare domeniu al vieții. O concepție biblică despre lume și viață trebuie să influențeze valorile care ne conduc acțiunile, comportamentele și atitudinile. Acestea vor avea consecințe care îl vor glorifica pe Dumnezeu. Consecințele unei concepții despre lume și viață biblice sunt în general bune și pozitive. De exemplu, un alcoolic își schimbă felul de gândire și modul în care privește viața, și își va trata mai bine soția, se va ocupa de copii, va fi mai responsabil cu administrarea finanțelor. Dar, câteodată, consecințele unei înțelegeri biblice pot aduce suferință și persecuție, ca în cazul unei persoane care se convertește la creștinism, provenind dintr-un mediu musulman, din care este respinsă de restul comunității, ca rezultat al alegerii sale. Scopul uceniciei este de a aduce o schimbare radicală în concepția despre lume și viață a cuiva, ducând la o transformare a vieții în totalitatea ei.

Preluat din *Sembremos Iglesias Saludables*, Miami: Unilit, p. 275.

2. O ucenicie cuprinzătoare

Înveți practicând

Ucenicia trebuie să fie o combinație între formare și practicare. Dacă tot ce face biserica locală e activitate practică, fără să-și ia timp pentru reflectare, nu va ajunge la rezultatele dorite. În același fel, doar „cursurile” (pasivitate), fără practică sau acțiune, nu va aduce roade. Potrivit cu Hesselgrave, învățarea în procesul de ucenicie poate include următoarele categorii: formală (în clasă), informală (învățarea prin imitare și modelare) sau tehnică (punerea în practică a abilităților cuiva).⁴¹ Un model care folosește cicluri de studiu și practică este foarte util pentru dezvoltarea liderilor și ucenicilor în biserica locală. Recomandarea noastră este ca fiecare lider din biserică să încerce să predea o serie de studii, pe care să le combine cu slujirea, și, în felul acesta, să-i ajute pe ucenici să facă următorul pas în creșterea lor în credință. Unii lucrători în domeniul plantării bisericii predau pașii spre maturitate descriși în 2 Petru 1:5-7: credința, apoi fapta, cunoștința, înfrânarea etc. Alții folosesc un plan cronologic în predarea Scripturii, unii aleg teme potrivite cu situațiile care apar în biserică și în comunitate, sau urmăresc planificarea și calendarul dezvoltat dinainte de denominațiunea respectivă.

Îmbinarea tuturor acestor elemente

Dezvoltarea unei abordări comprehensive și congregaționale a uceniei, care în mod eficient combină toate ingredientele listate mai sus, este la fel de complexă și variată ca oamenii pe care vrei să-i formezi. În tot cazul, sarcina pare mai realizabilă atunci când e văzută în termenii instrumentelor și ai rezultatelor.

Instrumente

Instrumentele uceniei sunt grupate în două categorii: cele pentru informare și cele pentru practică. Gândiți-vă la ele în termenii unui instrument muzical. Există un element de cunoaștere. Sunt note și

2. O ucenicie cuprinzătoare

coarde, game și ritmuri, care trebuie asimilate bine de mintea cuiva. Cu toate acestea, ele nu pot fi stăpânite, până nu sunt practicate suficient de mult, pentru ca degetele cuiva să se miște natural, fără conștientizarea fiecărei mișcări.

Tot astfel, și ucenicia începe cu un conținut. Urmașii lui Cristos trebuie să cunoască Scriptura, în mod special istoria lui Cristos. Nașterea Sa, caracterul, învățătura, minunile, dragostea și mânia, moartea și învierea – toate acestea sunt lecții care trebuie însușite. Doctrinile creștine de bază sunt, de asemenea, lecții importante pentru înțelegerea credinței creștine. Deci, prima întrebare la care trebuie să răspundem este: care trebuie să fie lecția de început? Și a doua: cum trebuie predată? Nu întotdeauna sala de clasă e cea mai potrivită pentru aceasta. Unele din aceste lecții pot fi încorporate în predici, expuneri devoționale și meditații personale. Alte lecții vor fi aduse în discuție când se va dezbate o problemă particulară din viața ucenicului sau a bisericii.

Aceasta ne conduce la al doilea instrument al uceniciei: practica. Ucenicul se poate angaja în activități care dezvoltă „mușchii memoriei” obiceiurilor creștine. Ucenicii se pot ruga împreună în adunările de închinare, în grupuri mici, în familie, precum și în întâlniri unu la unu. În felul acesta, ei pot învăța practica și ritmul rugăciunii. Ei pot discuta împreună un fragment al Scripturii, pentru timpul devoțional, și astfel vor învăța ce înseamnă a avea un timp personal în Cuvântul lui Dumnezeu. Slujirea creștină, lucrul cot la cot cu cineva, este și ea un ingredient cheie în formarea unui ucenic. Evaluarea de după, notarea rezultatelor, dar și a atitudinilor, poate fi și ea de folos. Implicarea în părtășia creștină, în grupuri mici și cu întreaga congregație, în ansamblul ei, de asemenea, va ajuta la formarea și hrănirea obiceiurilor inimii.

Faceți ca principiile și practicile de credință să pătrundă printr-o varietate de metode de formare spirituală. În felul acesta, vei avea o cutie mereu plină de instrumente de ucenicie, și fiecare din ele va îmbina conținutul cu practica, pentru a se potrivi situației unice. După o vreme, fiecare lider și fiecare congregație își vor găsi

2. O ucenicie cuprinzătoare

instrumentele favorite, care vor deveni la fel de familiare, precum ciocanul sau șurubelnița pentru un constructor.

Rezultatele

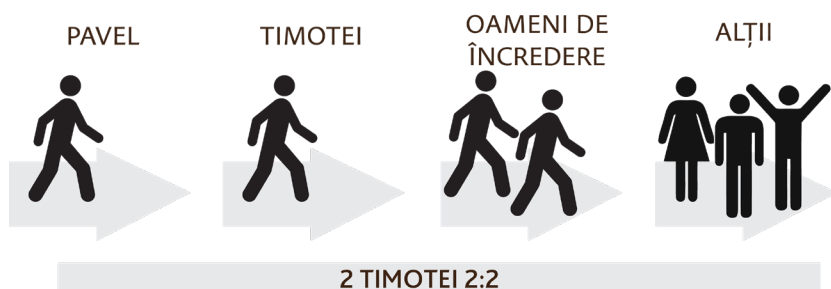
Deși informația și practica sunt ambele vitale pentru ucenicie, scopul nu este niciodată trecerea unui test biblic sau atingerea unui anumit nivel de cunoștințe ale disciplinelor spirituale. Un proces de ucenicie cuprinzător va urmări două lucruri.

Primul e formarea unor vieți modelate de Cristos. Așa cum scrie Pavel în Efeseni 4:23-24: „[Ați fost învățați] să vă înnoiți în duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.” Important nu este dacă știm sau facem lucrurile corecte, ci dacă reflectăm caracterul lui Cristos. După un an sau cinci, oamenii pe care îi ucenicizăm vor arăta tot mai mult din roada Duhului în viețile lor: dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe și înfrânarea poftelor (Galateni 5:22-23)? Partenerii de viață, copiii, prietenii și colegii de serviciu vor putea mărturisi despre o schimbare pozitivă în viețile acestora? Noul Testament ne spune, din nou și din nou, că adevărata ucenicie va fi reflectată în felul în care ne tratăm unii pe alții, pe frații și surorile în Cristos (1 Ioan), dar și pe cei de etnie și din contexte religioase diferite (pilda bunului samaritean). Ultimul test dat de Isus este felul în care îi tratăm pe cei mai vulnerabili și lipsiți de apărare, pe cei de care nimeni nu se îngrijește (Matei 25:31-46). Ucenicia este înrădăcinată în învățătura Scripturii și formarea obiceiurilor creștine, dar își găsește locul în inimile și relațiile noastre.

Dar există încă un rezultat, pe care ucenicia îl urmărește: transmiterea mai departe. Formarea ucenicului prin Evanghelie va avea ca rezultat multiplicarea. Când Îl primim pe Cristos în viețile noastre sau viețile noastre sunt integrate în Cristos, rezultatul natural este dorința de a-i conduce și pe alții la lucrurile descoperite de noi, de a ne împărtăși cu alții istoria, de a împărtăși istoria Lui. Nu este loc pentru lăcomie spirituală, în care noi doar absorbim tot

2. O ucenicie cuprinzătoare

mai mult din binecuvântările lui Cristos, fără să revărsăm acea viață nouă asupra altora. Pentru unii, această manifestare este directă și verbală, ei își împărtășesc credința evanghelizând. Alții își arată recunoștința ucenicizându-i pe cei care au crezut. Pavel îl învață pe ucenicul său, Timotei: „Și ce-ai învățat de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții.”

Evanghelizarea și ucenicizarea sunt expresii îndeosebi verbale ale lucrării lui Cristos în viețile noastre. Cu toate acestea, manifestările non-verbale ale devotamentului sunt la fel de importante. Acestea pot fi variate: de la făurirea unor opere de artă, ca în cazul lui Bețaleel, artizanul responsabil de construirea cortului întâlnirii în Exod 15, la acte de milostenie, ca în cazul Dorei, în Fapte 9, la generozitate (2 Corinteni 9:11-12) și simpla ospitalitate, ca văduvele din 1 Timotei 5. Felul în care impactul harului este arătat variază de la un ucenic la altul, potrivit cu darul spiritual care i-a fost dăruit fiecăruia. De aceea, ajutorarea membrilor în descoperirea darurilor lor este o parte vitală a procesului de ucenicie. Aceasta îi echepează pentru a transmite mai departe ceea ce au primit, în așa fel încât vor putea fi observați de toți cei pe care îi vor întâlni.

Pentru a înțelege mai bine cum trebuie să arate ucenicia, studiază Evangheliile, observând în mod special felul în care Isus lucrează cu ucenicii Săi. Cel mai bun rezumat ne este dat de apostolul Pavel, care ne învață despre conținut (mesajul lui Cristos) și practici (învățăături, muștrări, cântări), sfârșind cu caracterul după chipul lui

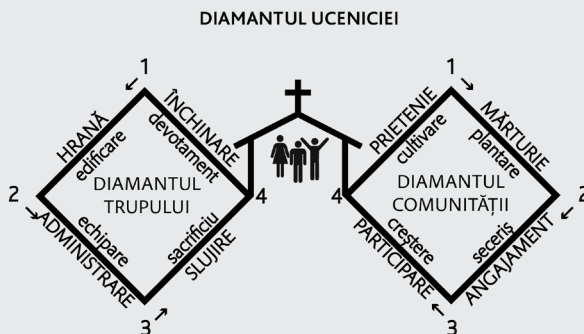
2. O ucenicie cuprinzătoare

Cristos (recunoștință în inimi), mărturisit altora în cuvinte și fapte, făcute în Numele lui Isus.

„Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră. Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl.” (Coloseni 3:16-17)

PENTRU DISCUȚII

Graficul de mai jos ne arată un model de ucenicie, care trebuie să integreze totul, combinând strategii de ucenicie pentru Trup și comunitate. Este înscris în două diamante, pentru a înlesni conversația, dar ar trebui privit ca „ambele/și”. Potrivit autorilor, viața creștină este incompletă cu doar un singur diamant. Ce crezi despre această afirmație?

Preluat din *Creating Communities of the Kingdom* (Creând comunități ale Împărăției), Shenk și Stutzman, 1988, 159.

„Cei care dau învățătură, trebuie ca mai întâi să-i învețe pe alții prin viețile lor, altfel vor dăruia cu o mână ceea ce zidesc cu cealaltă.”

-Matthew Henry, 1662-1714⁴²-

O ucenicie cuprinzătoare

Întrebări de studiu

Notează fiecare din afirmațiile de mai jos cu un punctaj de la 1 la 10, 1 însemnând că ești categoric împotriva și 10 că ești întru totul de acord. După evaluarea celor șapte afirmații, adună punctajul și apoi împarte-l la șapte, pentru a obține o medie generală a acestui semn vital. Apoi parcurge întrebările de mai jos.

1. Biserica promovează practici de educație și ucenicie, potrivite tuturor vârstelor.	
2. Învățătorii noștri sunt eficienți în ucenicizarea/învățarea membrilor.	
3. Când o persoană nouă Îl acceptă pe Cristos, el sau ea sunt imediat ucenicizați de cineva.	
4. În decursul timpului, devine tot mai evident că membrii trăiesc sub călăuzirea Duhului.	
5. Biserica m-a ajutat să cresc spiritual.	
6. Sunt membru al unui grup mic, care mă ajută să cresc spiritual.	
7. Biserica noastră promovează o viață de rugăciune.	
MEDIA	

Pentru discuții

1. Ce crezi despre rezultatul acestei evaluări?

2. Care din întrebările de mai sus ți-a dat cel mai mult de gândit? De ce?

3. Care e unul din pașii pe care i-ai putea face pentru a îmbunătăți acest semn vital?

A treia funcție **3. O SLUIRE PLINĂ DE COMPASIUNE**

*Biserica răspunde nevoilor oamenilor, în Numele lui
Cristos, și-i cheamă să devină ucenici.*

„Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau
între toți, după nevoile fiecăruia.” (Fapte 2:45).

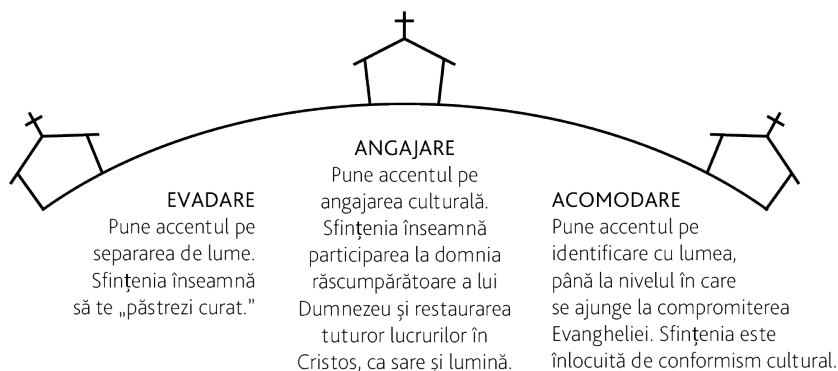
În biserica primară bunurile erau împărțite între cei credincioși și, de asemenea, dăruite celor în nevoi. Acest lucru i-a impresionat pe oamenii din vecinătatea creștinilor, și a fost o mărturie despre puterea dragostei creștine. Schimbarea interioară, pe care Cristos a făcut-o în viețile lor, s-a manifestat în fapte, care au schimbat societatea. Transformarea spirituală a adus cu sine un angajament față de societate și comunitate. Deși știm din alte texte că nu toți și-au vândut proprietățile, mulți au făcut acest lucru, pentru a contribui la binele comun. Acest lucru corespunde cu ceea ce citim în Iacov, unde scrie: „credința fără fapte este moartă” (2:17). Faptele arată transformarea cuiva, prin harului lui Isus Cristos. Și, deși faptele nu contribuie la mântuire, care este numai prin har (Efeseni 2:8-9), ele ne ajută să trăim o viață creștină dinamică și roditoare. În termeni teologici, faptele nu contribuie la justificarea, ci la sfințirea credinciosului. Sfințirea implică *punerea de-o parte*. Din păcate, multe biserici se axează numai pe *punerea deoparte* DE LA, și neglijează cealaltă dimensiune, care privește *punerea de-o parte* PENTRU. Cu alte cuvinte, chemarea la sfințenie nu presupune doar separarea de „chipul veacului acestuia” (Romani 12:2), ci și o chemare la misiune și la slujire, alăturarea la lucrarea transformatoare a Duhului în lume.

Pune accentul pe separarea de lume. Sfințenia înseamnă să te „păstrezi curat.”

3. O slujire plină de compasiune

Pune accentul pe angajarea culturală. Sfințenia înseamnă participarea la domnia răscumpărătoare a lui Dumnezeu și restaurarea tuturor lucrurilor în Cristos, ca sare și lumină.

Pune accentul pe identificare cu lumea, până la nivelul în care se ajunge la compromiterea Evangheliei. Sfințenia este înlocuită de conformism cultural.

Graficul de mai sus ne ajută să înțelegem că sunt biserici a căror înțelegere de sine stă în separarea de lume. Aceste biserici subliniază adesea aspectele unei „alte lumi” ale Evangheliei. La cealaltă extremă, sunt bisericile care vor să se identifice cu valorile culturale din jur, până acolo că ajung să compromită identitatea Evangheliei. O biserică sănătoasă va avea o abordare echilibrată și contextuală, de întrupare a valorilor Evangheliei și angajare culturală cu învățătura lui Cristos. Există o gamă largă a chemării bisericii, care se întinde de la evanghelizare, la lupta pentru dreptate și grija față de creație.

O biserică sănătoasă va reuși să-și identifice propria-i tradiție (cum ar fi mișcarea contemplativă, de sfințire, carismatică, penticostală, evanghelică, care pune accentul pe întrupare etc.) și să-și găsească, în același timp, locul și rolul său în Biserica universală și în lume.

Aspectele acestui semn vital al unei biserici sănătoase trebuie trasate în termenii teologiei creației. Slujirea lumii este parte a mandatului cultural, prin care oamenii lui Dumnezeu trebuie să

3. O slujire plină de compasiune

se îngrijească de întreaga creație, pentru gloria Sa. Slujirea altora într-o lume căzută, sub conducerea Duhului, este o formă de participare cu Dumnezeu la realizarea răscumpărării și înnoirii creației. Narațiunea biblică mărturisește despre rolul poporului lui Dumnezeu și participarea lui la lucrarea Domnului, în aducerea tuturor lucrurilor într-o relație potrivită cu El (îndreptând răul săvârșit în Eden) și, chiar mai mult, în așteptarea plină de nădejde a unei lumi armonioase, drepte, care va locui noua cetate, în care toate lucrurile vor fi așa cum trebuie să fie.

Aducerea tuturor lucrurilor într-o relație corectă cu Dumnezeu implică demascarea puterilor și domniilor care au fost biruite prin moartea și învierea lui Cristos. Duhul Sfânt împuternicește Biserica să-și facă lucrarea în multe feluri. Efeseni 4 ne spune că fiecare membru al trupului este înzestrat pentru o misiune și mărturie aparte. Întregul trup, lucrând împreună, este implicat în lucrarea de zidire reciprocă și în ajutorarea celor care sunt în nevoi. Efeseni 2:10 ne spune: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.” Porunca de a sluji este clară. Isus Însuși a spus că El nu a venit să fie slujit, ci să slujească (Matei 20:28).

În secțiunea anterioară, cea despre text și context, am subliniat puterea slujirii pline de compasiune din biserica timpurie. Disponibilitatea lor de a-și risca viețile pentru slujirea altora în timpul câtorva valuri de plăgi, care au lovit lumea, le-a conferit creștinilor timpurii credibilitate. Ei și-au câștigat respectul și dreptul de a fi ascultați, în special din partea celor pe care i-au îngrijit și s-au însănătoșit. În același timp, acești creștini timpurii i-au luat în grija lor pe cei marginalizați de societate. Cei care erau sclavi, au fost primiți ca frați și surori în Cristos, la aceeași masă cu stăpânii de sclavi. Unii chiar au fost eliberați (potrivit scrisorii lui Pavel către Filimon). Și femeilor li s-a conferit un statut mai înalt decât în cele mai multe colțuri ale lumii. În cultura păgână, fetițele erau adesea abandonate, dar creștinii refuzau să-și abandoneze copiii și chiar

3. O slujire plină de compasiune

deschideau orfeline, în care se îngrijeau de cei părăsiți. Vădulele fără copii erau, de asemenea, primite și îngrijite de comunitate.

Vechiul Testament, în special, subliniază faptul că poporul lui Dumnezeu trebuie să facă dreptate. Aceasta era inclusă în legile privitoare la seceriș, sclavie, împrumut și anul de veselie, prin care cei mai vulnerabili din societate erau protejați. Mai târziu, când aceste legi au fost ignorate, profeții au vorbit despre nedreptate, care era una din primele acuze ale lui Dumnezeu împotriva poporului Său, ce viza în special cele patru categorii: vădulele, orfanii, străinii și săracii. Aceste porunci, precum și exemplul și învățătura lui Isus, au modelat felul de gândire și practica bisericii timpurii.

Nu slujește, nu are valoare

Biserica ce se închină și cultivă relații bune între membrii acesteia, dar nu-i slujește pe alții, este incompletă. Fiecare creștin trebuie să-și găsească locul său în lucrarea lui Dumnezeu, potrivit cu darurile primite din partea Lui. Fie că e vorba de ceva mărunț, cum ar fi măturarea locului de adunare, sau de ceva mai complicat, cum ar fi lupta împotriva opresiunii sau a nedreptății, fiecare creștin trebuie să participe într-un domeniu de slujire individual și comunitar. Această funcție a bisericii nu poate lipsi dintr-o congregație, care vrea să crească holistic și sănătos. Este responsabilitate liderilor de a ajuta la plasarea fiecărui membru într-un rol de slujire și lucrare, pentru edificare Trupului lui Cristos și gloria lui Dumnezeu.

Lucrul bun cu formularea titlului de mai sus este că, deși e scurt, el cuprinde nevoia mărturiei holistice pentru lumea necreștină. Howard Snyder, în *Perspectives on the World Christian Movement (Perspectivă asupra mișcării creștine mondiale)*, spune că biserica este mult mai mult decât un instrument al lui Dumnezeu pentru evanghelizare și schimbare socială; ea este instrumentul lui Dumnezeu pentru împlinirea planului său cosmic.⁴³ O concepție biblică despre lume și viață integrează toate aspectele vieții sub domnia lui Isus, și nu lasă nici o sferă în afara domeniului și interesului Său răscumpărător. Toate instituțiile pe care Dumnezeu

3. O slujire plină de compasiune

le-a creat, Îi aparțin Lui, și ele există pentru a împlini scopurile Sale transformatoare.

„Nu există nici un milimetru pătrat în întreg teritoriul existenței umane despre care Cristos, care este Suveran asupra tuturor lucrurilor, să nu declare: <Este al Meu!>”

-Abraham Kuyper, pastor și prim ministru al Olandei, 1901-1905 ⁴⁴

Biserica nu poate avea o mărturie convingătoare fără o slujire plină de compasiune. Ea trebuie să evite căderea în reduționism. Creștinii serioși nu trebuie să separe faptele de cuvinte. Ele merg împreună, legate, deși uneori un aspect este subliniat mai mult decât altul, și aceasta în funcție de circumstanțe. De exemplu, la sfârșitul secolului trecut, uraganul Georges a trecut prin Caraibe, devastând mare parte din Puerto Rico, Republica Dominicană, Haiti și Cuba. Peste nici două săptămâni, uraganul Mitch a măturat Honduras și Nicaragua, din America centrală. Multe biserici și organizații creștine, din întreaga lume, au răspuns la chemarea de ajutor a creștinilor și necreștinilor din acele țări. Ajutorul oferit a fost impresionant și motivator. Construirea caselor, asistență medicală, mâncare și îmbrăcăminte pentru cei ale căror case au fost distruse, și un număr imens de voluntari, care și-au oferit ajutorul în acea situație, au făcut mai mult decât cea mai bună predică pe care ar fi putut-o rosti.

Acesta este motivul pentru care avem nevoie de o strategie holistică, în care evanghelizarea și activismul social sunt ca două lame pereche ale unei foarfeci, sau două aripi ale unei păsări. Cu doar o lamă, foarfeca nu va tăia; cu doar o aripă, pasărea nu va zbura. Ce se întâmplă dacă vom vâsli numai de o parte a bărcii? Barca va merge în cerc. Nu va putea înainta. În același fel, nu vom putea prezenta o mărturie convingătoare înaintea lumii, dacă nu integrăm acțiunea socială în lucrarea de evanghelizare.

Avem nevoie de o strategie holistică, una care înțelege importanța evanghelizării, precum și cea a acțiunii sociale. Ambele fac parte din aceeași mărturie a lui Isus Cristos. Când integrăm faptele bune în lucrarea de evanghelizare, putem avea un mare impact asupra comunității. Acțiunea socială poate deschide o cale pentru

3. O slujire plină de compasiune

proclamarea verbală, dar nu trebuie să fie singura motivație pentru aceasta. Există acest pericol al folosirii slujirii, ca momeală pentru îndeplinirea unui scop ascuns. Când vom înceta să mai slujim pur și simplu din dragoste, nu doar că vom înceta a mai fi autentici în ceea ce facem, dar vom înceta și a depune o mărturie convingătoare, pentru că va lipsi acea compasiune, care o face să fie convingătoare. Este vital să slujim fără să urmărim alte scopuri, lăsând rezultatele în seama Duhului Sfânt. Când slujim plini de recunoștință pentru ce am primit de la Cristos, și cu o inimă plină de dragoste pentru cei pe care îi sluji, Duhul Sfânt va folosi eforturile noastre, dar în felul Său: uneori pentru a-i schimba pe cei pe care îi slujim, alteori pentru a ne crește pe noi, și adesea pentru ambele în același timp.

Întotdeauna s-au purtat mari dezbateri, între biserici și denominațiuni, datorită tensiunii care există atunci când e vorba de menținerea unui echilibru între acțiunea socială (uneori în forme socio-politice) și evanghelizare. Deși creștinii care cred doar într-o latură a acestei polarități, și o resping total pe cealaltă, sunt mai puțini, putem face câteva observații despre cei care se plasează într-una din aceste extreme. Cei care subliniază acțiunea socială, în general, subliniază expresia pământească, vizibilă, a Împărăției. Acești oameni lucrează pentru instaurarea Împărăției lui Dumnezeu aici și acum. Această abordare a fost numită „Evanghelia socială,” și promotorii săi sunt adesea acuzați că ar încerca să clădească o societate utopică. Ei îl văd pe Isus ca fiind un agent de schimbare sau chiar un revoluționar. Ei luptă pentru dreptate și pace. Ei accentuează păcatul instituțional și sistematic din structurile sociale, mai degrabă decât păcatul moral al oamenilor, ca indivizi. Ei luptă împotriva sărăciei, rasismului, opresiunii și șomajului. Acest fel de mărturie încearcă să-i atragă pe oameni prin faptele bune ale comunității creștine. Acțiunea socială și intervenția politică sunt uneltele cheie, iar încarnarea lui Isus este una din ancorele lor teologice.

La celălalt pol, în care se pune accent pe evanghelizare, oamenii subliniază mântuirea sufletelor, pentru Împărăția lui Dumnezeu. Ei sunt în mod frecvent acuzați de o mai mare preocupare de soarta viitoare a sufletelor, decât de situația actuală a ființei umane. Unii

3. O slujire plină de compasiune

susțin că aceștia nu se îngrijorează de trup sau de realitățile sociale, pentru că „toate vor trece.” Ei Îl văd pe Isus ca pe Mântuitorul sufletelor. Acești oameni vor spune că, pentru a schimba societatea, trebuie să lucrăm la transformarea oamenilor, prin schimbarea fiecărei inimi în parte. Când cineva se convertește, Îl primește pe Isus Cristos și se pocăiește de păcatele sale, și societatea va fi transformată. Proclamarea verbală și predicarea sunt instrumente cheie ale acestei înțelegeri și lucrarea lui Cristos pe cruce este ancora teologică principală.

Lumea evanghelică, cu reprezentanți din mai multe țări, s-a adunat să discute această problemă, într-o întâlnire numită International Consultation on the Relationship between Evangelism and Social Responsibility (Consultare internațională pe tema relației dintre evanghelizare și responsabilitatea socială), ținută în Grand Rapids, Michigan (SUA), în 1982. Această întâlnire a fost sponsorizată de Lausanne Committee pentru World Evangelization și World Evangelical Fellowship.⁴⁵ În timpul acestui eveniment, reprezentanții au ajuns la concluzia că divorțul dintre evanghelizare și responsabilitatea socială reflectă o gândire dualistă, în care spiritul și fizicul sunt divizate. Deși Biblia face o distincție între cele două, ea ne învață și faptul că ele sunt relaționate și trebuie ținute împreună.

La conferință, relația dintre evanghelizare și responsabilitatea socială a fost discutată îndelung, și participanții au ajuns la concluzia că acțiunea socială poate avea trei tipuri de relații sănătoase cu evanghelizarea:

(1) Acțiunea socială, ca o **CONSECINȚĂ** a evanghelizării. Dumnezeu schimbă oamenii, atunci când ei sunt născuți din nou, și viața nouă a acestora este evidentă în felul în care ei îi slujesc pe alții. În 1 Ioan 3:16-18, Scriptura ne învață să arătăm dragostea lui Dumnezeu pentru noi prin a-i iubi pe frați și pe surori, slujindu-i în nevoile lor și fiind gata să ne dăm viața pentru ei. În *Generous Justice (Dreptatea generoasă)*, Tim Keller notează că termenii justificare și justiție au ambii aceeași rădăcină.⁴⁶ Ei sunt intim legați. Faptul că noi am fost justificați de Cristos, datorită dragostei Sale adânci pentru noi, atunci când nu meritam acest lucru, ne constrânge să

3. O slujire plină de compasiune

urmărim justiția, îngrijindu-ne de cei mai vulnerabili, chiar dacă ei nu merită acest lucru. Noi avem obligația de a-L oglindi pe Mântuitorul nostru.

(2) Acțiunea socială, ca un **POD** spre evanghelizare. De multe ori Isus a vindecat și S-a îndurat de oameni, înainte de a le proclama Vestea Bună. Acțiunea socială pentru vecinii noștri îi va determina să ne acorde mai multă atenție când stăm de vorbă cu ei despre Evanghelie, deși ea este un bine în el însuși. Ajutându-i pe necredincioși, atunci când aceștia trec prin probleme materiale, ne va permite să le oferim ajutor pentru nevoile mai profunde ale mântuirii eterne. Căci, după cum spune un proverb african, „Stomacul gol nu are urechi.” Acțiunea socială deschide uși și urechi, și clădește poduri spre cei care nu au auzit Evanghelia.

(3) Acțiunea socială, ca **PARTENERUL** evanghelizării. În epistola lui Iacov, vedem felul în care credința și faptele merg împreună. Înțelegem că facem fapte bune, ca recunoștință pentru credința primită de la Dumnezeu, și pentru că, prin ele, avem o credință vie și roditoare, de care pot beneficia alții. În același fel, *diakonia* (lucrarea de slujire sau milostenie) și *kerygma* (proclamarea Evangheliei) merg împreună.

Mântuirea transformatoare nu-i are în vedere doar pe oameni care au fost iertați de păcatele lor personale, ci caută să schimbe structurile nedreptății, care promovează păcatul instituțional și sistematic (cum ar fi rasismul, opresiunea economică, sisteme legale ne-etice etc.). Caută să înțeleagă felul în care biserica de care aparții poate participa la slujirea din comunitatea ta, potrivit cu nevoile ei, și vei vedea cum Domnul transformă vieți și comunități, printr-o Evanghelie holistică.

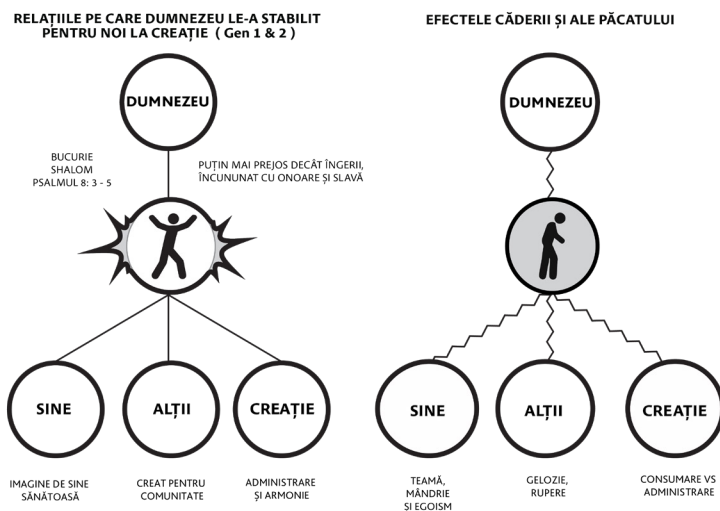
Un cer nou și un pământ nou

Biserica sănătoasă participă la proiectul măreț al lui Dumnezeu de răscumpărare și restaurare a tuturor aspectelor vieții în și prin Cristos. Problema păcatului a adus o distorsionare și o rupere a relației fiecărei persoane cu Dumnezeu, cu sine însăși, cu alții și cu

3. O slujire plină de compasiune

creația. Parte din rolul bisericii în societate este de a ajuta la refacerea acestor relații. Pasaje din Coloseni 1 și 2 Corinteni 5 ne învață că noi suntem „împăciuitori” și „ambasadori”. Biserica contribuie la vindecarea, instaurarea dreptății și refacerea relațiilor dintre diferitele elemente ale creației lui Dumnezeu.

Graficul de mai jos ne ajută să explicăm acest adevăr.

Preluat din Bryant L. Myers, *Walking with the Poor: Principles and Practices of Transformational Development* (Umblând cu cei săraci: Principii și practici ale dezvoltării transformatoare) (Maryknoll, N.Y.: Orbis Books 1999), 27.

Isaia 65 și Apocalipsa 21 ne învață că Dumnezeu va face un cer nou și un pământ nou. Acesta e sfârșitul jocului: înnoirea și restaurarea tuturor lucrurilor în Cristos. În vreme ce numai Dumnezeu poate face așa ceva, El invită Biserica să participe cu El la această lucrare de recreere și să se bucure de Împărăția pe care Isus a inaugurat-o la venirea Sa în lume. Biserica lucrează pentru a arăta întregii lumi acest lucru.

De aceea, în vreme ce slujirea este exprimată într-o formă concretă, în funcția de diaconie a bisericii, noi trebuie să păstrăm înaintea ochilor o perspectivă mai amplă a implicării întregii biserici în slujirea lumii, aducătoare de speranță, ca oglindire a Regelui Slujitor, care a restaurat în Sine toate lucrurile. Bisericile sănătoase, deci, nu doar îi slujesc pe alții, ci oferă o invitație deschisă tuturor

3. O slujire plină de compasiune

celor care vor să se alăture comunității Duhului, care recrează, reconciliază, aduce iertare și acceptare.

„Nimeni nu a făcut o greșală mai mare decât cel care
nu a făcut nimic, pentru că putea face prea puțin.”

- *Edmund Burke*⁴⁷ -

O slujire plină de compasiune

Întrebări de studiu

Notează fiecare din afirmațiile de mai jos cu un punctaj de la 1 la 10, 1 însemnând că ești categoric împotriva și 10 că ești întru totul de acord. După evaluarea celor șapte afirmații, adună punctajul și apoi împarte-l la șapte, pentru a obține o medie generală a acestui semn vital. Apoi parcurge întrebările de mai jos.

1. Biserica noastră îi ajută pe oameni, în nevoile lor fizice.	
2. Biserica noastră îi ajută pe oameni să-și găsească servicii, îmbrăcăminte și mâncarea necesare.	
3. Biserica noastră oferă suficientă pregătire membrilor săi, pentru a sluji comunitatea și a răspunde nevoilor ei.	
4. Biserica colaborează cu alte organizații, care pot oferi un ajutor practic celor care sunt în nevoi.	
5. Biserica oferă consiliere oamenilor, care au nevoie de ea.	
6. Oamenii din comunitate știu că vrem să demonstrăm dragostea lui Cristos în moduri practice.	
7. Biserica lucrează, alături de liderii comunității, pentru îmbunătățirea contextului social.	
MEDIA	

Pentru discuții

1. Ce crezi despre rezultatul acestei evaluări?

2. Care din întrebările de mai sus ți-a dat cel mai mult de gândit? De ce?

3. Care e unul din pașii pe care i-ai putea face pentru a îmbunătăți acest semn vital?

A patra funcție

4. O COMUNITATE CALDĂ ȘI PRIMITOARE

Membrii își poartă poverile unii altora, arătând în felul acesta dragostea și compasiunea lui Cristos.

„Ei stăruiau... în legătura frățească... Toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau toate de obște... Toți împreună... frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă”

(Fapte 2:42, 44, 46).

Biserica timpurie a înțeles puterea unității. Dar, mai mult de-atât, oamenii împlineau rugăciunea lui Isus, în care El a cerut Tatălui, în mod repetat, unitatea ucenicilor, pentru ca lumea să poată crede. Unitatea bisericii își are fundamentul în relația dintre Isus și Tatăl. Acea mărturie a unității a constituit forța misionară, care a mișcat biserica primului secol. Aceeași mărturie continuă să fie forța care mișcă biserica de azi.

Această unitate e superioară sentimentului de dragoste frățească. Biserica timpurie nu s-a limitat la o simplă emoție trecătoare ci, mai degrabă, s-a dedicat fraților, printr-un angajament serios, pentru vremuri bune și rele. Ei și-au împărțit în mod voluntar bunurile personale, pentru a-i ajuta pe ceilalți oameni din comunitate. Această dragoste radicală, jertfitoare, a surprins comunitatea largă de oameni din afară.

Creștinii, care se iubeau unii pe alții, se bucurau să trăiască în comunitate împreună, uniți. Aceasta e ceea ce noi numim „koinonia” creștină. Koinos este un cuvânt grecesc care înseamnă „comun”. Koinonia înseamnă, deci, a fi părtaș la unitatea creștină și a avea lucrurile în comun. Mare parte din viața creștină presupune împărtășirea dragostei frățești. Lucrul important este ca niciodată să nu uităm scopul misionar al koinoniei, potrivit rugăciunii lui Isus: „...ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17:21).

4. O comunitate caldă și primitoare

Dacă vrem ca biserica să crească holistic, trebuie să recunoaștem scopul misionar al comunității creștine. În vreme ce comunitatea, ca și slujirea, trebuie să fie căutate pentru ele însele, nu putem subestima impactul acestora asupra lumii necredincioase. Într-o lume care suferă de izolare, singurătate, separare și violență, biserica oferă o comunitate plină de dragoste, reconciliere, har și iertare. Aceste calități, care sunt greu de găsit în alte părți, contribuie la creșterea Bisericii Domnului.

Fără îndoială, unul din cele mai importante motive pentru care noii convertiți se alătură și rămân într-o congregație este că ei simt părtășia fraților și surorilor în Cristos. Când nu există o părtășie autentică, oamenii vor pleca și vor căuta alternative, care pot satisface această nevoie de bază, pe care Dumnezeu a pus-o în noi.

Teologic, noi credem că Dumnezeu este Triunic: Tată, Fiu și Duh Sfânt. Ei formează prima comunitate perfectă: diversitate în unitate. Omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu. Reiese de aici că noi suntem creați pentru comunitate! Noi suntem creați în felul acesta de Însuși Creatorul. De aceea, studiul dinamicii bisericii ia în serios, nu doar rolul bisericii în evanghelizare, ci și integrarea unei persoane într-o comunitate adevărată, centrată pe Isus Cristos. Aceasta e demonstrată, nu doar în dragostea pe care o avem unii pentru alții, ci și în deschiderea pentru ceilalți și ospitalitatea radicală arătată lumii.

„Unii pe alții”

Este interesant de notat numărul mare al poruncilor din Noul Testament, care se referă la felul în care oamenii trebuie să se trateze unii pe alții, în comunitate. Haideți să ne uităm la câteva exemple:

„Preaiubiților, să ne iubim UNII PE ALȚII...” (1 Ioan 4:7).

„Astfel, frații mei, când vă adunați să mâncați, așteptați-vă UNII PE ALȚII.” (1 Corinteni 11:33).

4. O comunitate caldă și primitoare

„...pentru ca să nu fie nicio dezbinare în trup, ci mădularele să îngrijească deopotrivă UNELE DE ALTELE” (1 Corinteni 12:25).

„...fiți buni UNII CU ALȚII, miloși și iertați-vă UNUL PE ALTUL...” (Efeseni 4:32).

„Supuneți-vă UNII ALTORA în frica de Hristos” (Efeseni 5:21).

„Ci îndemnați-vă UNII PE ALȚII în fiecare zi...” (Evrei 3:13).

„Mărturisiți-vă UNII ALTORA păcatele și rugați-vă UNII PENTRU ALȚII...” (Iacov 5:16).

Credința creștină, e evident, nu trebuie trăită în solitudine sau izolare de frații și surorile din comunitatea noastră (Evrei 10:25). Din păcate, întreaga lume este acum influențată de individualismul culturii vestice, o cultură care urmărește să ne facă independenți și, cu noua tehnologie, ne izolează, atât prin divertisment, cât și prin comunicarea la distanță. Individul petrece mai mult timp producând și consumând, și mai puțin relaționându-se la ceilalți.

Oamenii sunt făcuți să se relaționeze unii la alții, și adunările de închinare nu trebuie să fie o excepție. Este vrednic de remarcat diferența enormă care se vede între două feluri de întâlniri creștine: una în care oamenii pleacă imediat ce serviciul s-a încheiat, și alta în care oamenii se caută unii pe alții, vorbesc, își împărtășesc trăirile. Bisericele care cresc știu cât de important este ca membrii ei să fie în relații bune, să practice iubirea și prietenia, pe care să o exprime în moduri concrete. Din nefericire, există biserici care fac multe lucruri bune, dar au această problemă serioasă: ei sunt reci când e vorba de exprimarea dragostei și părtășiei dintre lideri și congregație. Liderii bisericii trebuie să cultive prezența lui Dumnezeu în mijlocul adunării, de la începutul formării comunității. Și, în vreme ce cultivăm această caracteristică, este important să fim conștienți că Dumnezeu o realizează, de fapt!

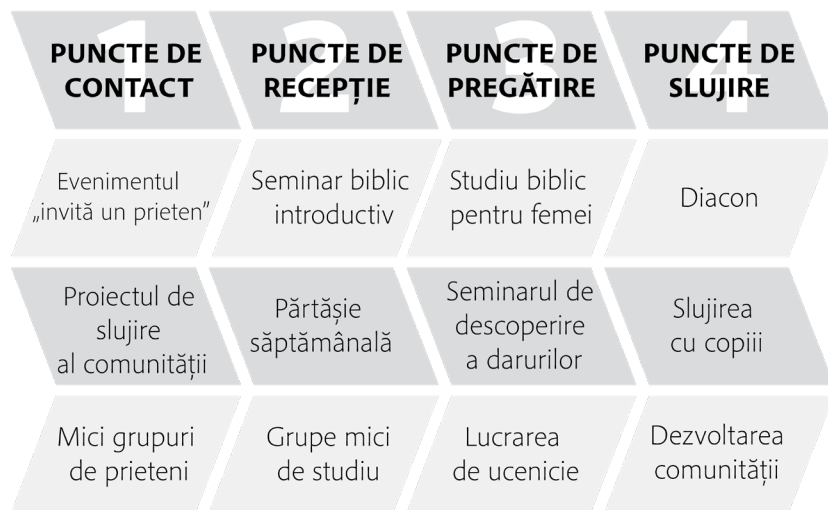
4. O comunitate caldă și primitoare

O comunitate care slujește împreună

Conducerea unei biserici sănătoase știe cum să-i încorporeze pe noi veniți, în mod adecvat, în viața bisericii. Când cineva plantează o nouă congregație, trebuie să se gândească la desfășurarea procesului de acceptare a oamenilor ca membrii, și angajarea lor în slujire. În pregătirea pentru slujirea de plantare a bisericii, noi cerem participanților să scrie pe o foaie mare de hârtie pașii, pe care oamenii nou-veniți la biserică îi pot face pentru a se maturiza în credință și a crește, până la nivelul în care devin lideri. Ce slujire există în biserica ta, pentru a-i ajuta pe Frank și Maria să devină parte a lucrării? Cum vor fi ei primiți de congregație? Cine se va asigura că ei se vor simți confortabil? Cine îi va învăța? Cum vor fi implicați?

Apoi, le cerem liderilor să facă o diagramă, ca cea de mai jos, cu secvențele logice ale slujirii prezente. După aceea, le cerem să identifice lacunele, locurile în care cred că e nevoie de mai multă implicare. Ideea este de a concepe un plan specific, pentru a-i putea primi pe oameni cu dragoste frățească, și a le oferi oportunități de slujire, în care se pot dezvolta, și care le pot conferi un scop și sentimentul apartenenței.

În general vorbind, oamenii așteaptă între trei și șase luni pentru a-și găsi locul în comunitatea de credință și, dacă nu îl găsesc, ei vor

4. O comunitate caldă și primitoare

continua să caute în altă parte sau, mai rău, se vor obișnui să nu facă nimic altceva decât să participe la întâlniri. Este important să avem un plan clar de slujire, care prezintă un proces de creștere, și nu doar evenimente izolate, care nu sunt conectate unele la altele.

Ia-ți timp pentru a concepe o diagramă, în care să arăți pașii care vor fi făcuți în biserica pe care tu o plantezi sau o conduci. Identifică slujbele de care ai nevoie, și pune-ți următoarele întrebări:

Avem suficiente uși de intrare pentru Frank și Maria?

Avem suficiente slujbe, într-o secvență logică, astfel încât Frank și Maria să poată deveni lideri cu pregătire, în biserica noastră?

Care sunt aspectele care trebuie îmbunătățite, potrivit cu ceea ce vedem pe diagramă?

Pentru a înțelege rolul pe care diferite slujiri din biserică îl joacă în sprijinirea unei persoane pe calea creșterii spirituale, este de folos să gândim în patru categorii de bază:

- **Puncte de contact**

Acestea sunt toate slujbele bisericii, formale sau informale, prin care congregația poate intra în contact cu oamenii care pot fi conduși la Dumnezeu și în poporul Său. Aceste uși de intrare pot fi serviciile speciale, concertele, serviciile în slujba comunității, sau pur și simplu contactul cu prietenii. În grafic, puteți vedea diferite căi prin care oamenii pot găsi intrarea în biserică.

- **Puncte de recepție**

Acestea sunt toate slujbele bisericii, formale și informale, care primesc și încorporează noii veniți în congregație. Dacă ușile de intrare sunt despre aducerea oamenilor, punctele de recepție sunt despre a-i ajuta să se alipească de comunitate. Cineva ar putea întreba: în afara serviciului de închinare de duminică, ce alte alternative au membrii, pentru a implica o persoană în viața congregației? Câteva exemple de acest fel: un grup de ucenicie, un curs despre doctrinele de bază, ținut de păstor, sau o cină în casa unui membru. De cele mai

4. O comunitate caldă și primitoare

multe ori, e vorba de relații. Conținutul a ceea ce e predat într-un grup sau într-un curs este important dar, în termeni de recepție, conținutul e secundar câștigării simțământului că „aparțin acestui grup de oameni, aici mă simt acasă.” De aceea, ospitalitate și oferirea unei mese sunt adesea factori critici în ajutorarea noilor oameni, care vin la credință, să-și găsească locul lor.

- **Puncte de pregătire**

Acestea sunt toate slujbele bisericii, care îi ajută pe oameni să crească în cunoașterea credinței și în abilitatea lor de a trăi viața creștină potrivit principiilor biblice. De asemenea, ele îi ajută pe oameni să-și identifice darurile spirituale și să le folosească pentru lărgirea Împărăției lui Dumnezeu. Câteva exemple includ: lecții de ucenicie, cursuri în cadrul grupurilor mici, ore de chitară, conferințe pe tema administrării finanțelor în familie, cursuri biblice și de pregătire a predicilor. Spre deosebire de etapa anterioară de ucenicie, aici accentul se pune în egală măsură pe conținutul de predare, cât și pe pregătirea pentru viața creștină. Uneori, o slujire se potrivește ambelor etape, punctul de recepție și punctul de pregătire.

- **Puncte de slujire și misiune**

Acestea sunt toate slujbele, care oferă noilor credincioși locuri de implicare în lucrare. Este foarte important pentru biserică să găsească locuri de slujire pentru noii membrii, potrivit cu darurile lor, cât de repede posibil. Poate că o femeie ar putea pregăti mâncare pentru săraci în bucătăria bisericii, sau un tânăr ar putea fi învățat să predice Cuvântul, pentru a conduce studiile biblice. De asemenea, este bine să oferim oportunități de slujire pentru oamenii care au o dizabilitate fizică sau mentală. Este vital să avem slujiri multiple pentru punctele de intrare, așa încât chiar și cei noi la credință să aibă oportunitatea de a contribui. Alături de închinarea comună și luarea mesei împreună, o sarcină comună, împărtășită de membrii noi și vechi, creează un simțământ de apartenență la comunitate,

4. O comunitate caldă și primitoare

mai repede și mai adânc decât aproape orice alt factor. (Un necaz împărtășit sau o greutate poate crea o legătură similară, dar nu e tipul de experiență pe care vrem să-l creăm.)

Membralitatea

Am vorbit despre ce înseamnă să fii o comunitate caldă și primitoare. Oamenii aparțin unei familii, alcătuiesc comunitatea legământului. Această apartenență se va exprima în dorința oamenilor de a deveni membrii al trupului local al lui Cristos. Această membralitate implică anumite privilegii și responsabilități. În unele tradiții, se evită păstrarea unei evidențe oficiale a membrilor bisericii, toți cei care vin în mod regulat la întâlniri fiind considerați membri. Cel mai adesea, însă, congregațiile vor ține o evidență a membrilor, pentru a evita deriva spirituală și a clarifica angajamentul față de Cristos și față de trup. Indiferent de situație, este important pentru biserică să-și definească clar așteptările pentru noii membrii și pașii pe care speră ca aceștia să-i facă. În multe congregații, oamenii care Îl acceptă pe Domnul participă la lecții de doctrină și semnează un angajament, atunci când se alătură bisericii. Ralph Moore, slujitor în lucrarea de plantare a bisericii, pune cinci întrebări tuturor celor care doresc să devină membri ai bisericii:

1. Îl iubești pe Isus Cristos și Îl recunoști ca Domn în viața ta și asupra întregii creații?
2. Respecți liderii acestei biserici și viziunea bisericii?
3. Ești dispus să petreci timp cu noua ta familie de credință?
4. Promiți să sprijini financiar biserica?
5. Ești gata să-L slujești pe Dumnezeu, potrivit cu felul în care te conduce Duhul?⁴⁸

Lucrarea în grupuri mici

Unul din cele mai de folos instrumente în crearea unei comunități este lucrarea desfășurată în grupurile mici. Multe biserici recunosc nevoia de a iniția și continua ucenicia noilor membri în grupurile

4. O comunitate caldă și primitoare

mici, prin care aceștia devin maturi în credință și sunt în continuare hrăniți. Capacitatea unei biserici de a-i primi pe oameni în părtășia frățască determină, foarte adesea, potențialul de creștere al acelei biserici. Grupurile mici (celule sau grupuri de familie) reprezintă unul din cele mai bune contexte pentru grija pastorală și părtășie. Grupurile mici de credincioși oferă oportunități de creștere spirituală, experimentarea prieteniei și a părtășiei, primirea sfaturilor, slujirea altora în timp de nevoi, rugăciunea împreună și găsirea sprijinului necesar, pentru a face față situațiilor de viață. Grupurile mici permit intimitatea, care conduce la încredere reciprocă și împărtășirea lucrurilor adânci, ceva care nu se întâmplă în grupurile mari, care sunt diferite prin natura lor.

În Noul Testament, găsim multe texte care sprijină o strategie de lucru în grupurile mici. Isus și-a concentrat mare parte a lucrării Sale în învățarea celor 12. Următoarele pasaje din cartea Faptele Apostolilor arată că primii creștini se adunau în case, încă din primul secol: 2:46, 5:42, 10:22, 12:12 și 18:26. Erau cazuri când întreaga biserică se aduna în case (Coloseni 4:15). Multe biserici din ziua de azi, de asemenea, au crescut folosindu-se de avantajele grupurilor mici.

Multe congregații au descoperit valoarea modelului **CELL-CELEGRATION (CELULĂ-CELEBRARE)**, care subliniază atât importanța grupurilor mici, în care oamenii sunt ucenicizați și ajutați, cât și adunarea de sărbătoare, de laudă și închinare înaintea lui Dumnezeu, în weekend sau într-o altă zi, aleasă de comun acord. Biserica crește când sunt formate celule noi. Pe lângă aceasta, darurile liderilor pot fi folosite mai responsabil, pentru că ei pot conduce grupurile celulă și pot contribui la creșterea spirituală a membrilor acestora. O biserică ce formează o singură celulă nu va crește la fel de repede ca una care are multe grupuri mici, întrucât ea depinde în cea mai mare parte de lucrarea unui singur lider și, în general, nu caută multiplicare sa, ori a liderilor ei.

4. O comunitate caldă și primitoare

CÂTEVA AVANTAJE ALE GRUPURILOR MICI

• Orar flexibil
• Loc de întâlnire flexibil
• Nevoie mai mică pentru infrastructură (clădire, mobilier etc.)
• O companie și un sentiment de apartenență
• Mai multă comunicare și participare
• Mai multe posibilități de implicare
• Un proces de învățare mai bun
• Abilitatea de a răspunde la nevoi specifice
• Mai multă atenție personală
• Dezvoltarea și multiplicarea liderilor se face mai ușor
• Acoperire geografică mai bună

Ce să fac într-un grup mic?

Există un număr semnificativ de materiale și cursuri, care conțin o agendă foarte simplă și eficientă pentru grupurile mici sănătoase. Agenda prezentată aici a fost folosită cu succes în mii de grupuri mici din America Latină, Africa, Europa și China. Această agendă conține câțiva pași de bază:

1. Sparge gheața

Aceasta e o activitate scurtă, relaxată, care este folosită pentru ca cei prezenți la întâlnire să fie integrați în grup, să participe de la început și să lase deoparte tot ce i-ar putea distra, griile din viața lor de fiecare zi. Activitatea de spargere a gheții poate fi una în care ei învață numele altora, sau fiecare împărtășește ceva, ca de exemplu: mâncarea favorită, anecdote interesante, sau locurile pe care le-a vizitat. La acest nivel, nu e necesar să aduci în discuție teme biblice. Motivul principal pentru spargerea gheții este ca fiecare să aibă șansa de a vorbi în primele minute ale întâlnirii. Studiile arată că aceasta îi va ajuta pe oameni să fie mai deschiși în timpul studiului biblic.

4. O comunitate caldă și primitoare

2. O rugăciune scurtă

Având în vedere că cei care participă s-ar putea să nu fie familiari cu rugăciunea, aceasta trebuie să îndeplinească trei cerințe. Trebuie să fie: auzită, scurtă și cristocentrică. Acesta e ABC-ul rugăciunii. Amintește-ți că oamenii nou-veniți te pot imita, deci ideea e să te rogi cât de scurt și simplu poți, pentru ca ei să simtă că este ceva ușor și vor fi în stare să o facă. Este o mare greșală să încerci a-i impresiona pe oameni cu un vocabular extravagant și religios. Fă o rugăciune scurtă și simplă.

Aceasta poate fi o rugăciune potrivită pentru a începe un studiu biblic: „Doamne, îți mulțumesc pentru această zi. Noi suntem aici pentru a studia Cuvântul Tău și îți cerem să ne ajuți în înțelegerea lui. Deschide mințile și inimile noastre. În Numele lui Isus. Amin.”

3. Cântare

Pregătește această parte din timp, alegând o cântare simplă, care este ușor de învățat, sau caută o modalitate prin care oamenii să poată avea cuvintele. Fii atent cu noile persoane, care nu știu aceste cântări.

4. Mărturie

Roagă pe cineva din grup să depună o mărturie scurtă a lucrării lui Dumnezeu în viața lui, în timpul acelei săptămâni. Aceasta îi va încuraja pe oameni și va crea o atmosferă în care își vor putea împărtăși experiențele și ce au învățat din umblarea lor cu Domnul.

5. Studiu biblic

Aceasta e, în general, cea mai importantă parte a întâlnirii, și trebuie să dureze între jumătate de oră și o oră. Recomandăm ca întâlnirile să nu dureze mai mult de o oră și jumătate, pentru ca persoanele nou-venite să se poată adapta la acest program nou. Întâlnirile prea lungi îi pot determina pe oameni să plece și să nu se mai întoarcă. Pentru studiu, trebuie să alegeți un pasaj biblic și să faceți un studiu introductiv, sau puteți alege câteva materiale de studiu biblic

4. O comunitate caldă și primitoare

potrivite, cum ar fi lecțiunile de școală biblică denominaționale. Durata studiilor trebuie să fie în funcție de circumstanțele culturale.

6. Rugăciunea de mijlocire

Pune de-o parte un timp, înainte de încheierea întâlnirii, pentru a te ruga specific pentru fiecare persoană din grup. Aceasta îi va zidi pe cei prezenți și va crea un sentiment de apartenență în cei care participă la întâlnire. Amintește-ți cererile lor de rugăciune în timpul săptămânii, și întreabă-i pe oameni, la următoarea întâlnire, dacă Domnul le-a răspuns. Simplu fapt că-ți amintești cererile lor îi va asigura că ești preocupat de membrii grupului tău.

Consiliere și grijă pastorală

Când o biserică are grupuri mici, mare parte a lucrării pe care un păstor o face în mod normal este împărtășită de lideri. Multe probleme sunt rezolvate la nivelul grupului mic. Relația apropiată, pe care membrii o au cu liderii lor, permite o grijă intensă și adecvată pentru membrii grupului celuilalt. Aceasta seamănă cu soluția propusă de Ietro, care i-a spus lui Moise să-și ușureze munca și să o împartă între câțiva lideri, cu diferite nivele de responsabilitate, pentru a se îngriji de diverse probleme ale poporului Israel (Exod 18).

În unele denominațiuni, responsabilitățile grijii spirituale și a deciziilor majore ale congregației se împart între membrii comitetului de prezbiteri sau diaconi. În general, acești lideri își vor asuma responsabilitatea pentru unele domenii ale bisericii, așa că povara va fi egal împărțită, iar păstorul va putea să se dedice mai mult rugăciunii, studiului și binelui congregației ca întreg.

Indiferent de modelul ales, noi trebuie să ne amintim că sunt domenii în care doar pastorii sau consilierii pregătiți se pot implica. Cazurile de consiliere clinică sau problemele dintre lideri trebuie aduse înaintea oamenilor calificați. Fiecare biserică va avea de-a

4. O comunitate caldă și primitoare

face cu situații care necesită consiliere; de aceea, grija pastorală și consilierea sunt vitale pentru o lucrare puternică și în creștere.

Vizita pastorală, care permite păstorului și liderilor să „ia temperatura” congregației, este, de asemenea, importantă. Liderii trebuie, de la început, să-i pregătească pe câțiva oameni de încredere, pentru a face vizite de felul acesta.

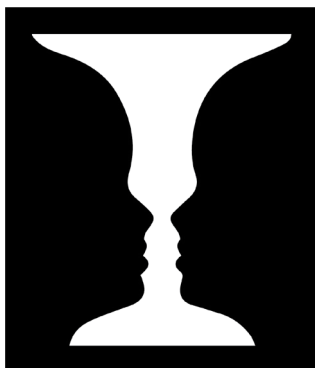
Când biserica e organizată în felul acesta, nu vei lucra împotriva așteptărilor oamenilor, care vor ca doar păstorul să-i viziteze și nu acceptă pe nimeni altcineva. În bisericile nou plantate, lucrătorul poate începe să facă vizite însoțit, pentru a-i învăța pe oameni cum să facă, și apoi, puțin câte puțin, le poate conferi mai multă responsabilitate, până când ei pot face vizitele singuri și chiar îi pot învăța pe alții. Acest model, când este bine organizat și supravegheat, permite creșterea, în contextul părtășiei și armoniei dintre membrii.

Conflict în comunitate

Fiecare congregație va experimenta probleme în anumite momente ale lucrării. O comunitate poate părea lipsită de interes și neprimitoare, datorită conflictelor interne. Când nu sunt rezolvate potrivit, conflictul îi poate alunga pe oameni din biserică. Când sunt tratate cu înțelepciune, conflictul poate face ca o congregație să devină mai puternică. Probabil că fiecare dintre noi a trecut prin câteva conflicte, sau a fost martor la ele în biserică. Primul lucru pe care trebuie să-l recunoaștem este că un conflict e ceva real și normal. Chiar și apostolii au experimentat așa ceva (Fapte 6 și 15)!

În cursurile de pregătire pastorală, adesea arătăm liderilor o imagine cu fața unei femei și îi întrebăm ce văd. Imaginea e compusă, astfel că unii văd o femeie bătrână și urâtă, iar alții văd o femeie tânără și frumoasă. Uneori ei cad de acord asupra reprezentării din imagine. Apoi, realizează că ceea ce dorim să ilustrăm este că aceeași realitate poate fi văzută din perspective diferite. De exemplu, privește următoarea imagine. Ce observi mai întâi, forma cupei sau cele două fețe îndreptate una spre cealaltă?

4. O comunitate caldă și primitoare

Preluat din *Psicologia*, Miami: FLET, Unilit, 2002, p. 143.

Fiecare persoană are felul ei de a vedea lucrurile, de a lucra, de a comunica. Oamenii au filosofia lor de viață, valorile și prioritățile lor. Când mai mulți oameni se adună împreună, fiecare cu o perspectivă unică, cu siguranță vor fi ocazii de conflict în sânul comunității de credință. Nimeni nu poate nega acest lucru. Cheia rezidă în felul în care administrăm conflictul. Trebuie să-l rezolvăm într-un mod etic, constructiv și creștinesc.

Primul pas în rezolvarea conflictului este identificarea problemei care a cauzat acel conflict. Dacă poate fi identificată și clar definită, ai făcut un pas mare înainte înspre rezolvarea ei. Nu e constructiv să spui că altcineva e problema. Ambele părți trebuie să analizeze situația cât de obiectiv se poate, să încerce să ajungă la o soluție printr-o comunicare clară și eficientă. Scopul nu este ca cineva să câștige un argument, și celălalt să piardă. Când lucrurile vor evolua în felul acesta, Împărăția lui Dumnezeu pierde și dușmanul se bucură. Trebuie să încercăm să ajungem la o înțelegere, în care fiecare să câștige și Dumnezeu să fie glorificat.

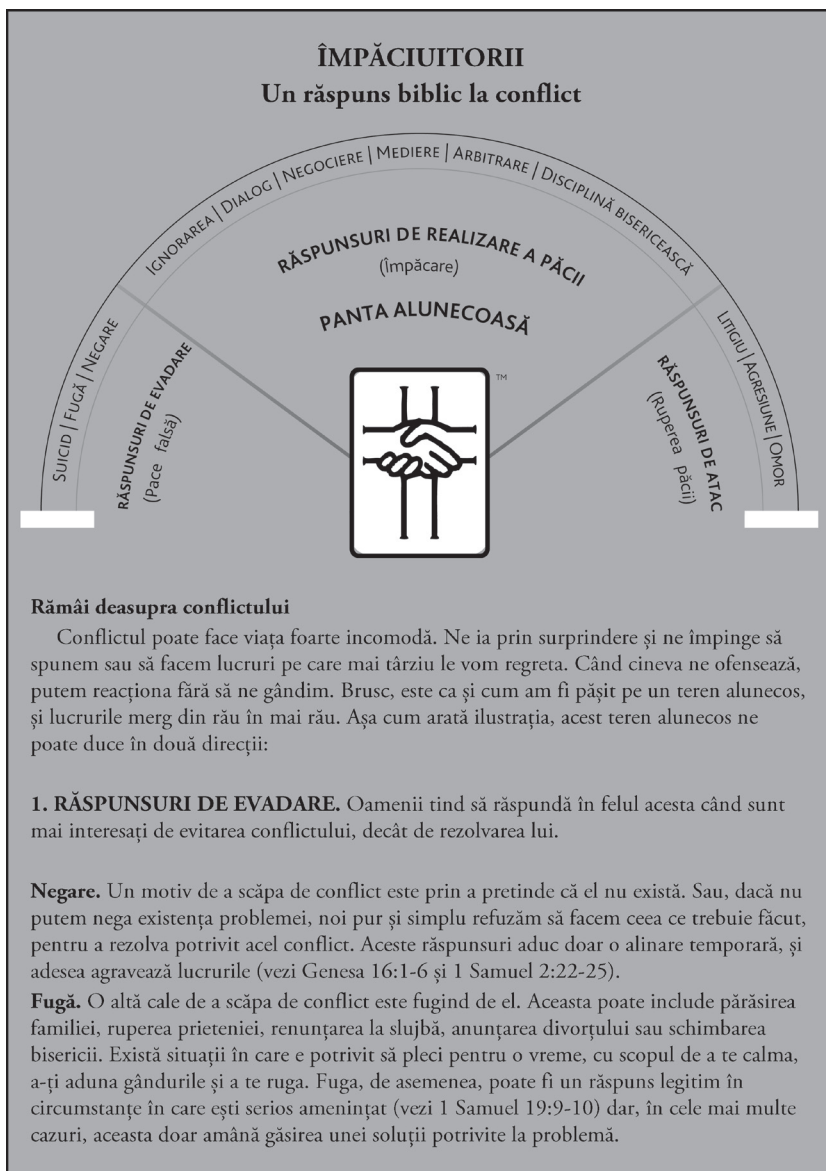
După ce problema este identificată, urmați modelul din Matei 18:15-17. Mai întâi, trebuie să vorbim cu fratele sau sora noastră în Cristos. Dacă acea persoană nu ne ascultă, trebuie să mai luăm cu noi unul sau doi frați în Cristos. Dacă persoana nici atunci nu ne ascultă, trebuie să prezentăm situația înaintea comunității de credință.

4. O comunitate caldă și primitoare

Sunt extreme cazurile în care găsim oameni care refuză să se schimbe și care vor numai să distrugă lucrarea bisericii. Și pe ele trebuie să le tratăm cu respect și dragoste, dar ferm. Dacă, după ce ai lucrat la rezolvarea conflictelor, în multe rânduri, acești oameni continuă să fie distructivi și aduc dezbinare, trebuie să-i lași să plece, pentru ca să nu distrugă lucrarea și viziunea congregației. Aici vedem, din nou, importanța comunicării clare a viziunii bisericii, astfel încât să nu fie nicio înțelegere greșită privind așteptările și scopurile fixate.

Una din cele mai bune resurse pe care le avem pe tema rezolvării conflictului este *The Peacemaker: A Biblical Guide to Resolving Personal Conflict* (Împăciunătorii: *Ghid biblic de rezolvare a conflictelor personale*), de Ken Sande. Ea conține un fundament biblic excelent, precum și idei practice de implementare în acest domeniu. În cele ce urmează, vom prezenta o diagramă din această carte, cu explicații biblice ale felului în care putem rezolva conflictele.

4. O comunitate caldă și primitoare

4. O comunitate caldă și primitoare

Suicid. Când o persoană pierde toată speranța de rezolvare a unui conflict, poată căuta o cale de scăpare din situație prin încercarea de a-și lua viața (vezi 1 Samuel 31:4). Suicidul nu e niciodată o modalitate corectă de a ieși dintr-un conflict.

2. RĂSPUNSURI DE ATAC. Oamenii tind să atace atunci când sunt mai interesați să câștige într-un conflict, decât să păstreze relația.

Agresiune. Unii oameni încearcă să-și biruiască oponentul prin folosirea diferitelor forme de amenințare sau intimidare, cum ar fi atacurile verbale (inclusiv bârfa și calomnia), violența fizică sau încercările de a aduce pagube financiare sau profesionale cuiva (vezi Fapte 6:8-15). Un asemenea comportament întotdeauna agravează conflictul.

Litigiu. Unele conflicte pot fi în mod legitim aduse în fața curții de judecată (vezi Romani 13:1-5), dar procesele, în mod normal, distrug relațiile, și adesea nu reușesc să îndreptățească pe deplin pe cineva. De asemenea, când creștinii sunt implicați de ambele părți, mărturia lor este serios afectată. De aceea, este important ca noi să facem toate eforturile pentru a păstra o dispută departe de curtea de judecată, în măsura în care acest lucru este posibil (Matei 5:25-26; 1 Corinteni 6:1-8).

Omor. În cazuri extreme, oameni pot fi atât de disperați să câștige o dispută încât vor încerca să-i ucidă pe cei care li se opun (vezi Fapte 7:54-58). Poate că cei mai mulți creștini nu vor ucide efectiv pe cineva, dar nu trebuie să uităm că vom fi vinovați de omor înaintea lui Dumnezeu când purtăm mânie sau dispreț față de cineva, în inimile noastre (vezi 1 Ioan 3:15 și Matei 5:21-22).

3. RĂSPUNSURI DE REALIZARE A PĂCII

Ignorarea. „Înțelepciunea face pe om răbdător, și este o cinste pentru el să uite greșelile” (Proverbe 19:11). Multe dispute pot fi rezolvate prin trecerea cu vederea a unei ofense. Aceasta este o formă de iertare și implică o decizie deliberată de a nu vorbi despre ea, de a nu o păstra, de a nu o lăsa să crească în amărăciune și mânie.

Reconciliere. „Așa că, dacă... îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta... du-te întâi împacă-te cu fratele tău” (Matei 5:23-24); „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și mustră-l între tine și el singur” (Matei 18:15a). Dacă o ofensă e prea serioasă pentru a fi trecută cu vederea, sau a distrus relația, trebuie rezolvată personal sau relațional, prin mărturisire, corectare plină de dragoste și iertare (vezi Proverbe 28:13 și Galateni 6:1).

Negociere. „Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora” (Filipeni 2:4). Neînțelegerile privitoare la bani, proprietate sau alte bunuri trebuie să fie rezolvate printr-un proces de negociere și cooperare, în care tu și cealaltă persoană căutați să ajungeți la o înțelegere, care satisface nevoile legitime ale fiecărei părți (Matei 7:12).

4. O comunitate caldă și primitoare

ÎMPĂCARE ASISTATĂ

Mediere. „Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi înși...” (Matei 18:16a). Dacă doi oameni nu pot ajunge la o înțelegere în privat, ei trebuie să se adreseze unuia sau mai multor oameni din afară, obiectivi, care să îi întâlnească și să îi ajute să comunice mai eficient, pentru explorarea unor posibile soluții. Acești mediatori pot pune întrebări sau pot da sfaturi, dar nu au nici o autoritate în a forța pe cineva să accepte o soluție anume.

Arbitrare. „Cum! Când unul din voi are vreo neînțelegere cu altul, îndrăznește el să se judece cu el la cei nelegiuîți și nu la sfinți?” (1 Corinteni 6:1). Când tu și oponentul tău nu puteți ajunge de bunăvoie la o înțelegere asupra unui lucru, ați putea numi unul sau mai mulți arbitri, care să vă asculte argumentele și să vină cu o hotărâre obligatorie în rezolvarea problemei.

Disciplina bisericească/darea socotelii. „Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii...” (Matei 18:17). Dacă o persoană, care pretinde că e credincioasă, refuză să se împace și să procedeze așa cum e drept, liderii bisericii trebuie să intervină pentru a aduce pocăința, dreptatea și iertarea.⁴⁹

Cele patru promisiuni ale iertării

Matei 6:12; 1 Corinteni 13:5; Efeseni 4:3

- Nu mă voi mai gândi la acest incident.
- Nu voi mai menționa aceste incident și nu-l voi folosi împotriva ta.
- Nu voi vorbi cu alții despre acest incident.
- Nu voi lăsa ca acest incident să ne separe sau să distrugă relația noastră.

„Sunt multe lucruri pe care le poți face singur... dar a fi creștin nu e una din ele... Dragostea de frați este inseparabilă de dragostea de Dumnezeu.”

-William Ham⁵⁰-

O comunitate caldă și primitoare

Întrebări de studiu

Notează fiecare din afirmațiile de mai jos cu un punctaj de la 1 la 10, 1 însemnând că ești categoric împotriva și 10 că ești întru totul de acord. După evaluarea celor șapte afirmații, adună punctajul și apoi împarte-l la șapte, pentru a obține o medie generală a acestui semn vital. Apoi parcurge întrebările de mai jos.

1. Slujirea bisericii îi ajută pe membrii ei să crească în relații de prietenie unii cu alții.	
2. Vizitatorii și noii membrii sunt în mod special bine primiți în biserică.	
3. Când cineva vizitează biserica noastră, noi planificăm o întâlnire cu el în aceeași săptămână.	
4. Biserica noastră are o slujire de consiliere și grijă pastorală disponibilă pentru membrii care au nevoie de ajutor emoțional și relațional.	
5. Există o părtășie pozitivă în biserica noastră.	
6. Membrii se adună să mănânce împreună sau se vizitează unii pe alții regulat.	
7. Conflictele din biserica noastră sunt rezolvate biblic.	
MEDIA	

Pentru discuții

1. Ce crezi despre rezultatul acestei evaluări?

2. Care din întrebările de mai sus ți-a dat cel mai mult de gândit? De ce?

3. Care e unul din pașii pe care i-ai putea face pentru a îmbunătăți acest semn vital?

A cincea funcție

5. ÎNCHINARE ȘI RUGĂCIUNE DINAMICE

Biserica se întâlnește, ca familie a lui Dumnezeu, cu Tatăl în închinare, mărturisire și recunoștință, ca expresie a dedicării sale pentru slujire și rugăciune.

„Ei stăruiau... în frângerea pâinii și în rugăciuni...
lăudau pe Dumnezeu” (Fapte 2:42, 47a).

Primii creștini, de asemenea, stăruiau în frângerea pâinii, în rugăciuni și în laude. O comunitate dinamică, precum cea a primilor creștini, își găsea scopul și vitalitatea în închinare și lauda lui Dumnezeu. Predicarea Cuvântului, așa cum observăm la Petru, care și-a ținut prima cuvântare după Cincizecime, a fost centrală. Apoi, frângerea pâinii, echivalentul a ceea ce noi numim azi Cina Domnului sau Comuniune, realizată în contextul unei mese mai largi. Amintindu-și, în timp ce lua masa, de ceea ce Isus Cristos a experimentat în moartea și învierea Sa, ucenicii erau zidiți spiritual prin acest sacrament. Ei participau la comuniune în cadrul unei mese de dragoste, care zidea comunitatea prin părtășia unii cu alții, precum și cu Cristos. În al treilea rând, prin rugăciunile lor, reușeau să-și centreze viețile pe lucrurile cele mai importante, fără a fi distrași. Rugăciunile erau lubrifiantul care reducea fricțiunile dintre frați și surori și, în felul acesta, reușeau să facă față opoziției, sabiei, chiar și leilor, în unitate. Rugăciunile includeau laude, mulțumiri, mărturisiri și cereri. Rugăciunea, de asemenea, pregătea grupul pentru lucrarea de evanghelizare.

John Stott, în *Signs of the Living Church (Semnele unei biserici vii)*, ne amintește că, în închinarea noastră, trebuie să existe un echilibru între formal și informal, între bucurie și reverență.⁵¹ Biserica trebuie să atingă un echilibru între celebrare și reverență, pentru a păstra serviciul de închinare centrat pe Cuvânt. „Celebrare” pentru că noi, creștinii, avem cel mai bun motiv din lume să celebrăm și să ne bucurăm, ca mulțumire pentru ceea ce Cristos a

5. Închinare și rugăciune dinamice

făcut pentru noi. „Reverență” pentru că noi avem un Dumnezeu, care nu este doar prietenul nostru, ci și Împăratul și Conducătorul nostru. Când există un echilibru biblic, putem celebra dragostea lui Dumnezeu, și în același timp să ne prosternăm înaintea puterii și maiestății Sale! Biserica de azi trebuie să păstreze un echilibru bun între toate acestea: lauda și închinarea concentrate pe Cristos, centralitatea predicării biblice și a învățaturii Scripturii, participarea la sacramente și rugăciunea eficientă și plină de putere, dacă vrea să găsească dinamismul bisericii timpurii. Doar în felul acesta putem face față provocărilor moderne de a împlini scopurile eterne ale Bisericii lui Cristos.

O biserică ce urmărește o creștere holistică, va ținti excelența în închinare, atât în serviciul de duminică, precum și în activitățile săptămânale, care includ închinarea. Închinarea trebuie să ocupe locul de frunte între funcțiile bisericii. Când evanghelizăm sau dăm învățătură, unul din scopurile noastre trebuie să fie întotdeauna chemarea oamenilor la închinarea în duh și adevăr (Ioan 4). Peste tot în lume a avut loc o nouă conștientizare a importanței închinării creștină, în special prin muzică. Biserica trebuie să se concentreze pe închinare, pentru a experimenta o creștere sănătoasă și echilibrată.

Închinarea în contextul plantării și organizării bisericii

Pentru cei mai mulți care studiază creșterea bisericii, biserica sănătoasă și biserica misionară, serviciul de închinare are o importanță primară în măsurarea progresului dintr-o congregație odată formată; acesta este timpul în care oamenii lui Dumnezeu se adună pentru a se închina și a asculta Cuvântul Său. Deși închinarea nu e limitată la timpul sau locul de închinare publică, acolo putem afla felul în care lucrurile evoluează într-o congregație. Observăm nivelul de participare la serviciu divin și putem aprecia nivelul de angajare al poporului de a face parte din adunarea bisericii. Vedem darurile lor și putem să ne dăm seama de nivelul financiar. Vedem numărul vizitatorilor și observăm rezultatele evanghelizării. Îi vedem pe cei care Îl mărturisesc pe Domnul, observăm duhul de

5. Închinare și rugăciune dinamice

închinare, și observăm multe părți ale sistemului care funcționează în același timp. În *The Church Growth Handbook (Manual de creștere a bisericii)*, William Easum afirmă că puțini factori influențează creșterea bisericii așa cum o face calitatea închinării. Când închinarea satisface nevoile oamenilor și se mijlocește o adevărată întâlnire între Dumnezeu și poporul Său, biserica tinde să crească.⁵²

Închinarea este, de asemenea, cheia plantării bisericii. Lucrătorii în plantarea bisericii încep prin a lua legătura cu oamenii prin evanghelizare, apoi îi adună pe noii convertiți în grupe de studiu biblic, urmărește ca noii credincioși să facă un angajament, identifică și formează lideri. Eventual grupul începe să țină servicii de închinare. În cele mai multe cazuri, este recomandat ca slujitorii în plantarea bisericii să amâne începerea serviciilor de închinare până când au consolidat bine întâlnirile de ucenicie din grupurile mici. Totuși, primul contact al celor mai multor oameni cu biserica s-a făcut în cadrul serviciului de închinare. De aceea, trebuie să se realizeze o bună conexiune. S-ar putea să nu existe niciodată o a doua șansă pentru a face o primă impresie! Trebuie să luăm în considerare, deci, toate detaliile pentru crearea unui mediu care conduce la o închinare dinamică, cu reverență și bucurie.

Planificarea închinării

Când un păstor vrea să înceapă un serviciu de închinare, unul din cele mai bune lucruri pe care le poate face e să alcătuiască o echipă, pentru planificare acesteia. Este frumos să vedem cum unele biserici au texte biblice, cântări, rugăciuni și mesaje sincronizate toate în jurul unei teme anume. Apoi, ei o transmit coerent, prin toate aceste vehicule de comunicare. Aceasta necesită o planificare atentă, dar dezlănțuie o extraordinară creativitate. Închinarea planificată de o echipă bine orchestrată este mai proaspătă și atrăgătoare. Echipa de închinare ar face bine să viziteze alte biserici, care au o reputație bună, pentru a vedea ce pot învăța de la ele și a decide împreună dacă sunt lucruri pe care vor să le preia, să le modifice sau să le folosească în serviciile lor de închinare.

5. Închinare și rugăciune dinamice

Serviciul de închinare trebuie să fie ceva care înalță și inspiră. Serviciul de închinare învață, dar, de asemenea, ne amintește și celebrează. Cea mai profundă fibră a ființei noastre vibrează atunci când venim în fața unui Dumnezeu care a înfăptuit lucruri extraordinare, pline de putere în trecut, care ne asigură prezentul și care ne ține viitorul în mână Sa. Trebuie să fim atenți să nu încercăm a concura cu cultura de divertisment și gratificarea imediată din jurul nostru. Dar ar trebui să profităm, în măsura în care va fi potrivit, de muzica, poezia, drama și alte manifestări artistice, pentru a ne îmbogăți liturghia și serviciul divin. Bisericele au contexte și culturi diferite, care le definește flexibilitatea privind închinare. Totuși, fiecare biserică trebuie să creeze un dialog în închinare, care include toate cele de mai jos, într-o manieră responsabilă:

- Dumnezeu ne cheamă la închinare. Congregația de credincioși răspunde cu bucurie.
- Dumnezeu ne cheamă la pocăință. Toți răspund prin mărturisirea păcatelor în rugăciune.
- Dumnezeu ne vorbește prin Cuvânt. Comunitatea de credință răspunde cu cântări și prin dărnicie.
- Dumnezeu ne dă binecuvântarea Sa. Trupul răspunde prin implicarea în slujire.

Stilul serviciului de închinare

Mulți factori determină tipul de închinare ales de biserici. De exemplu, unele subliniază mai mult natura transcendentă a lui Dumnezeu (dumnezeirea Sa și măreția Lui în comparație cu noi), și alții imanența Lui (identificarea Lui cu noi și apropierea Lui de ființele umane). Este bine să păstrăm un echilibru între cei doi poli și să subliniem diferite aspecte, în diferite perioade ale anului bisericesc. Aceasta ne va îmbogăți experiența serviciului de închinare, pentru că există o varietate de abordări ale actului liturgic. De exemplu, un serviciu de închinare de Vinerea Mare trebuie să aibă un ton diferit de cel din Duminica Paștelui. Poate că un serviciu din Vinerea Mare

5. Închinare și rugăciune dinamice

ar trebui să fie mai sobru, pentru a crea o așteptare pentru celebrarea care va urma în ziua de Paște. Celebrarea Crăciunului va fi diferită de serviciul în care se pune accentul pe mărturisire și pocăință. În același fel în care Scriptura conține o imensă varietate de stiluri literare, și serviciile de închinare trebuie să caute să includă, în timp, o varietate de experiențe biblice și sănătoase. *Lucrul important este să ne amintim că stilul slujirii emană din misiunea și viziunea bisericii, formată și modelată de misiunea lui Dumnezeu.*

În următoarea diagramă, oferim un instrument util de analiză a stilului și accentului bisericii tale, și de stimulare a discuțiilor pe care le vei purta cu alți membrii ai echipei de plantare a bisericii. Dacă dorești, poți încercui un număr de la 1 la 5 în dreptul fiecărei categorii. Apoi, cere fiecărui participant să aleagă o cifră, prin care să-și exprime opinia, și să-și împărtășească rezultatul cu grupul, explicându-și perspectiva. De exemplu: această persoană a **încercuit** cifra 2, pentru că ea a crezut că atmosfera serviciului de închinare este de celebrare.

Exemplu:

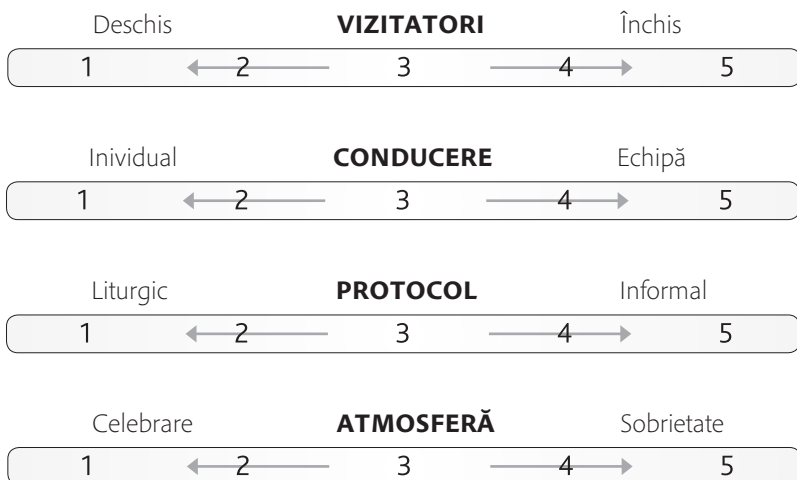

Când vei folosi acest instrument, amintește-ți că nu există răspunsuri corecte. De exemplu, vor fi servicii de închinare în care accentul este complet pe ucenicia radicală a credincioșilor. Dar vor fi și alte servicii, cum ar fi cele de genul „invită un prieten”, în care accentul va fi pus pe mărturisirea înaintea celor necredincioși. Ideea este de a crea o identitate a bisericii, care este în acord cu viziunea aleasă.

5. Închinare și rugăciune dinamice

Spontan	PLANIFICARE	Detaliat
1	← ————— →	
Încântare	EMOȚII	Rezervat
1	← 2 ————— 3 ————— 4 →	5
Puțină	VARIETATE	Multă
1	← 2 ————— 3 ————— 4 →	5
Scăzută	PARTICIPARE	Ridică
1	← 2 ————— 3 ————— 4 →	5
Puțină	TEHNOLOGIE	Multă
1	← 2 ————— 3 ————— 4 →	5
Pe necredincioși	FOCALIZARE	Pe credincioși
1	← 2 ————— 3 ————— 4 →	5
Tradițională	MUZICĂ	Contemporană
1	← 2 ————— 3 ————— 4 →	5
Intelectuală	PREDICARE	Emoțională
1	← 2 ————— 3 ————— 4 →	5
Puțină	SLUJIRE	Multă
1	← 2 ————— 3 ————— 4 →	5
Public	RĂSPUNS	Privat
1	← ————— →	

5. Închinare și rugăciune dinamice

Întrebări despre stilul de închinare:

- Cum ni se pare stilul de închinare, pe care îl folosim în mod curent?
- Ce aspecte ne plac, privitor la stilul nostru de închinare?
- Ce aspecte vrem să schimbăm sau să modificăm?
- Ce trebuie să face pentru a realiza aceste schimbări?

Serviciul de închinare și cultura

Cine călătorește pe diferite continente, va observa imediat că închinarea poate arăta foarte diferit de la un loc la altul. Unii se pot întreba cum e posibil așa ceva, când avem același Dumnezeu și aceeași Biblie. Răspunsul are de-a face cu faptul că închinarea are loc în cadrul unei culturi locale. Întreaga credință și teologie trec printr-o limbă și cultură particulară. „Declarația Federației Mondiale Luterane Nairobi privind închinarea și cultura” propune un cadru care este util în înțelegerea câtorva din aspectele semnificative ale închinării.⁵³

5. Închinare și rugăciune dinamice

Închinarea trebuie să fie...

Contextuală: În același fel în care Isus s-a smerit (Filipeni 2) și s-a identificat cu omenirea în forma unui nou-născut iudeu, oamenii își aduc închinarea înaintea lui Dumnezeu în contextul lor cultural aparte, identificându-se cu mediul local. Toate culturile lumii se pot închina lui Dumnezeu. Orice element și valori ale culturii, care sunt în armonie cu Evanghelia, Îl pot glorifica pe Dumnezeu în închinare. Anita Stauffer, în *Christian Worship: Unity in Cultural Diversity* (Închinarea creștină: Unitate în diversitatea culturală), explică felul în care contextualizarea Evanghelia este necesară, pentru a prinde rădăcini adânci în culturile locale.⁵⁴ Un exemplu clasic este folosirea, în țările andine, a instrumentelor muzicale numite charango și bombo, pentru lauda lui Dumnezeu. Unii din primii misionari au spus că acestea sunt instrumentele diavolului, și că ele nu sunt potrivite pentru folosirea în închinarea bisericii. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că azi Evanghelia este mai contextualizată și sunt mii de grupuri de închinare care folosesc instrumentele populare. Care aspecte ale serviciului de închinare reflectă contextul vostru cultural?

Anticulturală: În același fel în care Cristos a răsturnat mesele vânzătorilor care profanau templul cu lăcomia lor, și i-a numit pe farisei „pui de năpârci,” închinarea înaintea lui Dumnezeu este exprimată prin confruntarea aspectelor culturale, care merg împotriva valorilor Evangheliei. Isus Cristos a venit ca să transforme toate culturile. Cuvântul ne cheamă, nu ca să ne conformăm lumii, ci să fim transformați prin înnoirea minții noastre (Romani 12). De aceea, serviciul de închinare trebuie să reflecte cultura, dar și să o confrunte. Elementele biblice și profetice ale închinării, cum sunt: chemarea la pocăință, dreptate și conștiință socială și comunitară, trebuie să revină în serviciile noastre de închinare. Care sunt aspectele culturii noastre care trebuie respinse? În ce fel serviciul de închinare ne ajută să ne amintim că suntem un popor aparte?

Interculturală și multiculturală: Cartea Apocalipsa (5:9; 7:9) ne arată că, în Împărăția lui Dumnezeu, vor fi oameni de toate limbile, din toate triburile și toate națiunile. Isus a venit să fie

5. Închinare și rugăciune dinamice

Mântuitorul fiecărui popor, nu doar al unui singur, excluzându-le pe celelalte. În Vechiul și Noul Testament avem dovezi clare că mesajul lui Dumnezeu traversează toate tipurile de bariere și granițe. Există un singur Domn, un singur botez, o singură Evanghelie. Cu toate acestea, sunt diferite exprimări culturale ale acestei realități. Serviciul nostru de închinare poate, de asemenea, să reflecte universalitatea Evangheliei și ne poate determina să folosim arta, muzica, arhitectura, obiceiurile și valorile altor culturi, pentru a îmbogăți actul liturgic. Cum exprimăm natura universală și interculturală a Evangheliei în biserica noastră?

Transculturală: În același fel în care învierea lui Cristos a demonstrat o putere și un adevăr care trece dincolo de înțelegerea și cultura noastră, și serviciul de închinare reflectă ceva ce este dincolo de o anumită cultură sau chiar de toate culturile luate împreună. Evanghelia are aspecte supra-culturale. Dumnezeuul Triunic și toate lucrările Sale (creație, răscumpărare, sfințire etc.) depășesc înțelegerea umană și ne poartă dincolo de posibilitatea ca o cultură, sau chiar toate împreună, să poată exprima complet și în mod desăvârșit credința. Elementul de mister în credința creștină trebuie să aibă și el un loc în serviciul de închinare. Cuvântul spune că pacea lui Dumnezeu „întrece orice pricepere” (Filipeni 4:7), și 2 Petru 1:4 ne spune: „...El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte.” Fără a cădea în greșeala mișcării New Age, care spune că fiecare ființă umană este un dumnezeu, noi trebuie să înțelegem aceste adevăruri: credința creștină ne permite să fim parteneri cu Dumnezeu, și ne oferă mult mai mult decât lumea ar putea vreodată înțelege sau aprecia. Care aspecte ale închinării tale te ajută să te apropii de Dumnezeu, care transcende orice cultură umană?

Liderii bisericii, care iau în considerare aceste patru elemente ale relației dintre închinare și cultură, vor îmbogăți experiența de închinare a poporului cu care lucrează. Cel mai important lucru este ca serviciul de închinare să reflecte adevărul că Dumnezeu este viu, prezent și în comuniune cu poporul Său. Aceasta va ajuta la

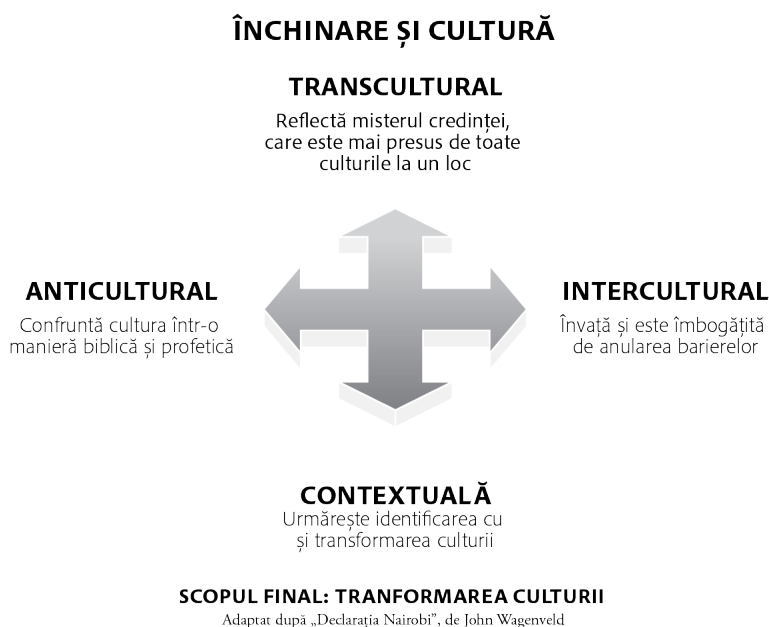
5. Închinare și rugăciune dinamice

atingerea țelului dorit: ca prin experiența închinării, închinătorii să *transforme* cultura lor, pentru Cristos.

Multe din controversesele privitoare la închinare sunt nimic mai mult decât discuții despre preferințe și stil. În realitate, există loc pentru o mare varietate de expresii ale închinării, în bogata diversitate a Bisericii Domnului. Așa cum spune Hesselgrave: „Adevărata închinare creștină, în primul rând și mai presus de toate, Îl onorează pe Dumnezeu, și Îi atribuie Lui lauda și recunoștința pentru ceea ce este și ceea ce a făcut.”⁵⁵

Considerații de bază

La serviciul de închinare, este esențial ca vizitatorii și membrii

congregației să fie bine primiți. Aceasta e o lucrare importantă, pe care o fac ușierii, care îi întâmpină pe oameni cu un zâmbet și cu o inimă plină de dorința de a-i sluji. Ei oferă nou-veniților buletinele informative, dacă sunt, și se asigură că toți cei care au venit pentru

5. Închinare și rugăciune dinamice

prima dată primesc un formular, pe care își pot nota datele de contact. Apoi, oferă aceste formulare păstorului pentru ca, în funcție de ce e bine primit în cultura respectivă, acesta să-i poată prezenta pe vizitatori în timpul serviciului, sau să-i poată saluta personal la terminarea programului. În unele culturi, raportul cu vizitatorii va fi diferit, dar ideea e să existe o cale de a-i putea cunoaște pe oameni și a le arăta ospitalitate. Amintiți-vă că mulți vizitatori, care vin pentru prima dată, decid chiar în acea zi dacă se vor întoarce la serviciul de închinare sau nu; de aceea, primiți-i bine. Trebuie să depunem toate eforturile ca vizitatorii să simtă căldura comunității creștine și să audă clar Vestea Bună a salvării oferite de Cristos. Vă încurajăm să creați o echipă specială pentru păstrarea legăturii, care să ia contactul, din când în când, cu fiecare vizitator.

Echipa aceasta are responsabilitatea de a observa și profita de fiecare oportunitate de a-i vizita pe noii veniți. Dacă este posibil, este bine să trimiteți un mesaj sau să dați un telefon acestor oameni, arătând un interes sincer pentru ei și invitându-i din nou la serviciul de închinare. Când John a început biserica Principe de Paz (Prințul Păcii), a fost un cuplu care a spus că ceea ce i-a impresionat cel mai mult pe ei a fost faptul că au fost vizitați la 24 de ore după primul telefon. Păstrarea legăturii este ca motorul pentru un avion: fără el nu poți pleca din loc.

Altă considerație privește mărimea sanctuarului și numărul de scaune disponibile. Din păcate, multe locuri de întâlnire sunt construite cu o viziune foarte săracă de viitor. Unele biserici își limitează creșterea pe termen lung, din cauza clădirilor prea mici sau din cauză că terenul nu permite nici o extindere. Ei își blochează creșterea chiar înainte de a începe. Când oamenii sosesc într-o clădire care este deja plină, ei se simt înghesuiți și inconfortabil. Când o congregație ocupă 80 la sută din capacitatea localului, trebuie să ia în calcul opțiunea de a se extinde: adăugând servicii, lărgind locul de întâlnire, sau mutându-se într-un local mai mare. Multe biserici care adaugă servicii experimentează o creștere semnificativă în prima lună după această schimbare. Nu lăsați ca lipsa spațiului să împiedice creșterea comunității de închinare.

5. Închinare și rugăciune dinamice

Predicarea biblică, consistentă, este esențială pentru o biserică sănătoasă. Mesajele trebuie să atingă mintea, dar și inima. Provocările lansate de la amvon trebuie să fie aplicabile în viața de fiecare zi și trebuie să consolideze familiile din ziua de azi, printr-o doctrină sănătoasă. Întotdeauna pregătiți-vă mesajul, și întregul serviciu, pe asumptia că vă adresați cel puțin unui creștin cu vechime și unei persoane care ia contact cu credința pentru prima dată. Dedicăți-vă timp alcătuirii unor mesaje bune, care se adresează nevoilor oamenilor, și care în timp vor acoperi învățătura întregii Biblii. Malphurs ne amintește: „Deși sunt mulți oameni interesați de detaliile privind sfârșitul lumii, sunt mult mai mulți care vor să știe cum să ajungă cu bine la sfârșitul săptămânii!”⁵⁶ Căutați un echilibru între practic și conceptual, și folosiți multe ilustrații și povestiri, pentru a comunica principiile, pe care vreți să le predați, într-un mod interesant. Respectați timpul alocat și, cu câteva excepții, căutați să încheiați într-o notă pozitivă, care transmite harul și speranța în Isus.

Adaptați-vă programul la stilul vostru liturgic și încurajați-i și îndemnați-i pe oameni să facă pași ai credinței, în răspuns la transformarea spirituală pe care Dumnezeu a făcut-o în ei. Oamenii vor aprecia provocările la participare și oportunitățile de a răspunde chemării lui Dumnezeu. Răspunsul la chemare poate fi privat sau public. Este bine, de asemenea, să oferiți oportunități ca, în timpul serviciului (înainte, în timpul sau după program), oamenii, care au nevoie de rugăciune pentru o nevoie specială, să poată veni în față, sau să meargă într-o cameră specială, unde cineva se poate ruga pentru ei.

Încurajați participarea liderilor și a membrilor voștri. Folosiți talentele și darurile lor pentru zidirea trupului, în timpul serviciului de închinare. Liderii de închinare sunt oamenii cheie. Ei trebuie să fie oameni maturi, respectați, cu o bună mărturie, și închinători care vor să-i conducă pe alții în închinare înaintea lui Dumnezeu. Muzica este unul din domeniile în care pot fi implicați mai mulți oameni. În funcție de creșterea bisericii, liderii pot ajuta la formarea unui nou grup muzical: de copii, de tineri, cor de adulți, orchestră

5. Închinare și rugăciune dinamice

sau formație muzicală. Cuvintele cântărilor trebuie să comunice adevărurile biblice și să nu intre în conflict cu învățătura pe care o dați. Pe măsură ce implicați tot mai mulți oameni, potrivit darurilor lor, prezența la biserică va continua să crească.

Folosiți mărturia oamenilor care au cunoscut harul, îndurarea și dragostea transformatoare a lui Dumnezeu. Cea mai mare provocare va fi să vă asigurați că accentul rămâne pe Dumnezeu, și nu pe ei. Mărturiile au o modalitate subtilă de a pune reflectorul pe „cât de rău am fost” sau „cât de bun am devenit”, mai degrabă decât pe puterea transformatoare a lui Dumnezeu. Totuși, este important să-i lăsați pe oameni să-și împărtășească călătoria spirituală în public, pentru zidirea tuturor. Când alții vor vedea cum lucrează Dumnezeu în comunitate, vor fi atrași și vor arăta interes în participarea la lucrare.

Botezul și Cina Domnului

Sacramentele sunt elemente constitutive serviciului de închinare. Lucrătorii în plantarea bisericii trebuie să citească scrierile și cărțile pe care denominațiunea lor le recomandă, pentru a învăța teologia și practica botezului și a Cinei Domnului. Învățătura trebuie să acompanieze sacramentele. Liderii trebuie, de asemenea, să cunoască o varietate de forme de ritual (în sensul bun al cuvântului), permise în contextul lor local. Dar, dincolo de protocol, slujitorii în plantarea bisericii trebuie să cunoască felul în care pot crea experiențe pline de semnificație, care adâncesc credința și deschid oportunități de a depune mărturie prin aceste sacramente.

Botezul oferă o oportunitate excelentă de a celebra intrarea unui nou credincios în familia de credință, de a explica importanța sa și de a-i chema pe cei care încă nu au făcut acest pas. Este chiar mai bine când această ceremonie este însoțită de o mărturie. La Cina Domnului, avem o altă oportunitate de a explica semnificația profundă a lucrării lui Isus și a comuniunii sfinților, făcută posibilă prin această lucrare. Evită căderea în rutină: experimentează diferite forme care împlinesc aceeași funcție, între parametri biblici. Dacă ești limitat la o singură modalitate de a oficia Cina Domnului,

5. Închinare și rugăciune dinamice

îmbogățește evenimentul cu diferite metafore biblice, predici relevante și cântări, care subliniază acel eveniment important.

Rugăciune

Pași practici

1. Începe disciplina rugăciunii personale în privat.
2. Găsește parteneri de rugăciune, care să te susțină.
3. Roagă-te regulat cu liderii bisericii, în grupuri mici.
4. Dezvoltă o lucrare de rugăciune la nivelul întregii biserici.

Haideți să observăm câteva aspecte importante. Primul: rugăciune ne amintește zilnic de faptul că lucrarea îi aparține lui Dumnezeu, și nu nouă. Rugăciunea, mărturisirea, cererile și mijlocirile ne asigură că temelia tare pe care este zidită biserica este Dumnezeu Triunic și adevărat. Prin restrângerea activității noastre și dedicarea unui timp pentru rugăciune, recunoaștem că depindem de harul divin și nu ne bazăm pe propria noastră înțelegere, nici pe propria noastră putere. Un păstor a spus: „Dacă vrem să avem biruință înaintea oamenilor în public, trebuie să ieșim biruitori cu Dumnezeu în privat.”

Al doilea: rugăciunea este uleiul lubrifiant, care face ca „mașinăria” să meargă bine. Mașinăria care nu este unsă cu ulei, în scurt timp va rugini și nu va folosi la nimic. Același lucru se întâmplă cu biserica, atunci când nu se roagă. Noi trebuie să ne concentrăm pe voia lui Dumnezeu, să scaldăm întreaga lucrare în rugăciune, să căutăm prezența Sa, pentru ca El să binecuvânteze eforturile noastre. Am putea spune, poetic: „rugăciunea mișcă mâna lui Dumnezeu.” În realitate, totuși, rugăciunea nu-L schimbă atât de mult pe Dumnezeu, cum ne schimbă pe noi!

Al treilea: rugăciunea îi unește pe liderii congregației. Este dificil ca certurile, mânia, gelozia, dezacordurile și supărările să prindă rădăcini în pământul inimii oamenilor, dacă a fost udat constant de rugăciuni. Noi nu cunoaște o activitate mai bună pentru a uni o

5. Închinare și rugăciune dinamice

echipă, decât rugăciunea împreună. Rugăciunea menține armonia dintre frați și surori. Rugăciunea unește și ne ține în voia Domnului. Așa cum spunea un coleg: „Rugăciunea te ține departe de păcat și păcatul te ține departe de rugăciune.”

Al patrulea: rugăciunea consolidează biserica, pentru a avea impact asupra comunității. Îmbibă proiectele evanghelistice cu rugăciune. Noi trebuie să fim sub mâna protectoare a lui Dumnezeu, cuceritori de dragostea Sa și învăluiți de puterea Duhului Sfânt, atunci când mergem ca ambasadori ai Domnului. Totuși, nu este de-ajuns să vorbim. Noi trebuie să lucrăm, să punem în practică. Richard Pratt, în *Pray with Your Eyes Open (Roagă-te cu ochii deschiși)*, notează felul în care timpul de rugăciune, pe care l-a experimentat, a inclus multe discuții și planuri. El a spus că întâlnirile de rugăciune adesea sfârșesc a fi despre multe alte lucruri decât despre rugăciune.⁵⁷

Practica rugăciunii unei biserici este adesea un indicator de nădejde al nivelului spiritual al acesteia. Absența rugăciunii caracterizează o biserică bolnavă, sau una care stagnează. Această disciplină creștină poate fi scânteia, care aprinde focul biblic în inimile oamenilor fără viață, și care aduce lumina, pentru cei care rătăcesc pe căi greșite.

În unele privințe, rugăciunea este începutul tuturor lucrărilor și închinarea este sfârșitul lor principal. Împreună, asemenea copertilor unei cărți, ele dau viață tuturor celorlalte aspecte ale unei lucrări holistice, menționate în această carte. Evanghelizarea, ucenicia, slujirea și părtășia, toate sunt reunite în rugăciune și închinare, care ne dau putere să ne îndeplinim misiunea. În același timp, noi acceptăm lucrarea rugăciunii și a închinării, ca daruri din partea Domnului. Darul Său pentru noi devine sarcina noastră.

*„Misiunea nu este scopul final al Bisericii. Închinarea este.
Misiunea există pentru că lipsește închinarea.”*
- John Piper⁵⁸ -

Închinare și rugăciune dinamice

Întrebări de studiu

Notează fiecare din afirmațiile de mai jos cu un punctaj de la 1 la 10, 1 însemnând că ești categoric împotriva și 10 că ești întru totul de acord. După evaluarea celor șapte afirmații, adună punctajul și apoi împarte-l la șapte, pentru a obține o medie generală a acestui semn vital. Apoi parcurge întrebările de mai jos.

1. Închinarea din biserica noastră ne hrănește și ne întărește pentru viața creștină.	
2. Muzica folosită în timpul serviciului ajută congregația să experimenteze prezența vie a lui Dumnezeu.	
3. Mesajele predicate sunt apreciate de congregație.	
4. Serviciile noastre de închinare îi atrag pe tineri.	
5. Mă simt confortabil să invit un prieten sau o rudă la biserică.	
6. Privind la întreaga experiență de închinare, mă simt deplin satisfăcut.	
7. În serviciile noastre de închinare este recunoscută natura triunică a lui Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.	
MEDIA	

Pentru discuții

1. Ce crezi despre rezultatul acestei evaluări?

2. Care din întrebările de mai sus ți-a dat cel mai mult de gândit? De ce?

3. Care e unul din pașii pe care i-ai putea face pentru a îmbunătăți acest semn vital?

CONCLUZII

În concluzie, în aceste două secțiuni am analizat, pe scurt, cele zece semne vitale ale unei biserici sănătoase. Aceste informații ne ajută să înțelegem mai clar ce urmărim atunci când vrem să instituim o congregație nouă și sănătoasă, sau să revitalizăm una deja formată. Este bine să începem acest proces cu o imagine clară în mintea noastră. Pentru ce ne străduim? Cum ar trebui să arate biserica, pe care dorim să o plantăm? Care sunt ingredientele vitale ale unei biserici sănătoase? Așa trebuie să începem: cu finalul în minte.

Am analizat cinci elemente de bază, care trebuie să fie prezente în orice biserică, și apoi am trecut prin cele cinci funcții ale slujirii sale. Când plantăm o biserică, trebuie să folosim acest cadru ca un punct de start pentru organizare, planificare și evaluare. Trebuie să știm că aceste zece aspecte nu sunt statice, ci mai degrabă trebuie înțelese ca elemente care trebuie dezvoltate dinamic și eficient, în funcție de contextul particular.

Acum, că am analizat funcțiile vitale ale bisericii, pune un timp de-o parte pentru a face următorul exercițiu. Îți recomandăm să îl faci mai întâi singur, pe o foaie de hârtie, și apoi să îl repeți cu un grup mic de studiu sau cu liderii cu care lucrezi. Compară rezultatele obținute. Apoi adună contribuțiile întregului grup pe o foaie de hârtie mai mare. Este bine ca, mai întâi, să enumeri toate lucrările care se fac în biserică, și apoi lucrările pe care speri să le începi și să le dezvolti.

INSTRUMENT DE PLANIFICARE A CELOR CINCI FUNCȚII VITALE

La cele cinci funcții vitale ale bisericii separat, și alcătuiește o listă a lucrărilor aparținând fiecăreia din ele. La fiecare șase luni, revizuiеște lista, pentru a vedea unde anume trebuie să faci ajustări.

Amintește-ți că nu există un singur fel de a face lucrurile și că nici o listă nu poate satisface toate cerințele unei situații anume. Ceea ce propunem aici este un cadru bun, care poate fi folosit ca un punct de start, și care ia în considerare Cuvântul lui Dumnezeu și experiența bisericii și a celor care au fost înainte de noi. Lucrul important e să ne concentrăm pe toate aceste idei din perspectiva lui Dumnezeu, în așa fel încât lucrarea în totalitatea ei să fie orientată spre misiune și să caute zidirea trupului lui Cristos, pentru gloria Sa și lărgirea slujirii, prin multiplicare ucenicilor și creșterea unor biserici sănătoase.

MĂRTURISIRE	UCENICIE	SLUJIRE	COMUNIUNE	ÎNCHINARE

Reproducerea bisericii

Lucrul bun privind plantarea bisericii este că cele cinci funcții se reproduc din nou și din nou, cu noile congregații. Fiecare biserică are responsabilitatea de a multiplica aceste funcții în noii ucenici și, când e posibil, în noile biserici. Un frate în Cristos din Nicaragua ne-a spus într-o zi că ne lipsește o funcție. Zicea că acea funcție e reproducerea, și avea dreptate. Noi trebuie să reproducem în mod constant aceste funcții, și una din cele mai bune modalități de a face acest lucru este de a planta noi biserici. Dacă avem un pom fructifer, va produce roade mai bune dacă ne îngrijim de el, dar nu va crește prea mult. Dacă vrem să avem mai multe roade, este mai bine să folosim semințele câtorva din fructe, și să plantăm alți pomi, care vor produce la rândul lor fructe. Unele biserici au ajuns la dimensiuni impresionante, dar mărimea bisericii mamă nu se poate compara cu numărul de oameni câștigați și al liderilor formați de toate bisericile fiice, care au fost plantate.

Potrivit lui Ralph Moore, un slujitor în plantarea bisericii în Hawaii și fondator al mișcării care a lansat sute de biserici în întreaga lume, există trei impedimente fundamentale în reproducerea bisericii, care necesită soluții alternative și creative pentru a fi depășite. Acestea sunt următoarele așteptări limitatorii:

1. Pregătirea formală într-o școală teologică pentru păstori
2. O clădire dedicată serviciilor de închinare
3. Un păstor angajat cu normă întreagă

Moore recomandă formarea locală a păstorilor și trimiterea lor la seminarii sau institute biblice doar după ce au început o biserică, sau obținerea unei educații teologice la distanță, pentru a nu fi nevoie să părăsească lucrarea. În al doilea rând, el sugerează ca bisericile să-și închirieze un loc de întâlnire pentru câțiva ani, înainte de cumpărarea sau construirea unei clădiri. El spune că o clădire modelează gândirea slujitorului și congregația formată, și adesea limitează potențialul de creștere. În al treilea rând, el

Instrument de planificare a celor cinci funcții vitale

recomandă bisericilor să înceapă cu un păstor care are un serviciu secular, pentru care este plătit, o variantă care are multe avantaje, atâta vreme cât sunt considerate și minusurile acestui model, cum ar fi: oboseala, lipsa unui timp cu familia, nevoia de a-și câștiga credibilitatea.⁵⁹

Întrebarea cheie este, deci: Când conduceți o biserică, îi veți insufla viziunea reproducerii funcțiilor vitale prin plantarea bisericilor fice?

Încheiem prin a repeta ceea ce am scris în prefață, adevăr care este ancora unificatoare a cărții. Cei zece indicatori ai semnelor vitale ale unei comunități de credință sănătoase sunt înrădăcinați în caracterul și natura lui Dumnezeu. O biserică sănătoasă își înțelege misiunea și scopul în lume, și își organizează viața și lucrarea pentru a dovedi credincioșie și eficiență în contextul în care a fost așezată.

Rugăciunea noastră e ca aceste zece semne vitale să vă ajute să purtați conversații sănătoase, care să vă fie utile în încercarea de a împlini, la nivel de congregație, misiunea încredințată vouă în această lume. Înrădăcinată în Scriptură și condusă de Duhul, comunitatea de credință poate evita extremele „misiunii fără biserică” și ale „bisericii fără misiune”, printr-o abordare integrată, și va fi un indicator spre Împărăția lui Dumnezeu.

„Puterea lui Dumnezeu este demonstrată în mod suprem la cruce. Acolo Satan și-a folosit întregul arsenal pentru a-L distruge pe Cristos, sau pentru a-L provoca Să se folosească nepotrivit de divinitatea Sa. Amândouă ar fi însemnat înfrângerea pentru Cristos – în primul rând, pentru că Satan l-ar fi biruit, și în al doilea rând, pentru că ar fi distrus planul de mântuire al lui Dumnezeu. Puterea dumnezeiască este întotdeauna înrădăcinată în dragoste, nu în mândrie; în răscumpărare, nu în răzbunare; și în grija pentru alții, nu pentru sine. E umilință, nu

Instrument de planificare a celor cinci funcții vitale

respingere. Simbolul său e crucea, nu sabia. De aceea, lumea vede puterea lui Dumnezeu ca slăbiciune (1 Cor. 1:23-27)."

-- Hiebert, Shaw și Tienou⁶⁰ --

„Evanghelia cere bisericii să implementeze victoria lui Dumnezeu în lume, prin dragostea care suferă. Crucea nu este doar un exemplu de urmat; este o realizare care trebuie valorificată, pusă în practică. Dar este, totuși, un exemplu, pentru că este exemplarul, tiparul, modelul pentru ceea ce Dumnezeu vrea să facă prin Duhul Său în lume, prin poporul Său. Este începutul unui proces de răscumpărare, în care suferința și martirajul sunt mijloace paradoxale prin care este câștigată victoria.”

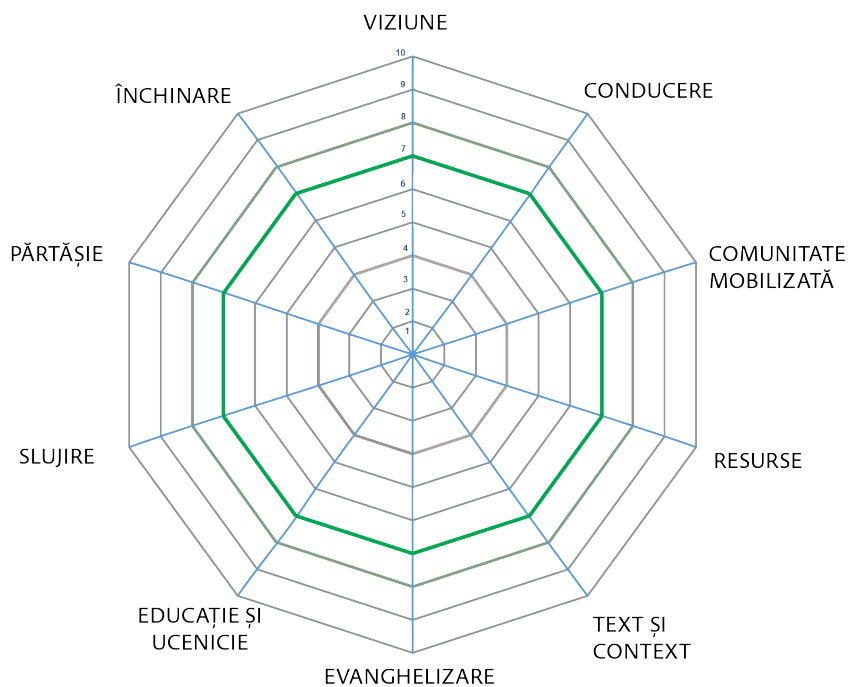
--N. T. Wright⁶¹--

Următorul pas

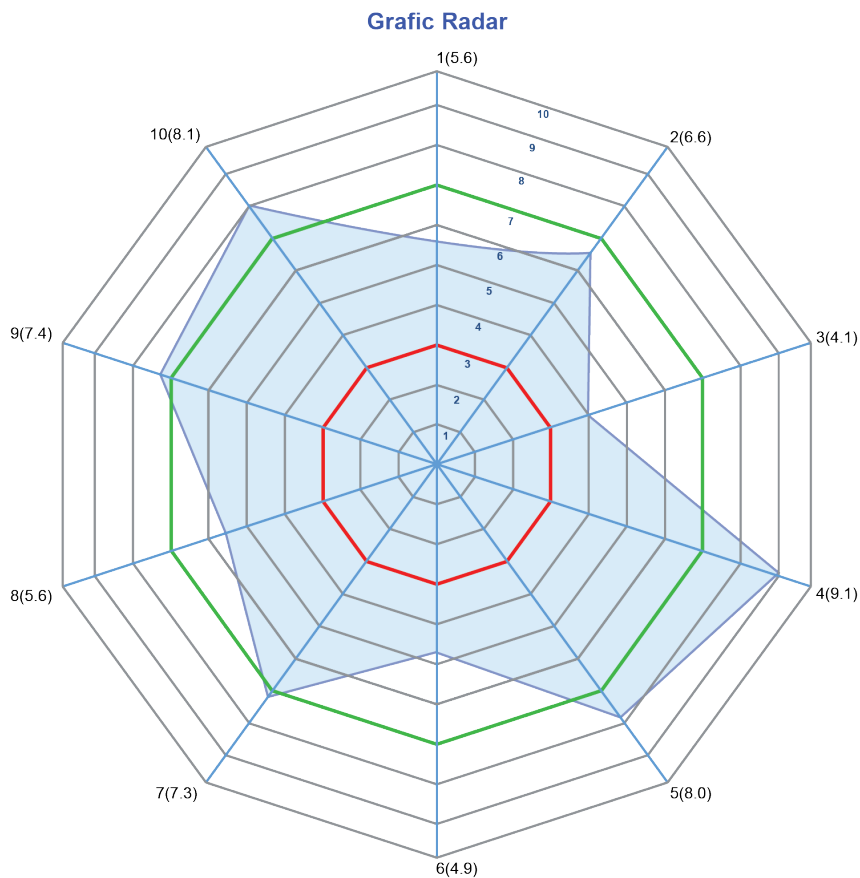
Acum puteți lua punctajul de la întrebările pe care le-ați parcurs după fiecare capitol, și le puteți nota în următorul tabel, pentru a le avea pe toate pe o singură pagină. Apoi, dacă urmăriți instrucțiunile din Anexă, puteți procesa aceste informații împreună, la nivelul de congregație, pentru a putea purta în continuare conversații despre viața și misiunea bisericii voastre.

	ELEMENTE VITALE					FUNCTII VITALE				
	VIZIUNE	CONDUCERE	COMUNITATE MOBILIZATA	RESURSE	TEXT ŞI CONTEXT	EVANGHELIZARE	EDUCAȚIE ŞI UCENICIE	SLUIJIRE	PĂRȚĂŞIE	ÎNCHINARE
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
TOTAL										
ÎMPARTE	ÎMPARTE					ÎMPARTE				
NUMĂRUL ÎNTREBĂRILOR	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7
	EGAL					EGAL				
MEDIA										

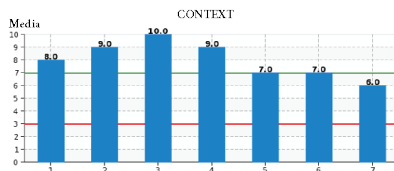
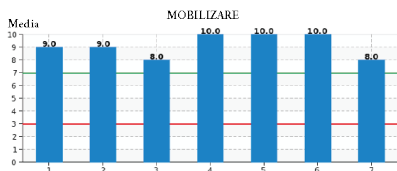
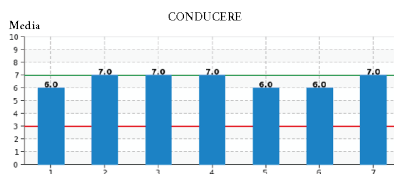
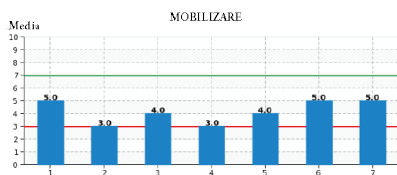
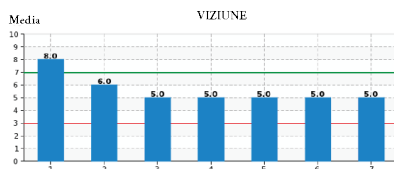
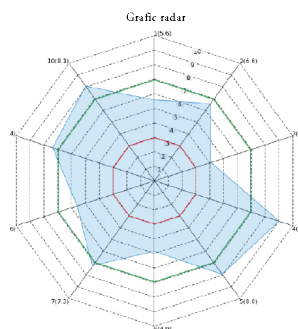
COMPLETEAZĂ ACEST GRAFIC CU REZULTATELE OBTINUTE

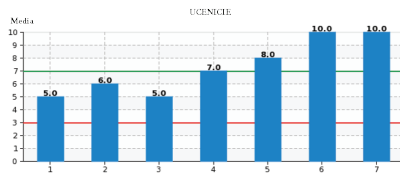
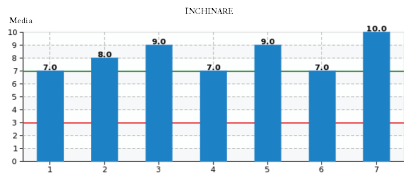
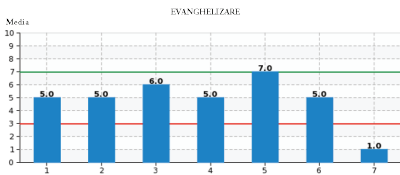
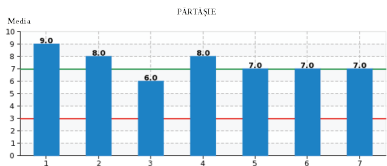
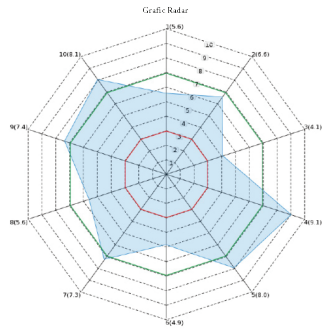
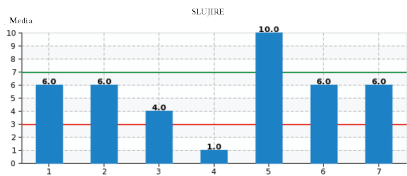
EXEMPLU DE GRAFIC COMPLETAT CU REZULTATELE COMUNITĂȚII BISERICII

ELEMENTE CHEIE VITALE ALE UNEI BISERICI

FUNCȚII CHEIE VITALE ALE UNEI BISERICI SĂNĂTOASE

ANEXĂ

INTRODUCERE

IA PULSUL BISERICII TALE este un instrument care te poate ajuta să pui un diagnostic și să observi starea de sănătate a bisericii, prin evaluarea câtorva aspecte cheie ale vieții comunității. Cartea servește ca un instrument de autoevaluare și planificare a bisericii locale, două procese importante pentru bisericile care caută atât creșterea cantitativă, cât și calitativă. Acest instrument este oferit gratis de Multiplication Network, o organizație care promovează dezvoltarea unor biserici sănătoase și sprijină formarea noilor biserici peste tot în lume.

Pe lângă faptul că slujește ca un instrument de măsurat, care descoperă informația vitală despre sănătatea congregației, scopul cărții IA PULSUL BISERICII TALE este să încurajeze dialogul și analiza elementelor importante, care influențează dezvoltarea și sănătatea bisericii, analiză care trebuie făcută de lideri, membri și păstorii bisericii locale. Acest instrument își primește valoarea doar prin conversații sănătoase, purtate între liderii care caută să facă schimbări scăldate în rugăciune și conduse de Duhul Sfânt, pentru a fi o mărturie mai bună a Împărăției lui Dumnezeu în comunitatea lor.

Următoarele zece caracteristici sunt descrise în cartea *Ia pulsul bisericii tale*. Ele sunt împărțite în două grupe: cinci elemente cheie și cinci funcții vitale.

Anexă

5 ELEMENTE CHEIE	5 FUNCȚII VITALE
O viziune clară și cuceritoare	O mărturie convingătoare
O conducere mobilizatoare	O ucenicie cuprinzătoare
Un grup de credincioși motivați	O slujire plină de compasiune
O bună administrare a resurselor	O comunitate caldă și primitoare
Integrarea textului în context	Închinare și rugăciune dinamice

RECOMANDĂRI GENERALE PENTRU UTILIZATORI

Acesta este un proces, mai degrabă decât o activitate.

Instrumentul are atâta valoare, cât discuția pe care o generează. Ideea centrală este că IA PULSUL BISERICII TALE îi poate ajuta pe lideri să conducă conversațiile, mai întâi de evaluare și apoi de planificare, cu scopul de a clădi o slujire mai eficientă, din care va rezulta o biserică mai sănătoasă. Amintiți-vă că acest instrument este ÎNCEPUTUL unui proces, și că schimbările nu au loc peste noapte. Conducătorul discuției trebuie să amintească grupului că acesta este un proces care necesită timp, și că nu e vorba de un act singular.

Chestionarul trebuie să fie completat de cât mai mulți membri ai bisericii.

Acest instrument se va dovedi a fi mai util dacă cei mai mulți oameni dintr-o congregație (membrii sau aparținători) vor completa tabelele și le vor înmâna liderilor, pentru evaluarea rezultatelor. Ei ar putea să le lase anonime, dacă preferă acest lucru. Liderii trebuie să calculeze media și să adune toate comentariile suplimentare ale fiecărui participant. Cu cât mai mulți oameni completează chestionarele, cu atât mai reprezentativă și utilă va fi informația, pe care liderii grupului o vor primi.

Formularul trebuie să fie completat de toți liderii care participă la proces.

De asemenea, și liderii trebuie să completeze tabelele, dar noi am sugera să nu o facă anonim, pentru că ei vor trebui să-și prezinte punctele de vedere în procesul de analiză, evaluare și interpretare. Media grupului de lideri trebuie să fie calculată și comparată cu media punctajului adunat de la congregație. Uneori diferențele dintre lideri și congregație sunt semnificative, și este de folos să marcăm, să analizăm și să discutăm acest lucru. Nu există o regulă strictă privind mărimea grupului de evaluare, dar noi sugerăm ca acesta să includă între 5 și 15 lideri.

Spiritul procesului de analiză trebuie să fie constructiv.

Acest exercițiu trebuie să fie purtat în rugăciune, și trebuie să aibă loc într-o atmosferă de maturitate emoțională și spirituală, în care fiecare se simte în siguranță să-și împărtășească opinia. Trebuie să fie descoperite punctele tari și slabe ale bisericii. Liderii tind să celebreze punctele tari, dar ei trebuie, de asemenea, să fie deschiși să recunoască punctele slabe ale bisericii, pentru ca situația să poată fi îmbunătățită.

PAȘI RECOMANDAȚI

1. Exploră – Descarcă o copie a studiului și examinează întrebările, pentru a te asigura că acest instrument se potrivește congregației tale. Semnele vitale pe care *Ia pulsul bisericii tale* le identifică sunt importante, dar nu sunt singurii factori pe care congregația ta trebuie să-i ia în considerare. Întrebările din el pot, de asemenea, să plece de la asumptii pe care tu nu vrei să le faci. Înainte de a începe, asigură-te că liderii se simt confortabil cu faptul că acest studiu va măsura factorii pe care îi ai în vedere. O copie digitală a studiului poate fi descărcată de pe site-un www.

multiplicationnetwork.org, la Training Materials. Toate materialele sunt gratuite, dar ți se cere să te înscrii (și aceasta se face tot gratuit).

2. Acord – Asigură-te că ai acordul conducerii bisericii tale pentru acest proiect. Este important să existe o înțelegere clară a procesului și determinarea de a merge până la capăt. (Avem un ghid de planificare strategică opțional, care oferă ajutor suplimentar în folosirea acestui instrument, și acesta poate fi găsit tot pe www.multiplicationnetwork.org/training-materials/, dar adesea se dovedește a fi mai complex decât și-ar dori cele mai multe din biserici. Poți folosi pur și simplu doar ceea ce îți place din acest material.)
3. Înscrie-te – Roagă-l pe păstorul tău să meargă pe site-ul www.multiplicationnetwork.org și să facă click pe logo-ul Take Your Church's Pulse. După aceasta, vei fi redirectionat pe www.edutecnologia.org/pulse/index.php?lang=en. Acolo vei primi opțiunea de a descărca pdf studiul, așa că îl vei putea printa și copia, pentru ca cei din congregația ta să îl completeze pe hârtie. A doua opțiune: păstorul va putea înscrie biserica ta, pentru a face studiu online. Această opțiune va prelucra automat rezultatele tale. Păstorul va primi linkurile necesare pe email, unul pentru studiu și altul pentru rezultate.
4. Împărtășește linkul de studiu cu echipa de conducere și cere-le mai întâi lor să completeze testele. Aceste rezultate vor oferi o bază de date pentru compararea cu cele oferite de congregație ca întreg, și va descoperi dacă liderii și congregația sunt pe aceeași lungime de undă.
5. Împărtășește studiul cu întreaga congregație, și fixează-le oamenilor o limită de timp pentru completare. Celor mai puțin pricepuți în ale tehnologiei, va trebui să le împarți copii printate, care trebuie completate și adunate, iar apoi

datele pot fi introduse în calculator de un membru care e mai priceput la aceasta.

6. Examinează rezultatele cu echipa de conducere și pregătește procesul pentru discuția cu membrii congregației. Acum, când ai rezultatele studiului, ai patru strategii valide pentru selectarea priorităților în atingerea scopurile tale:

- **Butoiul și doagele** – Un butoi este construit din mai multe doage. Dacă încerci să umpli un butoi gol cu apă, el se va umple numai până la nivelul doagei celei mai mici. La acel punct apa, în loc să se ridice mai sus, se va scurge în afară. Slăbiciunile noastre pot deschide ușile din spate ale bisericii, pe care membrii existenți vor ieși la fel de repede pe cât vor intra noii membri. Dacă acesta e cazul, adesea calea cea mai rapidă pentru creștere este tratarea slăbiciunii, și prin aceasta i-am putea reține înăuntru pe oamenii pe care îi avem. Dacă, privind la rezultatele studiului tău, vezi slăbiciuni, care împiedică lucrarea, și datorită cărora darurile tale nu-și poate atinge potențialul maxim, ar trebui să începi cu ele.
- **Conduce cu darurile tale** – Așa cum membrii au darurile lor spirituale, și congregația ca întreg are daruri și puncte tari. Mai degrabă decât să încercați să fiți congregația ideală a cuiva, căutați să fiți congregația intenționată de Dumnezeu, prin identificarea darurilor voastre unice și folosirea lor. Adesea punctele noastre tari neexploatare sunt mai de valoare pentru Împărăția lui Dumnezeu decât îmbunătățirea slăbiciunilor noastre marginale. Plus, adesea este mai ușor să îmbunătățești cu două puncte o calitate, decât cu un punct o slăbiciune. Dacă ai o viziune și daruri puternice și clare, concentrarea pe daruri este o alegere bună, deși s-ar

putea să preferi să vorbești și despre slăbiciuni, ca un scop secundar, pentru zidirea platformei tale de slujire.

- **Racheta de tenis** – Graficul pânză de păianjen adesea le amintește oamenilor de o rachetă de tenis. În cele mai multe sporturi, de la baseball la golf și până la fotbal, există un „punct dulce” care, atunci când face contactul cu mingea, îți conferă putere și control. La o rachetă de tenis, dacă te gândești la mărimea feței ei, punctul dulce e mai extins. Graficul pânză de păianjen ne arată punctul dulce al bisericii tale, mărimea eficienței slujirii tale. În loc să te îngrijorezi de puncte tari și slăbiciuni, caută modalități de a lărgi punctul dulce. Dacă ai putea schimba unul sau doi factori cu un singur punct, care factor ar crește cel mai mult suprafața punctului dulce? Abordarea „racheta de tenis” este sănătoasă și te va provoca constant să-ți lărgеști misiunea în direcții noi. Dacă nu poți decide cum să procedezi, acesta ar fi un punct de start potrivit.
- **Abordarea bulgărelui de zăpadă** – când un bulgăre mic începe să se rostogolească pe povârnișul muntelui, el colectează tot mai multă zăpadă pe suprafața sa externă. Pe măsură ce se rostogolește, crește în diametru, în viteză, în greutate și în putere, până ajunge să doboare copacii din calea sa. Secretul este în aprinderea unui impuls mic și creșterea lui pe parcurs. Dacă există un impuls mic pozitiv în congregație la timpul prezent, adesea este mai de folos să alegi scopuri mici și realizabile, pentru a obține un „câștig ușor”. Acest fapt va zidi încrederea oamenilor de a se angaja la scopuri mult mai mari pe viitor. Abordarea bulgărelui de zăpadă este de folos în slujiri care au experimentat un eșec, au moralul la pământ sau au stagnat pentru o perioadă lungă. Impulsul este un instrument puternic. Folosește-te de el

Anexă

pentru a-ți face lucrarea mai eficientă pentru Împărăție. După verificarea rezultatelor studiului, decide pur și simplu care e domeniul sau domeniile în care biserica ta ar putea înregistra un câștig ușor.

7. Împărtășește rezultatele cu congregația ta și inițiază o discuție serioasă. Adesea, rezultatele doar vor confirma ceea ce deja intuiești. De cele mai multe ori, cea mai mare valoare o are discuția despre rezultate. Aceasta creează unitate și creativitate. Promisiunea lui Cristos din Matei 18:19-20 se dovedește de fiecare dată adevărată: „Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu, care este în ceruri. Căci, acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.” Cristos se va arăta și vom vedea inima Lui pentru biserică, atunci când membrii discută împreună despre cum să-L urmeze mai bine pe El.
8. Decide pașii următori pentru viitorul bisericii. Noi recomandăm restrângerea la două scopuri strategice, pe care să vă concentrați în următorii 3-5 ani. Cu acest lucru în minte, de cele mai multe ori scopurile vor fi atinse înainte de timpul stabilit, creând oportunități de celebrare și deschidere pentru următoarea provocare. Dacă trebuie să fixezi mai multe scopuri, așază-le în ordinea priorităților și numerează-le: 1, 2, 3... Pune-le pe agenda fiecărei întâlniri de lideri, pentru a te asigura ca nu se pierd printre probleme de fiecare zi ale lucrării.

CINE TREBUIE SĂ FACILITEZE ACEST PROCES?

Există mai multe opțiuni pentru facilitarea procesului.

1. Prima opțiune este ca păstorul sau liderul desemnat de bordul de conducere al bisericii să faciliteze acest proces

de autoevaluare. Este foarte important ca persoana să fie respectată de membrii grupului. Sarcina principală a celui care conduce trebuie să fie moderarea discuțiilor, asigurându-se că fiecare poate participa și că procesul nu deviază de la scopul propus. Unii păstori preferă ca altcineva să modereze procesul, pentru ca ei să poată participa mai activ și independent la discuție.

2. A doua opțiune este invitarea unui instructor de la Multiplication Network (caută pe pagina web www.multiplicationnetwork.org un reprezentant care este mai aproape de tine), pentru ca el să ajute grupul tău în procesul de analiză. În general, pentru asemenea analize se organizează întâlniri speciale, iar participanții sunt încurajați să continue procesul cu grupul lor de lideri.

POSIBILE PROBLEME

Conflicte și persoane împotrivoare

Când apare o varietate de puncte de vedere în cadrul unei autoevaluări, cum este aceasta, ea poate genera conflict, și grupul trebuie să fie pregătit să administreze acest conflict în mod sănătos. Conflictul nu trebuie evitat, dar oamenii trebuie să știe cum să-l canalizeze într-o manieră pozitivă și constructivă. Procesul nu trebuie lăsat să devieze prin discutarea îndelungată a unui singur punct sau prin permiterea unei persoane împotrivoare a domina întreaga discuție. Trebuie să ne amintim că evaluarea trebuie să aibă un scop constructiv.

AVERTISMENT:

Acest instrument este menit să fie folosit într-un context pozitiv, armonios și constructiv, pentru a ajuta la îmbunătățirea bisericii locale. Nu este destinat a fi folosit în mediile ostile sau toxice; există alte resurse pentru acele tipuri de contexte, care merg mult mai adânc decât acesta. Bisericele care experimentează diviziuni mari sau

Anexă

conflicte grave, sau bisericile în care păstorul local se simte foarte amenințat de procesul de evaluare, trebuie să caute ajutor de altă natură, dacă vor să întreprindă acest proces.

CARACTERISTICILE ACESTUI INSTRUMENT

Pentru a face informația din acest studiu ușor de accesat și interpretat, versiunea online este exprimată grafic. Pentru fiecare semn vital există un spațiu ce corespunde fiecărei întrebări și care permite utilizatorului să identifice nivelul maxim și minim. Există un tabel pentru fiecare semn. Acestea utilizează calificative de la 1 la 10, unde 10 reprezintă acord total cu cele afirmate, iar 1 reprezintă dezacord complet.

1 la 2	Acesta este un punctaj foarte slab și reprezintă un dezacord puternic cu criteriul folosit la evaluarea unui aspect al bisericii.
3 la 4	Acesta este un punctaj slab și reprezintă un dezacord moderat cu criteriul folosit în evaluarea unui aspect al bisericii.
5 la 6	Acesta este un punctaj mediu, care poate indica o notă medie, sau, în puține cazuri, o poziție neutră privitoare la subiectul care este analizat.
7 la 8	Acesta este un punctaj bun, și reprezintă un acord moderat cu criteriul folosit pentru evaluarea unui aspect al bisericii.
9 la 10	Acesta este un punctaj excelent și reprezintă un acord puternic cu criteriul folosit pentru a evalua un aspect al bisericii.

Definiții ale bisericii

DEFINIȚII ALE BISERICII FORMULATE DE DIFERITE TRADIȚII DENOMINAȚIONALE

CONVENȚIA BAPTISTĂ DE SUD

Biserica Nou Testamentară a Domnului Isus Cristos este adunarea locală autonomă a credincioșilor botezați, legați prin legământ de credința și părtășia Evangheliei, care respectă cele două rânduieli instituite de Cristos, ascultă de porunci Sale, își exercită darurile, drepturile și privilegiile primite prin Cuvântul Său, și caută să răspândească Evanghelia până la marginile pământului.

www.sbc.org/bfm/bfm2000.asp#vi

ADUNĂRILE LUI DUMNEZEU

Noi credem că „Biserica” este trupul lui Cristos și e alcătuită din oameni care, de-a lungul timpului, au acceptat darul de mântuire al lui Dumnezeu (indiferent de denumirea religioasă) prin sacrificiul morții Fiului Său Isus Cristos. Biserica are misiunea de a-i căuta și a-i salva pe toți cei care sunt pierduți în păcat.

ag.org/top/Beliefs/Statement_of_Fundamental_Truths/sft_short.cfm

ASOCIAȚIA GENERALĂ A BAPTIȘTILOR GENERALI

Noi credem că Biserica universală este trupul lui Cristos, părtășia tuturor credincioșilor, și că membrii săi au fost chemați din lume sub domnia și autoritatea lui Cristos, capul său. Noi credem că biserica locală este părtășia creștinilor, o parte a trupului lui Cristos, oameni care în mod voluntar se adună împreună pentru închinare, zidire și slujire.

<http://www.generalbaptist.com/#!/identity/statements-of-faith>

BISERICA UNITĂ A LUI CRISTOS

Din afirmația de credință a Bisericii Unite a lui Cristos:

Dumnezeu a revărsat asupra noastră Duhul Sfânt, creând și înnoind Biserica lui Isus Cristos, legând prin legământul credinței oameni de toate vârstele, limbile și rasele. Dumnezeu ne cheamă în biserică să acceptăm costul și bucuria uceniciei, să fim slujitori în slujba întregii familii omenești, să proclamăm Evanghelia întregii lumi și să ne împotrivim puterilor răului, să luăm parte la botezul lui Cristos și să mâncăm la masa Sa, să ne alăturăm Lui în suferințele și biruința Sa.

<http://www.ucc.org/beliefs/statement-of-faith.html>

BISERICA PRESBITERIANĂ ORTODOXĂ

Cristos și-a zidit biserica Sa, și bisericile particulare, pentru a-Și aduna și desăvârși poporul, prin lucrarea Cuvântului, sacramentul botezului (care trebuie administrat copiilor credincioșilor, precum și celor ce cred) și Cinei Domnului (în care trupul și sângele lui Cristos sunt prezente spiritual prin credința credincioșilor), și disciplina membrilor care sunt greșiți în ce privește doctrina sau practica. Creștinii se adună în ziua Domnului pentru a se închina lui Dumnezeu prin rugăciune, ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu, citit și predicat, cântarea psalmilor și a imnurilor și primirea sacramentelor.

<http://www.opc.org/beliefs.html>

BISERICA MARS HILL

Noi credem că Biserica, trupul și mireasa lui Cristos, este un organism spiritual alcătuit din oameni născuți din nou (Ef. 1:22, 23; 5:25–27; 1 Cor. 12:12–14; 2 Cor. 11:2). Noi credem că formarea și lucrarea bisericilor locale este învățată și definită clar de Scripturile Noului Testament (Fapte 14:27, 18:22, 20:17; 1 Tim. 3:1–3; Tit 1:5–11). Noi credem în autonomia bisericilor locale, care nu se află sub nicio autoritate și control extern (Fapte 13:1–4, 15:19–31, 20:28; Rom. 16:1, 4; 1 Cor. 3:9, 16; 5: 4–7, 13; 1 Petru 5:1–4). Noi recunoaștem

Definiții ale bisericii

botezul credinciosului și Cina Domnului, ca mijloace scripturale de mărturie pentru biserică (Mat. 28:19, 20; Fapte 2:41, 42; 18:8; 1 Cor. 11:23–26).

<http://marshill.com/what-we-believe>

BISERICA LUI DUMNEZEU ÎN CRISTOS

Biserica formează o unitate spirituală și Cristos e capul ei divin. Este însuflețită de un duh, duhul lui Cristos. Profesează o credință, împărtășește o speranță și slujește un împărat. Este depozitara adevărului și agentul lui Dumnezeu, prin care credincioșii primesc toate binecuvântările spirituale.

<http://www.cogic.org/our-foundation/what-we-believe/>

BISERICA NAZARINEANULUI

Noi credem în Biserică, ea este comunitatea care Îl mărturisește pe Isus Cristos ca Domn, poporul legământului lui Dumnezeu înnoit în Cristos, Trupul lui Cristos chemat împreună de Duhul Sfânt, prin Cuvânt.

Dumnezeu cheamă Biserica să-și trăiască viața în unitatea și părtășia Duhului; în închinare, prin predicarea Cuvântului, administrarea sacramentelor și lucrarea în Numele Său; în ascultarea de Cristos, trăire sfântă și răspundere reciprocă.

Misiunea Bisericii în lume este de a continua să participe la lucrarea de răscumpărare și reconciliere a lui Cristos, în puterea Duhului [prin trăire sfântă, evanghelizare, ucenicie și slujire]. Biserica își îndeplinește misiunea în facerea de ucenici prin evanghelizare, educație, actele de compasiune și dreptate, și aducând mărturie despre Împărăția lui Dumnezeu.

Biserica este o realitate istorică, organizată în forme care țin de specificul cultural; ea există atât ca o congregație locală, cât și ca trup universal; investește persoanele puse deoparte de Dumnezeu pentru slujiri specifice. Dumnezeu cheamă Biserica să trăiască sub domnia

Definiții ale bisericii

Sa, în anticiparea zilei de pe urmă, la venirea Domnului nostru Isus Cristos.

(Exod 19:3; Ieremia 31:33; Matei 8:11; 10:7; 16:13-19, 24; 18:15-20; 28:19-20; Ioan 17:14-26; 20:21-23; Fapte 1:7-8; 2:32-47; 6:1-2; 13:1; 14:23; Romani 2:28-29; 4:16; 10:9-15; 11:13-32; 12:1-8; 15:1-3; 1 Corinteni 3:5-9; 7:17; 11:1, 17-33; 12:3, 12-31; 14:26-40; 2 Corinteni 5:11-6:1; Galateni 5:6, 13-14; 6:1-5, 15; Efeseni 4:1-17; 5:25-27; Filipeni 2:1-16; 1 Tesaloniceni 4:1-12; 1 Timotei 4:13; Evrei 10:19-25; 1 Petru 1:1-2, 13; 2:4-12, 21; 4:1-2, 10-11; 1 Ioan 4:17; Iuda 24; Apocalipsa 5:9-10)

<http://nazarene.org/ministries/administration/visitorcenter/articles/display.html>

BISERICA HARVEST INTERNAȚIONALĂ

Biserică (scris cu majusculă) este părtășia tuturor creștinilor din întreaga lume. Toți bărbații și femeile, care L-au acceptat sincer pe Isus Cristos ca Domn (stăpân) și Mântuitor (salvator) în viețile lor, sunt membrii a ceea ce a fost numit trupul lui Cristos și familia lui Dumnezeu. Ca în orice altă familie, noi putem să gândim diferit despre multe lucruri dar, ca în orice familie, când avem același Tată, avem o legătură comună, care niciodată nu poate fi dezlegată.

Biserică (scris cu minusculă) este, de asemenea, cel mai comun termen pentru corpul individual de credincioși... mai mult decât o clădire, o biserică este comunitatea bărbaților și femeilor credincioși, uniți în închinarea pe care o aduc lui Dumnezeu împreună, și Îl fac de cunoscut într-o varietate de feluri.

<http://whclife.com/WhatWeBelieve.aspx>

BISERICA MORAVIANĂ

Biserica moraviană este o biserică centrată pe Cristos, cu o închinare și slujire congregaționale active.

Rădăcinile vieții noastre congregaționale sunt în Cristos. Bisericile moraviene sunt adunări de credincioși care iau în serios cuvintele

Definiții ale bisericii

apostolului Pavel din Coloseni: „după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți în credință.” (Coloseni 2:6-7).

Identitatea noastră de credință este de creștini, urmași ai lui Cristos, care sunt afiliați bisericii moraviene ca o modalitate de a trăi ca creștini. Noi suntem în primul rând creștini, nu în primul rând moravieni. Părtășia și slujirea sunt valori pereche, care decurg din centralitatea lui Cristos, care se revarsă din puterea unificatoare a dragostei vii a lui Dumnezeu în mijlocul nostru.

<http://www.moravian.org/the-moravian-church/the-moravian-church/the-moravian-church-is.html>

BISERICA SUMMIT (BAPTISTĂ DE SUD)

Noi credem că Isus a instituit trupul Său pe pământ în biserică și că biserica este comunitatea care există cu scopul proclamării Evangheliei și a gloriei lui Isus înaintea întregii lumi.

1 Cor. 12:12-31; Col. 1:18-20; 1 Petru 2:9

Noi credem că biserica este o familie, și că fiecare credincios trebuie să se identifice cu un grup local de credincioși, pentru încurajare reciprocă, creștere spirituală și darea socotelii.

Ef. 4:11-16; Col. 3:12-27; Evrei 10:24-25

<http://www.summitrdu.com/about/welcome/what-we-believe/>

JERRY BROWN, PHD. (Misionar în Adunarea lui Dumnezeu)

Biserica este:

- O colonie a Împărăției în care Isus Își exercită domnia și autoritate;
- Templul Dumnezeului Triunic, în care El locuiește în mijlocul poporului Său;
- O comunitate profetică a poporului lui Dumnezeu născut din nou, condus și împuternicit de Duhul;

Definiții ale bisericii

- Mijlocul de comunicare al lui Dumnezeu, prin care El oferă reconciliere lumii, prin proclamarea profetică și un stil de viață, care întrupează Evanghelia.

BISERICA CREȘTINĂ REFORMATĂ

Din „Lumea noastră aparține lui Dumnezeu: o mărturisire contemporană”

35. Biserica este părtășia celor care L-au mărturisit pe Isus ca Domn. Ea este mireasa lui Cristos, partenera Sa aleasă, iubită de Isus și care Îl iubește: se bucură de prezența Lui, Îl caută în rugăciune, stă în tăcere în fața misterului dragostei Sale.

36. Viața noastră nouă în Cristos este celebrată și hrănită în părtășia congregației, în care noi laudăm Numele lui Dumnezeu, ascultăm cuvântul proclamat, învățăm căile lui Dumnezeu, ne mărturisim păcatele, ne aducem rugăciunile și darurile, și celebrăm sacramentele.

39. Biserica este adunarea păcătoșilor iertați, chemați să fie sfinți. Mântuiți prin harul îngăduitor al lui Dumnezeu, noi suntem îngăduitori cu alții și mărturisim împreună nevoia noastră de har și iertare. Restaurați în prezența lui Cristos, modelați de viața Sa, această nouă comunitate trăiește povestea în desfășurare a dragostei răscumpărătoare a lui Dumnezeu, anunță noua creație și lucrează pentru pacea și dreptatea lumii.

<http://www.crcna.org/welcome/beliefs/contemporary-testimony/our-world-belongs-god>

NOTE

1. Brunner, p.108
2. Fulgham, p. 72
3. Barna, p.19
4. Frost și Hirsch, p. 188
5. Andy Stanley, Reggie Joiner și Lane Jones, p. 33
6. Cyril din Jerusalem, *Procatechesis* (Prolog).
7. Malphurs, p. 132
8. Clinton, p. 14
9. Nouwen, p. 86-87
10. Quinn, p. 179-180
11. Sanders, p. 23
12. Clinton, p.101
13. Callahan, p. 6
14. Hall, p. 161-162
15. Shenk și Stutzman, p. 176-178
16. Hesselgrave, *Planting*, p. 277
17. Greenway, p. 182-200
18. Schwarz, p. 24
19. Larson și LaFasto, rezumatul cărții.
20. Healey, J. (sursă necunoscută)
21. Malphurs, *Planting*, p. 153
22. Wagner, p. 78
23. Hesselgrave, *Planting*, p. 107
24. Blackaby, p. 73
25. Brian Kluth, www.kluth.org
26. Tim Keller, Center, p. 89
27. *Ibid*, p. 127
28. *Ibid*, p. 120
29. Hesselgrave, *Communicating*, p. 197ff
30. Keller, Center, p. 123.
31. Hewett, p. 178
32. Rocke și Van Dyke, p. 80-81
33. Choung, website

Note

34. Malphurs, p. 275
35. *Ibid*, p. 207ff
36. Frost și Hirsch, p. 50
37. Shaw și Van Engen, p. 179-180
38. Michael Green, citat în Wagenveld, p. 263
39. José Martinez, citat în Wagenveld, p. 265-269
40. Hudson Taylor, *site-ul Historymakers*
41. Hesselgrave, *Communicating*, 224
42. Henry, Comentariu pe 1 Timotei 4
43. Snyder, p. 118
44. Kuyper, *vezi site-ul în lista bibliografică*
45. Scherer și Bevans, p. 278-280
46. Keller, *Generous*, p. 97
47. Burke, http://en.wikiquote.org/wiki/Talk:Edmund_Burke
48. Moore, p. 225
49. Sande, *rezumatul cărții*
50. Ham, <http://www.worldofquotes.com/quote/40912/index.html>
51. Stott, p. 7-8
52. Easum, p. 49
53. “*Nairobi Statement on Worship and Culture.*”
54. Stauffer, p. 23-28
55. Hesselgrave, *Communicating*, p. 231
56. Malphurs, *Planting*, 203
57. Pratt, p.179
58. Piper, p. 17
59. Moore, p. 102
60. Hiebert et al, p. 374
61. Wright, p. 98-99

BIBLIOGRAFIE

- Barna, George. *The Frog and the Kettle. Delight*, AK: Gospel Light Publications, 1990.
- Blackaby, Henry and Claude King. *Experiencing God*. Nashville, Tennessee: Broadman & Holman Publishers, 1994.
- Brunner, Emil. *The Word and the World*. University of Virginia: Student Christian Press, 1931.
- Burke, Edmund. *Good Reads Inc*. “Edmund Burke Quotes.” Accessed December 16, 2013. http://www.goodreads.com/author/quotes/17142.Edmund_Burke.
- Callahan, Kennon L. *Effective Church Leadership: Building on the Twelve Keys*. San Francisco: Harper & Row, 1990.
- Choung, James. Accessed December 16, 2003.
<http://www.jameschoung.net/resources/big-story/>
- Clinton, Robert. *The Making of a Leader*. Colorado Springs.: NavPress, 1988.
- Cyril of Jerusalem. “Procatechesis (Prologue).” *New Advent.org*, ed. Kevin Knight. Last modified 2009.
- Easum, William M. *The Church Growth Handbook*. Nashville: Abingdon Press, 1990.
- Frost, Michael, and Alan Hirsch. *The Shaping of Things to Come: Innovation and Mission for the 21st-Century Church*. Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 2003.
- Fulgham, Robert. *It Was On Fire When I Lay Down On It*. New York: Random House Publishing Group, 1989.
- Green, Michael. *La Iglesia Local: Agente de Evangelización*. Nueva Creación, Grand Rapids, MI: 1996.
- Greenway, Roger S. *The Pastor-Evangelist: Preacher, Model, and Mobilizer for Church Growth*. Phillipsburg, N.J.: Presbyterian Reformed Pub. Co., 1987.

Bibliografie

- Hall, John. *Urban Ministry Factors in Latin America*. Ann Arbor, Michigan: UMI Dissertation Information Service, 1992.
- Ham, William. *Daily Christian Quote*. Accessed December 16, 2013. <http://dailychristianquote.com/dcqfellowship.html>.
- Healey, J. Source unknown. Also found in <http://thecreativepunk.familylife.ws/blog/2011/12/use-your-ministry-to-build-people-not-people-to-build-your-ministry/>
- Henry, Matthew. *Exposition of the Old and New Testament Vol. 3*. London: J.R. and C. Childs, 1791.
- Hesselgrave, David J. *Planting Churches Cross-Culturally: North America and Beyond*. 2nd ed. Grand Rapids, MI: Baker Books, 2000.
- Hesselgrave, David J. *Communication Christ Cross-Culturally: An Introduction to Missionary Communication*. Grand Rapids, MI: Zondervan, 1991.
- Hewett, James S. *Illustrations Unlimited*. Wheaton: Tyndale House Publishers, Inc, 1988.
- Hiebert, Paul, and Daniel Shaw and Tite Tienou. *Understanding Folk Religion*. Grand Rapids, MI: Baker Books, 1999.
- “Hudson Taylor.” History Makers: *The Fuel of Missions Flame*. Accessed December 16, 2013. <http://www.historymakers.info/search.&searchword=The+Great+Commission>
- Keller, Timothy J. *Generous Justice: How God’s Grace Makes Us Just*. New York: Dutton, Penguin Group USA, 2010.
- Keller, Timothy J. *Center Church: Doing Balanced, Gospel-Centered Ministry in Your City*. Grand Rapids, MI: Zondervan, 2012.
- Kluth, Brian. *Maximum Generosity*. Accessed on December 16, 2013. [www.kluth.org. http://www.kluth.org/church/Quips%20&%20Quotes.pdf](http://www.kluth.org/church/Quips%20&%20Quotes.pdf)
- Kuyper, Abraham. *Good Reads Inc*. “Abraham Kuyper Quotes.” Accessed December 16, 2013. www.goodreads.com.

Bibliografie

- Larson, Carl E., and Frank M. J. LaFasto. *Teamwork: What Must Go Right, What Can Go Wrong*. Newbury Park, CA: SAGE Publications, 1989.
- “Nairobi Statement on Worship and Culture.” *Calvin Institute of Christian Worship*. Accessed December 16, 2013. <http://worship.calvin.edu/resources/resource-library/nairobi-statement-on-worship-and-culture/>
- Malphurs, Aubrey. *Planting Growing Churches for the 21st Century: A Comprehensive Guide for New Churches and Those Desiring Renewal*. 2nd ed. Grand Rapids, MI: Baker Books, 1998.
- Moore, Ralph. *Starting a New Church: The Church Planter's Guide to Success*. Ventura, CA: Regal Books, 2002.
- Myers, Bryant L. *Walking with the Poor: Principles and Practices of Transformational Development*. Maryknoll, NY: Orbis Books, 1999.
- Nouwen, Henri. *In the Name of Jesus: Reflections on Christian Leadership*. New York: Crossroad Publishing Company, 1989.
- Osborne, Larry. “*Creativity and Innovation in Leadership*.” A doctoral class at Trinity Evangelical Divinity School, Chicago: 2002.
- Piper, John. Let the Nations be Glad!: *The Supremacy of God in Missions*. Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2010.
- Pratt, Richard L. *Pray With Your Eyes Open: Looking at God, Ourselves, and Our Prayers*. Phillipsburg, NJ: Presbyterian and Reformed Publishing Company, 1987.
- Quinn, Robert. *Change the World: How Ordinary People Can Accomplish Extraordinary Results*. San Francisco: Jossey-Bass, 2000.
- Rocke, Kris, and Joel Van Dyke. *Geography of Grace: Doing Theology From Below*. United States: Street Psalms Press, 2012.
- Sande, Ken. *The Peacemaker: a Biblical Guide to Resolving Personal Conflict*. 2nd ed. Grand Rapids, MI: Baker Books, 1997.

Bibliografie

- Sanders, Oswald. *Spiritual Leadership: Principles of Excellence for Every Believer*. Chicago: Moody, 1994.
- Scherer, James and Stephen Bevans. *New Directions in Mission and Evangelization*. Maryknoll, New York: Orbis Books, 1992.
- Schwarz, Christian. *Natural Church Development*. Carol Stream, IL: ChurchSmart Resources, 1996.
- Shaw, R. Daniel and Charles Van Engen. *Communicating God's Word in a Complex World*. Lanham, Maryland: Rowman & Littlefield Publishers, Inc., 2003.
- Shenk, David W., and Ervin R. Stutzman. *Creating Communities of the Kingdom New Testament Models of Church Planting*. Scottdale, PA: Herald Press, 1988.
- Snyder, Howard. *Perspectives on the World Christian Movement*. Edited by Ralph Winter and Steven C. Hawthorne. Pasadena, CA: William Carey Library, 1992.
- Stanley, Andy, Reggie Joiner, and Lane Jones. *7 Practices of Effective Ministry*. Sisters, OR: Multnomah Publishers, 2004.
- Stauffer, Anita S. *Christian Worship: Unity in Cultural Diversity*. Geneva: Lutheran World Federation, 1996.
- Stott, John. *Señales de una Iglesia Viva*. Indef y Certeza, Buenos Aires, 1997.
- Van Gelder, Craig. *The Essence of the Church: A Community Created by the Spirit*. Grand Rapids, MI: Baker Book House, 2000.
- Wagenveld, John (ed.) *Sembremos Iglesias Saludables*. Miami: FLET, Unilit, 2004.
- Wagner, Peter. *Church Planting for a Greater Harvest*. Ventura, CA: Regal Books, 1990.
- Wright, N.T. *Evil and the Justice of God*. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2006.

DESPRE AUTORI

JOHN WAGENVELD este director executiv al Multiplication Network, și are 20 de ani de experiență în plantarea bisericilor și pregătirea lucrătorilor pentru plantarea bisericii.

TIM KOSTER este în prezent păstor la Biserica Creștină Reformată Emanuel (Chicago, SUA), a patra biserică în cei 25 de ani de la ordinarea în slujire.

Tim a crescut în Michigan, SUA, și a fost chemat în slujire ca fiu al unui om implicat într-o mică afacere, cu o inimă mare pentru Dumnezeu și biserică, pe când John a crescut în Argentina, fiind fiu de misionar. Tim și-a primit diploma de master în teologie de la Calvin Theological Seminary și John a obținut un doctorat la Trinity Evangelical Divinity School.

Tim, John și mulți alții au format o rețea informală de instructori, și au condus discuții simple privitoare la plantarea și sănătatea bisericii. Fiind un program cu sursă deschisă, trei lucruri au fost ținute: liberă accesibilitate, calitate înaltă și materiale ușor de reprodus. Această mișcare a fost în cele din urmă încorporată în Multiplication Network Ministries (MNM). John se dedică în totalitate conducerii MNM, în vreme ce Tim slujește ca președinte al bordului de conducere și păstor al bisericii locale în care cei doi se închină împreună. Fiind înființată în America Latină în 2000, MNM s-a extins ulterior în Europa, Africa și Asia.

După plantarea bisericii din Puerto Rico, John a scris cartea *Wholistic Church Growth (Creșterea holistică a bisericii)*, care a fost publicată în spaniolă. El a condus o echipă de 22 de autori care s-au unit pentru a scrie cartea *Planting Healthy Churches (Plantarea bisericilor sănătoase)*, și apoi a editat materialul compilat. Pentru Tim, aceasta e prima carte publicată.

John și soția sa, Angela, se implică activ în creșterea celor patru copii ai lor. Tim și soția sa, Mary, au patru copii adulți. Lui John îi place să joace fotbal, și o face ori de câte ori are oportunitatea aceasta. Tim are o pasiune „mai biblică”, pescuitul.

Despre autori

Multiplication Network Ministries țintește formarea unor biserici sănătoase, care reprezintă Împărăția lui Dumnezeu în fiecare comunitate. Pentru a face aceasta, ea pregătește liderii creștini și îi echipează pentru zidirea și multiplicarea bisericilor sănătoase.

more churches, stronger churches

Dacă doriți să luați legătura cu autorii, putem vizita site-ul nostru www.multiplicationnetwork.org sau sunați la 708-414-1050